

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 316 • CENA 35,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 3,00 DM
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 19,00 ATS
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 1,00 DEM
Slovenija 250 SIT
5. oktobar 2000.

LOV NA HOLIDEJA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

316

Frenk Larami

LOV NA HOLIDEJA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 316

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

WHY NOT HANG HIM?

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 26. IX 2000.

Tržište: 5. X 2000.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DOO DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – WHY NOT HANG HIM?

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Vijugavi plamen plavičastog dima dizao se iz užarenog vrha tanke „havana“ cigare i razvijao u magličaste nepravilne krugove sve do tavanice od potamnelih dasaka. Partija pokera bila je završena, ali je špil karata još uvek stajao na stolu. Crnomanjast čovek od tridesetak godina pružio je ruku i uzevši špil karata počeo jednu po jednu kartu da cepa i baca na pod. Kada barmen počisti ostatke, nestaje poslednji trag velike igre na koju će ga podsećati samo njegov nešto puniji novčanik u koji se iz džepova dvojice rančera preselilo skoro hiljadu dolara. No, i to će trajati samo kratko vreme.

Dok Holidej je povukao dim i napravio nekoliko kolutova. Počelo je da mu biva dosadno u ovom gradu u kome sem sporadičnih tuča između kauboja suparničkih rančeva, nije bilo nikakve zabave. Kada je pre dve nedelje doputovao dilažansom, nije ni očekivao vatromet, ali se nadao da mu dani neće proticati tako monotono. Desilo se suprotno. Sa jednim izuzetkom: Dženi Tipin. Dva puta ju je sreo u gradu i oba puta su se njeni pogledi ukrstili s njegovim što je u njemu probudilo iskru interesovanja. Zanimljiva i mačkasta, izdvajala se iz galerije običnih žena koje se sreću na ulicama gradova. Dok je u svojim lutanjima sreo malo takvih čije je oko palilo kao najvreliji zagrljaj. Mora da je to pravi vulkan žena, pomislio je. Bacio je poslednju

pocepanu kartu i palcem zabacio šešir malo više na potiljak. Pogled mu se zadržao na grupi kauboja koji su već dva dana pijančili u gradu. Do njegovog uha doprle su reči procedene kroz zube. – Misli da ja ne znam šta. Kicoš i mlatilaža. Kladim se da ne bi mogao da ponesu ni deseti deo pića koji svaki od nas može da popije. – Oprezan je. Zato je i dobio gomilu love na kartama. Nije taj glup. – Ali, nije ni jak. Kladim se da bih mogao da ga sredim – promrmľjao je prvi. – Mir, Džig, nismo u gradu zato da izazivamo incidente. Uostalom, dobiće on svoje od onoga od koga treba. – Ljutiti glas je nastavio da sipa žalopojke grubi kauboja s očima crvenim od pića i mamurluka. Zatim se govornik izdvojio iz grupe i raširenih nogu, sa palcima zadenutim za pojas, obratio se mladom, elegantno odevenom čoveku koji je seдео za stolom. – Mislite da ste i suviše fini za nas, mister Holideje – rekao je naglašavajući svaku reč. Dok je privukao čašu bliže sebi i obuhvatio je obema rukama. Kada je riđokosa, preterano našminkana žena stara između dvadeset i trideset godina koja mu je pravila društvo za stolom, digla glavu i pogledala govornika krupnim, zelenim očima u kojima je zaplamtela ljutnja, Dok je samo odmahnuo glavom. – Ne obraćaj pažnju na njega – rekao je.

Džig Hemlin, međutim, nije hteo da ostane nezapažen. Dvodnevni nagomi-

lani alkohol morao je naći oduška i mirna Holidejeva reakcija kao da je dodala ulje na vatru njegove netrpeljivosti. Njišući se na petama, isturio je bradu i očima zakrvavljenim od nespavanja i pića, izbuljio se u Holideja kome se nijedna crta lica nije pomerila. – Razmahao se čovek toliko da je poleteo do oblaka i još nikako neće da se vrati na zemlju. Gleda odozgo kao da je Gospod Bog i prezire sve smrtnike oko sebe. Vreme je da ga neko povuče za rep. – Devojka sa Holidejem po imenu Lusi Sproul, koja je za pet godina mukotrpnog rada u salunu, videla mnogo obračuna pesnicama i pištoljima, nije htela da dopusti da joj jedna polupijana budala upropasti večer. Smatrala je dovoljnim robijanjem prinudno osmehivanje priglupim prostacima, što je po zakonu njenog poziva bila dužna da pruži svakom gostu, ali, mešanje u privatan život značilo je prelazak preko granice koju ni dugogodišnje bavljenje najstarijim zanatom na svetu nije moglo da izbriše. Okrenuvši se na stolici tako žustro da je svetlost svetiljke iznad stola blesnula na bujnom slapu njene riđe kose i obasjala njena obnažena ramena i razrez između bujnih mlečnobelih, upola otkrivenih grudi, pogledala je Džiga Hemlina više nadmeno nego ljutito. – Džig, ne vidim nigde tvoga brata Bila. Zar se ne osećaš malo neprijatno kada on nije s tobom da te drži za ruku i čuva te od baba-roge? – Jedan od Hemlinovih drugova prigušeno se nasmejao, a Hemlin se kao ošinut okrenuo prema njemu. – Neko se ovde ne slaže sa mnom, kako mi se čini? – zapitao je preteći. Petorica ljudi pored šanka nisu odgovorila ništa. Zadovoljan efektom svoga pitanja, Hemlin je ponovo usredsredio pažnju na par za stolom.

– Sada si puna priče, Lusi – rekao je njišući glavom levo-desno kao da se vajak – ali, videćemo šta ćeš imati da kažeš kada dođe Džek i čuje šta si radila ova dva dana. Pitaće se sigurno šta si radila onih ostalih dana kada mi nismo bili tu. – Lusi je skočila na noge, ali joj se haljina zakačila za neravnu ivicu stola i pocepala se. To ju je još više razljutilo i ona je energično pristupila do Hemlina. – Ja ne pripadam Deku – povikala mu je u lice ogrubelo od sunca i nevremena. – Nikada mu nisam pripadala niti će to ikada doživeti, utuvi to. – Hemlin joj se iscerio podrugljivo. – Pa, ne znam da li je baš tako, Lusi. On je malo drukčije govorio kada nam je u spavaonici pričao o tebi. Pominjao je neki simpatičan mladež koj imaš tu negde – dodirnuo se rukom po butini. Lusi je odjednom planula rumenilom i debeli sloj šminke nije mogao to da prikrije. Zamahnula je šakom na Hemlina, ali ju je ovaj uhvatio za ruku. Osmeh mu se razlio po licu. – Ne bih imao ništa protiv da i ja vidim taj mladež, Lusi, pod uslovom da pokažeš želju da se pripitomiš. – Lusi je zamahnula drugom rukom, ali ju je Hemlin uhvatio i za nju. Zatim ju je podigao i bacio je u pravcu stola za kojim je pre toga sedela. Ko zna kako bi se devojka stropoštalala da Dok nije ustao i prihvatio je u naručje. Spustivši je na stolicu kao da je perce, digao je glavu i pogledao siledžiju. Taj Hemlinov gest prešao je granicu tolerisanja i po njegovom pogledu bilo je jasno da se sprema bura. Jedan od Hemlinovih pajtaša prošaputao je tiho. – Ne bih rekao da je ovaj došljak tako mek kao što Hemlin kaže. Biće to sasvim druga priča nego sa Lusi. Ko je taj? – Rekoše da se zove Dok Holidej. Koc-

kar po profesiji... i pustolov. – Liči na to. Izgleda neki hladnokrvan tip – do-
dao je drugi kauboj iz Hemlinovog druš-
tva, naslanjajući se laktom na ivicu
šanka. – Biće interesantno videti u ko-
joj meri je tačno ono što na prvi pogled
izgleda.

– A šta ako Hemlin popije tabanje?
– umešao se treći zabrinuto. Hemlin je
čuo komentar i besno pogledao svoje
drugove u pijančenju, ali, sreo je samo
kamenito bezizrazne poglede i ravnoduš-
nost koja ga je razdražila još više. – Vas
ostalih ovo se ništa ne tiče, i zato za-
vežite – procedio je ljutito kao da reži.
– Dek je moj drug i ja zastupam njegove
interese. – Čini mi se da je Lusi dovolj-
no odrasla da sama bira svoje prijate-
lje – umešao se jedan od kauboj koji
je do tada stajao na kraju šanka. – Da
je nekim slučajem mene izabrala, ja se
ne bih ni trenutka dvoumio. Neka vrag
nosi Deku, ovakva ženska se ne sreće
svakoga dana. – Ostali su se osmehivali
bezglasno, uživajući u Hemlinovoj sve
većoj ogorčenosti. I to je bila njegova
sreća, jer je nedostatak uvažavanja
kauboj prema Hemlinu naveo Doka da
spusti temperaturu i smiri incident, jer
pred sobom nije imao opasnog razboj-
nika već sitnog, bezvrednog nevaljal-
ca. Munja u Dokovim očima ugasnula
je i on je pomirljivim tonom oslovio
Hemlina. – Vi ste očigledno pripiti, mis-
ter, pa ću zbog toga smatrati da ste ovaj
gaf prema devojci učinili u afektu. Da
ne tražimo sada zlu nameru na vašoj
strani – dodao je. – Popijte još jedno
piće na moj račun pre nego što se
vratite na vaš posao na ranču. – Dok se
već okretao leđima Hemlinu kada je
kauboj zgrabio jednu bocu sa šanka i
načinio tri hitra koraka ka Holideju. Pre

nego što je bilo ko od posmatrača mo-
gao da vikne makar jednu reč opomene,
Hemlin je zamahnuo flašom prema
Dokovoj glavi. Delom njegov uvek bu-
dan instinkt, a delom upozorenje Lu-
sinog zaprepašćenog pogleda i kratkog
„ah“ koje joj se bez daha otelo iz grla,
opomenuli su Doka. Skočio je korak u
stranu, okrenuo se gornjim delom tela
i videvši bocu koja se spuštala prema
njemu, uklonio je glavu u stranu. Kada
je Hemlinova ruka sa flašom zviznula
pored njegovog lica i kauboj ponet za-
mahom izgubio ravnotežu, Dok mu je
udarcem noge po nogama oteo oslonac
i izbio flašu iz ruke. Hemlin je svom
težinom tresnuo o pod. Tek što je pov-
ratio dah od pada, Hemlin je povikao. –
Sto mu paklenih gromova, to je već pre-
više, čoveče. – Pa šta? – dočekao je
spremno Dok. Leđena pretnja u njego-
vom glasu utišala je žagor u salunu.
Kauboji okupljeni oko šanka kao jedan
čovek, udaljili su se sa svojih mesta,
ostavljajući iza Hemlina prazan pros-
tor. Za trenutak je u blizini ostao samo
barmen koji se, posle kratkog vremena
i procenjivanja situacije, udaljio.

Udaljavajući se, barmen je upozorio.
– Da znate da ćete platiti štetu mister...
i ti Hemline. – Hemlin ga nije čuo, ili
nije obratio pažnju na njegove reči. La-
gano je ustao, a usne mu je izvio pod-
mukao osmeh. Pomislio je da je došljak
pogrešio što nije iskoristio šansu koja
mu se pružila. Sada neće biti teško, jer
Džig Hemlin nikada nije napravio više
od jedne greške, pomislio je u sebi. Nije
napravio ili je bar mislio da nikada nije
napravio više od jedne greške. Stisnuv-
ši pesnice, protresao je ramenima i jed-
nim pogledom obuhvatio odaju, da bi
procenio broj prisutnih u salunu. Licem

mu se razlio osmeh. I suviše dugo je živeo u senci svoga brata Bila i njegovog pajtaša Deku Sigera. Sada će svima pokazati da mu niko nije potreban i da može sam da bije svoje bitke, a ko bi mu za to mogao biti bolji dokaz nego ovaj došljak Holidej, koji doduše seče pogledom i govori hladnije i odsečnije nego bilo ko drugi koga je do tada bio čuo, ali, suviše je ispeglan i uredan da bi mogao biti opasan. Taj kockar ima i suviše fine ruke da bi njima mogao ozbiljno da ugrozi pravog čoveka poput njega, Hemlina. – Da se razumemo, Holideje – zamumlao je Hemlin – ovo nema nikakve veze sa Lusi. Ona je obično đubre i nije važna. Takvih ima na svakom čošku po tucе. Ovaj obračun je moja i tvoja stvar.

Lusi je učinila pokret noge, ali joj je Dok stavio ruku na rame, da bi je zadržao na mestu i na veliko iznenađenje prisutnih kauboja, ona ga je poslušala. Dok je onda istupio ispred nje i zapitao. – Zašto, Džig? – Ne zovi me Džig, mister. Ti ćeš dobiti svoje i niko neka se ne meša. – Dok je odmahnuo glavom i spustio ruke na pređicu opasača, a nešto kao senka žaljenja dotaklo mu je lice. Hemlinov pogled zadržao se na Dokovom revolveru čija se drška od slonovače belasala ispod sakoa od tamnosivog štofa, a onda obuhvatio njegovu mišićavu, gipko telo i široka ramena. Dok je izgledao dosta čvrst, ali ne i previše impresivan. Sem toga, Hemlin je bio prošao fazu razvoja, kada je neko Dokovog izgleda mogao da ostavi utisak na njega. Mašući pesnicama, pošao je u napad. Dok je izbegao prvi nalet i laganim, pažljivim manevrisanjem izvuкао je Hemlina do sredine prostorije. Posmatrač, većinom kauboji s okolnih

rančeva, ali i neki meštani među njima, odmah su oformili krug oko njih. Dok je nastavio da uzimiče i da, ne uzvraćajući, izbegava udarce. Hemlin je počeo da diše sve brže i glasnije, jer su mu promašeni udarci sve više oduzimali snagu i samopouzdanje. Neko iz drugog reda je doviknuo. – Okači mu zvonu o vrat, Džig, tako ćeš ga lakše naći. – Usledila je provala smeha, što je samo još više doprinelo Hemlinovoj ljutnji. Zamućenih očiju od besa, jurnuo je s obeima rukama ispruženim napred, sa ciljem da uhvati Doka u medveđi zagrljalj, ali ovaj put Dok nije izmakao. Umesto toga, pružio je ruke, dograbio je Hemlina za zglavke iznad šaka, trgnuo svom snagom i oborio ga na kolena. Držeći ga čvrsto da ne ustane, Dok je rekao mirno. – Čini mi se da ti je piće pomutilo svest, Džig, i da si zbog toga trom i trapav. Trom i trapav čovek nije za tuču. Mislim da bi bilo bolje da obračun ostavimo za neku drugu priliku. – Hemlin se trgao iz Dokovih ruku i batrgajući se, ustao na noge. Sipajući bujicu psovki, obrisao je rukama oznojeno lice i stegnuvši vilice u zversko keženje, ponovo se ustremio na Doka. – Ubiću te, Holideje!

Dok je sačekao da mu Hemlin pride nadohvat ruke, a onda mu je, skoro s izrazom sažaljenja na licu, zadao snažan udarac pesnicom u vilicu. Zatrenutak, Hemlin se zaljuljao na petama, a onda se srušio na pod. Ležeći na zemlji, izusto je gadnu psovku, i mašio se rukom za revolver. – Samo jedan jedini udarac i vidi kako ga je prostro – rekao je, neko s nevericom. Začulo se nerazgovetno mrmljanje koje je nadjačalo Dokov odsečni glas. – Ne budi totalna budala, Lusi – doviknuo je upo-

zoravajući. Džig Hemlin, kome je tanak mlaz krvi curio sa razbijenih usana, ili nije čuo opomenu, ili nije hteo da je čuje. Revolver mu se našao u ruci, potegnut brzim i glatkim pokretom, čak i suviše brzim za čoveka koji je ležao na podu. Posmatrači iza Doka ustuknuli su nazad, gurajući jedan drugoga, u želji da se nađu van linije paljbe. Lusi Sproul je vrisnula, a mnogi drugi su sa negodovanjem zažagorili, videvši Hemlinovu neočekivanu i nesmotrenu akciju. Sa zebnjom su očekivali pritisak revolvera i tup udar metka u telo. A cilj je, kako su očekivali, bio mladi elegantni došljak. Ali, Dok je pre njih video opasnost i njegova desna ruka je munjevito poletela prema kuku. Njegov „linkoln“ je planuo. Tane je pogodilo Hemlinov revolver pre nego što je ovaj pritisnuo okidač i otkinuo oružje iz njegove ruke, a zatim se zarilo u zid. Tek što je odjek revolverskog pucnja zamro, odajom se razlegao bolan Hemlinov jauk. Zatim je i krik prestao i s kraja na kraj odaje nastala je tišina, i kada bi to bilo moguće, u takvoj tišini čulo bi se kako buva skače. – Ustani – rekao je Dok hladno. Bez reči protesta Džig je s mukom ustao, držeći se zdravom rukom za desnu ranjenu šaku na prstima. Iz njegovog lica nestalo je poslednje kapi krvi, a pogled njegovih sitnih, zlobnih očiju počivao je na Doku, dok je nastojao da od sebe odagna talas iznenadnog, skoro bolnog straha. Znao je da je Dok mogao da ga ubije, i grč straha od tog saznanja stezao mu je grlo i grudi, uskraćujući mu dah.

– Nisam te dovoljno dobro procenio... ovoga puta – rekao je, čineći jedan pokušaj da izgleda hrabar. – Sledeći put kada potegneš revolver na mene, Džig,

ubiću te – rekao je Dok, trudeći se da prizvikom glasa ne otkrije prezir za svog protivnika. – A sada, neka se sve završi na ovoj opomeni. Pojaši svoga konja i gubi se iz grada. – Hemlin je liznuo usne i protrljao ranjenu šaku. – Neću otići dok ne previjem ruku – rekao je promuklo. – Tvoje društvo će uskoro poći. Imaš dovoljno vremena da odeš do lekara i još uvek da kreneš pre ostalih – rekao je Dok. – Hajde, požuri. – Hemlin se osvrnuo oko sebe i na licima nekolicine ljudi, naročito onih sa kojima je u poslednje vreme radio, zapazio izraz prikrivenog zadovoljstva. Neka ih, pomislio je, platiće oni već svoj bezobrazluk. Bar s njima će mu biti lako, jer će u blizini biti Bil i Dek. Onda je pogledao Lusi, na um mu je došla pomisao da joj na rastanku kaže nešto pogrdno, ali je odustao od toga. Okrenuo se i udaljio ostavljajući svoj revolver da leži na podu saluna. Dok je rukom dao znak jednom od Hemlinovih drugova da ga uzme, na šta se kauboj sagnuo, digao oružje i zadenuo ga sebi za pojas. – Biće bolje da zasada ostane kod mene. Džig nije od onih koji lako zaboravljaju poniženje. – Dok je klimnuo glavom u znak da se slaže, i vratio se do stola. Lusi je još uvek sedela i zablenuto ga pratila pogledom. Dok je seo, pucnuo prstima konobaru i sačekao da mu ovaj donese piće. – Gospode Bože – započela je Lusi glasom koji se lomio u grlu od uzbuđenja – ovaj grad je tvoj, možeš tražiti sve što hoćeš. Posle ovoga što si učinio, kada si pokazao onom nasilniku ko je i gde mu je mesto... – Nečija senka je pala na sto, i Lusi je zastala u pola rečenice. Digavši pogled ugledala je čoveka koji je maločas digao sa poda Hemlinov revolver. Zvao se

Endi Somers. Bio je srednjih godina, koščat, skoro potpuno ćelav i lice mu je bilo opaljeno suncem i ogrubelo od nevremena. – Svi smo videli šta se desilo, Holideje – rekao je Somers. – Momci misle da ste Džigu pružili šansu, čak i više nego što je zaslužio. Mogli ste ga ubiti i, kada bolje razmislim, možda je trebalo da ga ubijete.

Dok je digao glavu i pogledao Somersa. – Preći će on preko toga – rekao je. Somers se osmehnuo i odahnuo. Za dva dana koliko je pratio njegovo ponašanje, Dok je procenio da je taj čovek pristojan. Izgledao je otresit, i ponašao se odmereno kao čovek koji je dosta naučio u životu. Zbog toga se Doku nije dopalo kada je Somers rekao. – Ne, neće nikada. Ni on ni njegov brat. A neće ni Dek Siger kada čuje šta je bio povod svađi. – Rekavši to, Somers je pogledao Lusi i duboko uzdahnuo. Lusi je prkosno izdržala njegov uporan i prodoran optužujući pogled. – Ti si izvor neprilika, Lusi – rekao je. – Zašto ne ograničiš svoje interesovanje na ono što si već počela, nego... – Lusi je besno sevnula očima. – Kakvo ti pravo imaš... – prekinula ga je, ali je i sama bila prekinuta kratkim zapovedničkim pokretom Somersove ruke, koji ju je ućutkao. – Džig bi već našao neki izgovor da se zakači sa mister Holidejem i bez toga što si odabrala da budeš u njegovom društvu – rekao je. – Prema tome, to nije važno, jer Džig nije važan. Ali, Bil Hemlin i Dek Siger su važni. – Okrenuo se i pogledao Doku. – Ja lično nemam ništa protiv vas i zbog vašeg oklevanja da prolijete krv čak ste mi i simpatični. Ne volim prolivanje krvi. Zato vam kažem, bez obzira što ste vešti sa revolverima, da sam na vašem mestu, ja bih

odjahao. Otišao bih iz grada. Ovo što se desio daće dosta materijala da se o vama priča u gradu, a možda i dalje... a Džig će ubuduće biti manje nadmen i nadut, jer ste mu pustili paru. Ako se incident završi na tome, sve će biti u najboljem redu. A nema razloga da se ne završi, jer vas ovde ništa ne vezuje. Kako ste došli, tako možete i otići. – Lusi je otvorila usta da mu se usprotivi, ali je Dok kratko zapovednički pogledao, i ona je ostala nema. Somers je klimnuo glavom Doku kao da je time hteo da potvrdi ono što je rekao, a onda je prišao svojim kaubojima i dao im znak da je vreme za polazak. Svi su bez reči ispili svoje piće, uzeli nekoliko boca viskija da im se nađe uz put i prateći Endija Somersa izašli iz saluna. Tek što je eho njihovih koraka zamro na ulici, Lusi je prosiktala besno.

– Kako je samo imao smelosti. Ne vidim otkuda mu drskost... – Nije imao na umu ništa loše – prekinuo ju je Dok. – Uveren sam da je pošten čovek i njegov savet mi se čini razumnim. – Lusi je zaprepašćeno zinula, i nagnula se prema njemu, otkrivajući zaobljenu punoću svojih grudi. – Znači li to da ćeš poslušati i otići iz grada? – To nisam rekao. – Lusi je u glavi odvagala njegov odgovor i kao da ju je ishod razmišljanja umirio. – Možda bi trebalo Dok i mene da povedeš sa sobom. Ima i drugih gradova na svetu i to mnogo pogodnijih za život od ove palanke. – Dok ju je pogledao u oči i setan osmeh mu se razlio po licu. – Tamo gde ja idem ni pozornica ni reflektori neće biti ništa bolji, a publika nimalo zahvalnija. Moj put je put usamljenika, Lusi, na njemu ima malo mesta za sentimentalna osećanja. Na kraju svakog pređenog

puta stoji jedno: do viđenja. To mogu da kažem i sada. – Nesposobna da sakrije svoje razočaranje, Lusi je čvrsto stisnula Dokovu ruku. – Prošla noć – rekla je molećivo – zar ti prošla noć nije ništa značila, Dok? – On je uklonio čašu u stranu i potapšao je po ruci. Bio je svestan toga da je u odaji vladala grobna tišina i da svi pažljivo slušaju svaku njegovu reč. – Govorio sam ti samo ono što želim da u životu dobiješ. Ali, nisam ti ništa obećavao... i ti to znaš – dodao je. – Možda te je mašta ponela, pa si nekim mojim rečima dala značenje koje želiš, ali, ja za to nisam kriv. No, pustimo sada to, ne prepirimo se i nemojmo kvariti ono što je bilo lepo. Nisam rekao da ću otići, a ni da se neću vratiti ako odem – rekao je mirno. – Šta sad to znači? Hoćeš li otići ili nećeš? Ne kažem da je to tvoja krivica, ali, ja sam se zbog tebe izložila opasnosti. Misliš li da možeš sebi dozvoliti da jednostavno okreneš leđa i odeš? Šta će biti kada Dek dođe? – Dek nije đavo sa rogovima, pogotovu kada je u pitanju anđeo kao što si ti – primetio je Dok, pokušavajući da razgovorom da notu humora. Ustao je s namerom da pođe, ali je i Lusi ustala. Znajući da to može da znači da namerava da produži scenu, Dok ju je pogledao.

– Mislim da ne treba da brineš, Lusi – rekao je jednostavno. – Reci bar kada ćeš se vratiti, Dok – rekla je molećivo. – Živeću od nade da ću te videti ponovo.

– Zasada mi se ne polazi na put. U ovom gradu nema ničeg naročito interesantnog, ali je još manje interesantno putovati prašnjavim putem. Dakle, ostajem još neko vreme, je li to okej? – Lusi se nasmešila. – U redu, Dok, to je okej. – Prišla mu je i žestoko ga poljubila u vrat,

ali joj on nije odgovorio onako vatreno kao prethodne večeri. – Budi oprezan – rekla je. – Pazi na sebe. – Dok se osmehnuo, namestio šešir na glavu i pre nego što je otišao izvinio se Tjubu Kidiju zbog malopredašnje gužve. Kidi je samo odmahnuo rukom na Dokovo izvinjenje što je trebalo da znači da incidentu ne pridaje veliki značaj. – Ništa nije bilo, Holideje. Dodite kad hoćete, moj salun vam je uvek na raspolaganju. – Dok mu je zadovoljno klimnuo glavom i prošao kroz leptirasta vrata. Kada se našao na ulici grupa kauboja sa Somersom na čelu izlazila je iz grada. Dok je pošao dalje, puštajući da mu toplo popodnevno sunce greje telo. Ostaće još nekoliko dana u gradu da bi zadovoljio Lusi, a onda će poći dalje. Nije mogao da zna koliko ovakvih popodneva stoji pred njim ali je znao da ne treba dugo da se zadržava na jednom mestu. Sa senkom osmeha na licu, nastavio je da šeta.

*

Kroz uzani klisurasti prostor između dva brda, pojavile su se sitne, nejasne siluete konja i konjanika. Sunce je već davno bilo zašlo, ali je još uvek bilo dovoljno vidljivo, tako da mu mala vatra nije bila potrebna sem za pripremanje kafe. Bez obzira na to, Dok je ipak namerom zapalio vatru i to dosta veliku, tako da bi onaj ko bi ga tražio mogao lako naći. Pošto nikada nije bežao od opasnosti niti se sklanjao pred neprilikama, računao je da će imati mnogo više šanse da pobedi u eventualnom obračunu sa Hemlinom i Sigerom, ako im se otvoreno suprotstavi oči u oči. Posle jednodnevnog tumananja po brdima, računao je da je taj trenutak do-

šao. Izvadio je revolver iz futrole, proveo da li je pun i vratio ga nazad. Bacio je još jedan komad slomljene grane na vatru i počeo da posmatra kako se vatra rasplamsava i razgoni senke večernje tame. Ne želeći da ostavi utisak da je primetio konjanike, uvek pazeći da vatra bude između njega i konjanika, koji su se sada približavali laganim kasom. Motreći ispod oka, izbrojao je sedam konjanika, ali, zbog slabe svetlosti nije mogao da prepozna nijednog od njih. U pretraživanju žbunja, slučajno je rukom napipao komad daske dugačke više od pola metra, široke desetak santimetara i debele oko tri santimetra. Primeo je dasku bliže vatri, da bi osmotrio bolje, kada je prvi konjanik odjednom podbo konja mamuzama u trk i dojurio do njega. Dok je odbacio dasku i sa revolverom u ruci zauzeo odbrambeni stav. Ali, nije opalio hitac, jer je na košulji drskog pridošlice zapazio svetlucanje metalne zvezde. Dok je ispravio i pustio da mu ruka sa revolverom klone pored tela, i mirno je sačekao da se još dvojica konjanika približe, a zatim i preostala četvorica, i stanu u polukrug na drugoj strani vatre. Dok je jedva primetno klimnuo glavom u znak pozdrava. – Nema potrebe da remetite ovaj prijatan večernji spokoj – rekao je mirno. Šerif je prvi sjahao. Ne skidajući pogled sa Doka, zabacio je uzde iza leđa i načinio tri brza koraka prema njemu, dajući istovremeno znak ostalima da i oni učine isto. Kada su se sva sedmorica poređala ispred njega, šerif se obratio svom čoveku. – Džade, uzmi mu revolver. – Ispostavilo se da je Džad čovek mršavog, paukovski špicastog lica i kratkog zdepastog tela, a očima zakrvavljenim od nespavanja ili što je

verovatnije od velike količine alkohola. Leva strana lica i usta s vremena na vreme mu je skupljao nehotičan refleksni grč, što je kod posmatrača izazivalo nedoumicu da li se smeje ili mršti. Dograbio je revolver od Holideja i pažljivo odmerio Doka od glave do pete, pre nego što je obišao oko vatre i razgledao logor u prečniku od desetak metara.

Kada je ugledao dasku koju je Dok izvukao iz žbunja, sa Džadovih krivih usana je sleteo uzvik trijumfa i on je hitrim pokretom digao dasku sa zemlje i pokazao je šerifu i ostalima. – Komad daske od sanduka sa novcem, Slejde – rekao je Džad. – Nameravao je da ga sagori. – Šerif je uzeo dasku u ruku, kratko je osmotrio, a onda ju je predao čoveku iza sebe. Zatim je prišao Doku i grubo mu pritisnuo cev revolvera u prsa. – Pretpostavljam da si utrošio dosta vremena da se oslobodiš kompromitujućeg dokaza, Holideje – rekao je. – Ali, nisi imao dovoljno sreće da završiš posao. Uхватili smo te na delu. – Uхватili me na delu? Na kakvom delu? – zapitao je Dok. Poznavao je šerifa Slejda Unzera, jer ga je viđao u gradu, ali pre ovog susreta nije s njim imao nikakvog ličnog kontakta. – Ne pravi se lud. Jutros u ranu zoru opljačkao si dilažansu koja je prevozila pošiljku zlata za banku – optužio ga je Unzer. – Od danas u podne smo ti na tragu, čim je Džad doneo vest o napadu i pljački. Priznajem da si vrlo vešt kada je u pitanju brisanje tragova. – Nisam imao nikakvog razloga da skrivam trag – rekao je na to Dok. – Iz prostog razloga što nemam pojma ni o kakvoj pljački dilažanse, a ako se napad zaista odigrao, onda ja s tim nemam baš nikakve veze. U pitanju je neka greška. – Ti si prokleti lažov, drzak lažov kakvog još

nisam sreo – prosiktao je Džad i uperio prema Doku čvornovat, kratak prst požuteo od duvana. – Kada si izjahao pred nas, nije bilo baš mnogo svetlosti, Holideje, ali, časne mi reči, ipak sam te dobro video da bih sada mogao da te prepoznam. Bio si to ti i još dvojica drugih, napali ste nas, ubili Lija Džonsona, mene udarili po glavi i onesvestili, a zatim odmaglili sa punim sandukom zlata. Ako si mislio da ćeš se izvući, grdno si se prevario. Nećeš dok sam ja živ.

Uprkos ozbiljnosti situacije, Dok se osmehnuo. – Mora biti da ste pijani – rekao je. – Gde se odigrala ta pljačka? – Kako da ne znaš da je to bilo kod Tejlora Katinga – iscerio se Džad i opet glasno izneo svoju tvrdnju da je Holidej jedan od pljačkaša dilažanse. Šerif je povukao Džada u stranu i zadržao Doka na nišanu. – Laganje ti neće pomoći ništa, Holideje. Čuo sam za okršaj koji si napravio sa Hemlinom, što ukazuje da nisi baš nevinašce, i da ti sukob sa zakonom nije novost. A sada nam lepo reci kako ste to smislili i izveli i gde su tvoji saučesnici i opljačkano zlato? – Dok je počeo da shvata da se zabuna može izvrgnuti u zlo. Prešao je rukom umorno po licu i šerif mu je, u znak opomene, ponovo prisionio cev revolvera na prsa. Međutim, Dok je zanemario pretnju revolverom i optužujući pogled šerifovih vodnjikavih očiju. Nije smeo da gubi prisustvo duha, jer bi tako mogao da napravi neku grešku, a svaka greška bi se u ovakvoj situaciji gadno osvetila. – Kada sam napustio grad, nisam se odmah uputio u Montanu kuda sam nameravao da odem – rekao je hladno. – Krstario sam ovim brdima razgledajući predele. – Slejd Unzer se osmehnuo široko. – Razgledao predele,

je li? Čoveče, ti si zaista sve dobro isplanirao. Spandao si se sa jednom drobljom, zapodenuo svađu i tako dobio povod da napustiš grad. – A onda uz put počeo si da razgledaš lepote predela u okolini, i to baš u ovim brdima!

– Nije to izgovor već istina. Ova brda su interesantna za onoga ko ume da uživa u njima. Sem toga, imao sam još jedan razlog što sam se malo zadržao. – Da čujem i tu laž – nasmejao se šerif.

– Dvoumio sam se da li da povedem Lusi sa sobom do prvog grada. Nisam bio siguran da će rančer Tipin obuzdati Sigera. – Unzer se namrštio. – Čujete li sada ovo? – rekao je glasom nalik na groktanje. – Imaš li da kažeš još nešto što bi nas zasmejalo do suza, Holideje? – Uprkos neprijatnom bockanju šerifovog revolvera, Dok se jedva uzdržao da ne plane. – Ne znam da li znate, ali, pre mog odlaska, razgovarao sam sa Tipinom. On je smatrao da će brat Džiga Hemlina i Dek Siger tražiti odmazdu za ono što sam im učinio. Da bi izbegao neprilike, zamolio me je da odem iz grada. Ja sam otišao, a on je obećao da će smiriti bes dvojice osvetoljubivih tipova. Nisam siguran da će uspeti u tome. – Šerif je zabacio glavu i nasmejao se gromko. – Nije li ovo vrhunac svega! – Spustio je glavu i osmeh je nestao sa njegovog lica. Ponovo je gurnuo cev revolvera na Holideja, ovoga puta u bradu, tako da je Dok morao da uzmakne glavom unazad. – Holideje – rekao je šerif dajući svom glasu ton ljutnje i konačne presude. – Sve si zaista isplanirao dobro, ali ipak ne dovoljno dobro. Izazvao si incident, napravio zbrku i bajagi pobegao da ne bi došlo do veće gužve. Sa takvim alibijem opljačkao si dilažansu, računajući da ćemo

nasesti na tvoju priču. Nažalost, naravno tvoju, uhvatili smo te kako spaljuješ dasku od sanduka i Džad te je identifikovao. Šta će se dalje desiti zavisiti od tebe. Ako kažeš ko su dvojica tvojih saučesnika i gde je opljačkano zlato, možda te nećemo obesiti. Možda, kažem možda, jer je ubijen jedan čovek i porota će reći poslednji reč. Ali, ako ne budeš progovorio, časti mi, ne gine ti konopac.

Dok je pogledao ostale članove potere. Nije poznavao nijednog osim vlasnika saluna Tjuba Kidija, a Kidijevo zabrinuto lice dozvoljavalo je pretpostavku da mu je u toj grupi Kidi jedini potencijalni saveznik. – Recite im da je Džig Hemlin izazvao obračun u salunu, Tjube – rekao je Dok. – To će, ako ništa drugo, bar dokazati da o planiranju o kome šerif govori, nije bilo ni pomisli.

– Već sam im rekao, Holideje – odgovorio je na to Kidi. – Rekao sam im da je Hemlin započeo kavgu i da nije hteo da odustane. – Unzer se žustro okrenuo i besno pogledom presekao Tjuba Kidija. – Nije uopšte važno kako je izgledao tok svađe, jer je Holidej to vešto udesio, Kidi. Dodavola, pa sam si rekao da je u pesničenju pravi majstor i da je đavolski brz na potezanju revolvera. Naravno, nije mu bio cilj da ubije Džiga, jer bi ga to zadržalo u gradu, a odložilo njegov plan za pljačku. U slučaju ubistva, mogao se naći u zatvoru, a za to vreme diližansa bi prošla. To ti je valjda jasno? – Mislim da u najmanju ruku Holidej ima pravo da se brani na sudu. Možda je zaista šetao po brdima i uzgred razmišljao o Lusi, Hemlinu i Sigeru. To nije nemoguće...

– A reci mi da li bi ti čekao da se sukobiš sa trojicom pustahija kao što su

braća Hemlin i Dek Siger? – dobacio mu je u lice Unzer. – Sigurno da ne bi. Jedan protiv trojice? I to protiv trojice opasnih, rešenih na sve, koji uz to nisu loši na oružju. – Na to pitanje, Tjub Kidi nije odgovorio ništa, ali se po njegovom pogledu videlo da ne prihvata šerifovo mišljenje. – Ja ne bih, ali, možda je Holidej od onih ljudi koji bi, i ako on to tvrdi, moramo mu verovati. Za mene je on nevin, sve dok se ne dokaže da je kriv. – On je kriv, jer ga je Džad prepoznao, sem toga, zatekli smo ga dok je spaljivao sanduk u kome se nalazilo opljačkano zlato. Kakav bi još dokaz hteo da poveruješ u njegovu krivicu, Tjube – povikao je šerif. – Insistiram na tome da mu se mora javno i pošteno suditi. Ako bude hteo pružice mu se prilika da tačno objasni gde je bio i šta je radio sve vreme od odlaska iz grada do sada. Morao je da logoruje, možda čak na više mesta, a ako dokaže da nije dolazio blizu mesta napada, onda je sve ostalo slučajna sticaj okolnosti. – Slejd Unzer je pljunuo pred noge Kidija i ljutito procedio kroz zube. – Sto mu gromova, Kidi, zbog čega se toliko zauzimaš za njega? Da li je u tvom salunu ostavio sve što je zaradio za kartaškim stolom? Ili ga se možda, plašiš, s obzirom da si video kako vešto barata revolverom?

Tjub Kidi je obrisao svoje debele ruke o prsa košulje i utučeno pogledao ostale članove potere. Pošto mu niko od njih ni rečima niti držanjem nije pružio podršku, on je rekao.

– Dobro, vidim da svi isto mislite. Ali ipak, ne možete ga tek tako obesiti, šerife. Neću to dozvoliti. – Ti nećeš dozvoliti? – grmnulo je Unzer. – Zar ti, obična vreća masti i sala? Ti, takav

kakav si, usuđuješ se da kažeš da ćeš mene sprečiti da uradim ono što hoću? – Mnogo ljudi se uporno i dugo borilo, pa čak i dalo svoje živote za uvođenje reda i zakona u našem gradu. Nijedan čovek, nosio on šerifsku značku ili ne, ne može sebe proglasiti za sudiju i sudi ti drugom čoveku mimo pravog suda i porote. – Li Džonson je mrtav, čoveče! – povikao je Unzer. – Li je i poslednji zarađeni dolar ostavljao u tvom salunu, bio ti je stalan gost. Ubijen je na dužnosti, vozeći opljačkanu diližansu, a ubio ga je ovaj nevaljalac koga je prepoznao Džad, pratilac diližanse. Dodaj tome još i to da je Holidej uhvaćen kada je spaljivao dasku od sanduka u kome se nalazilo zlato. Zar sve to možeš da nazoveš slučajnim sticajem okolnosti? – Pritešnjen ovim nepobitnim činjenicama, a još više žestinom Unzerovog glasa i izostankom podrške ostalih, Kidi je oborio pogled, ali je ipak promrmljao: – Sud će odlučiti da li je kriv ili ne. To je jedini pravilan put i tako će biti. – I po tvom mišljenju, Kidi, mi ne treba milom ili silom da izvučemo istinu iz ovog nevaljalca, ne treba da saznamo gde je skriveno opljačkano zlato i ko su njegovi saučesnici? Ti smatraš da treba samo da sprovedemo ubicu u grad i da ga zatvorimo do suđenja, dok za to vreme njegovi saučesnici zbrišu preko granice gde će na miru nastaviti da troše ukradeni novac. – Ja samo kažem kako je pravedno i kako mora biti. Holidej ima pravo da mu se pošteno sudi i svaki od nas koji se s tim ne slaže, nanosi našem gradu veliku štetu. Ako je Holidej kriv, na suđenju će se to dokazati i on će dobiti ono što zaslužuje. Ako nije... – Tjub Kidi je raširio svoje debele ruke i s izrazom snebivanja na

licu pogledao svoje susede. Na njegovo iznenađenje, neki od njih su se prvi put složili s njim i pribojavajući se Unzerovog besa, uzdržano klimnuli glavom u znak da podržavaju njegovo mišljenje.

Videvši da se raspoloženje ljudi menja, Unzer je promenio temu. – Okej – rekao je. – Neće posetiti ovde. Ali, časna reč, ipak će posetiti ne zvaao se ja Slejd Unzer. Ako ne prizna ko su mu saučesnici i gde je opljačkani novac, ceo grad će znati da si me ti, Kidi, sprečio da to saznam onda kada mi se za to pružila prilika. – Zgrabivši Holideja, Unzer ga je grubo gurnuo prema njegovom konju. Dok ga je presekao pogledom, zaklinjući se u sebi da mu ovaj nitkovluk neće oprostiti. – Za ovo ćeš mi platiti, lažljivi tvore – procedio je kroz zube, ali, dovoljno glasno da ga Unzer čuje. No, šerif se samo nadmoćno nasmejavao i gurajući Doka revolverom u leđa, naterao ga da se popne u sedlo. Zatim je zatražio da mu dovedu njegovog konja, vinuo se u sedlo i stao pored Doka. Kada su i ostali pojahali, Unzer je rekao glasno da ga svi mogu čuti. – Ako Holidej pokuša da pobegne, ubijte ga kao psa i neka vas nije briga šta će na to reći njegov debeli prijatelj Kidi. – Posle toga, šerif je naredio Doku da pođe.

*

Džig Hemlin je kroz poluotvorene oči pogledao iza sebe i zaključio da je njegov veliki trenutak došao. – Holidej je moj, Bile. Ne želim da se ti obračunavaš s njim – promucao je s usiljenim izrazom hrabrosti na licu. Bil Hemlin, daleko najkrupniji i najsnažniji čovek u oda-ji, digao je nogu i stavio čizmu na ivicu

postelje. – Znamo sve šta se desilo, Džig. Dek i ja smatramo da si sve učinio kako valja. Ti se samo odmaraj, a mi ćemo se postarati da se stvari dovedu u red. – I da se Lusi stavi na njeno pravo mesto – dodao je Dek Siger mršteći se. Nasuprot Hemlinovom svežem i jedrom licu i snažnom mesnatom vratu, Siger je bio čovek uzanih ramena, mršav i tankog izduženog lica. U njegovim crnim očima ogledala se preterano naglašena vera u sebe i samozadovoljstvo zbog značaja svoje ličnosti koji je po njegovom sopstvenom mišljenju bio daleko veći nego što su drugi bili spremni da mu priznaju. Na uzanim bedrima bio mu je pripasan opasač ukrašen ornamentikom, sa dve futrole koje su mu visile s obe strane i dva revolvera sa glatkim crnim drškama. Dugim i vitkim prstima taj opaki čovek nežno je gladio drške revolvera, kao što nekiiskusni ljubavnik miluje voljenu ženu. Džig Hemlin je nastavio da protivureći. – Ne, nećemo tako Bile. To važi za tebe takođe, Dek. Holidej je potegao revolver na mene. Pogrešio sam što sam ga potcenio, ali, sledeći put... – Ti si ga izazvao – umešao se Endi Somers sa trećeg ležaja niže, u sobi gde se njegov ležaj nalazio pored ležaja pet drugih najmljenih kauboja. Mahnuo je rukom prema ostalima koji su se tu nalazili, kao da želi da i oni potvrde njegove reči. – Svi su videli šta se desilo. – Bil Hemlin je spustio nogu na pod i preteći pogledao Somersa. – Da li ti kažeš da je moj brat lažov, mister? – progundao je. Cereći se cinično, Dek Siger se vukući noge udaljio od Bila Hemlina, očigledno sa namerom da mu ostavi više prostora za eventualni pokret rukom. Prstima je nervozno dobovao po drškama

revolvera. Ispravivši leđa, crven u licu, Somers je nervozno odgovorio. – To nikada nisam rekao, Hemline. Rekao sam samo da mu je Holidej dao dovoljno prednosti i dovoljno mogućnosti da se časno povuče, a Džig to nije iskoristio, iako je trebalo da iskoristi. – Ja i oni u kojima teče moja krv ne uzmićemo, Somerse – rekao je Bil Hemlin naglašavajući svaku reč. – Svako ko računa da nas može uplašiti navlači na sebe grdnu nevolju.

– Grdnu da ne može biti grđa – umešao se Dek Siger još uvek s osmehom na licu, zadovoljan što mu se pružila prilika da nagazi Somersa i da ga satera u ćošak. Već dugo vremena Somers mu se ćutke suprotstavljao i narušavao njegov autoritet. Ali, s onim što je za poslednjih nedelju dana uradio, Dek Siger nije hteo nikome da dozvoli da mu se suprotstavlja ili negira njegova prava. Ni čoveku ni ženi. Osetio je da mu se u grlu skuplja knedla gorčine i mržnje pri pomisli na Lusi i Holideja. Tako mi svega na svetu, neće se lako izvući posle načinjenog gafa. – Niko ne želi svađu i neprilike – uzvratilo je Somers sećajući se Holidejevog nagoveštaja da bi jednoga dana mogao postati predradnik na tom ranču i dosledno tome, da mora pokazati svoju želju i pravo da zauzme to mesto. – Ja svakako ne želim, a siguran sam ni mister Tipin da ne želi. To je razlog što je od Holideja tražio da napusti grad. Mislim da bi trebalo zaboraviti taj događaj i pustiti stvari da teku kako su krenule. – Džig Hemlin se okrenuo na bok da bi pogledao Somersa i sjaj njegovih očiju izazvan gorčinom i mržnjom bio je blistaviji od sjaja izazvanog bolom od Holidejevog udarca u vilicu. – Somerse,

možeš ti pričati o zaboravu koliko hoćeš, ali, ja se dobro sećam onoga što se desilo, i dok sam živ neću moći da zaboravim kako ste ti i tvoje hulje prijatelji stajali skrštenih ruku smrtno uplašeni od Holideja. Nikada to neću zaboraviti, čak ni kada se krvavo osvetim onom Holideju. – Holidej je odavno otišao – podsetio ga je Somers. – Do sada je već trebalo da bude u Meksiku ili na putu za Montanu, bilo kuda da se od ta dva pravca odlučio. Prema tome, ponovo ti kažem, trebalo bi da svoj poraz prihvatiš kao čovek i da se posvetiš onome za šta si plaćen, a to će reći čuvanju i žigosanju goveda. – Džig je pokušao da ustane sa ležaja, ali ga je njegov brat gurnuo nazad i probijajući se između dvojice kauboja koji su mu se našli na putu, uputio se preko spavaonice do ležaja Endija Somersa, i došavši do svog cilja, preteći se nadneo nad njega. Bil Hemlin je promumlao. – Danas si nešto suviše pustio jezik, Somerse. Hoćeš da ti ga ja iščupam i njime izbrišem stražnjicu?

Na Somersovom licu nije se pomerila nijedna crta. – Rekao sam samo ono što svi ovde znaju, Hemline. Hoćeš li da me mlatiš zbog toga što govorim istinu? Mislim da bi to samo dokazalo da je Džig bolji u laganju nego u pesničenju, i da mu je uspelo i tebe da slaže. – Bil Hemlin se trgao kao oparen i njegova desna pesnica spustila se svom snagom Endiju Somersu na lice. Kada je Somers od udara izleteo iz svog ležaja i srušio se na pod, dvojica najbližih kauboja koji su mu inače bili naklonjeni, mašili su se pištolja. Ali, ruke su im u pola pokreta zastala kao zaleđene, jer su приметili da Dek Siger, još uvek šmrčući na nos već drži revolvere u rukama, uperene

pravo u njihove grudi. – Nije trebalo to da učiniš, Hemline – rekao je tmurno jedan od njih, po imenu Red Helder. Somers se sa mukom lagano digao sa poda. Nekoliko kapi krvi zacrvenele su mu se na uglu usana. – Pusti Rede, nemoj da se mešaš – rekao je. – I ti, Henk. To važi i za sve ostale ovde. Ovaj snagator izgleda želi da trenira pesnice, ali, što se mene tiče, mislim da to ni na koga neće ostaviti nikakav utisak ni sada ni ubuduće. – Brišući pesnicu o svoju košulju, Hemlin se mrgodno okrenuo ka Somersu i preteći odmerio krug kauboja koji su se korak po korak primakli, praveći red iza Somersa. Uprkos njihovom ćutanju i uprkos činjenici da su ga se svi ti ljudi bojali, Hemlin je na neki način osećao da je Somers samo povećao svoj ugled i autoritet. Pošto nije mogao da izađe na kraj sa celom gomilom Somersovih pristalica, nije znao šta da radi i kako da obračun sa Somersom dovede do pobedničkog kraja.

– Samo ti zaveži ta pogana usta, Somerse, i nemoj da me izazivaš. To važi i za sve ostale koji se budu stavili nasuprot mome bratu. Hemlin se okrenuo i mahnuvši glavom u pravcu vrata, pozvao je Deku Sigera da pođe za njim. Ali, pre nego što su izašli iz odaje uz stepenice se popeo Džordž Tipin i na vratima im preprečio put. Osmotrivši kratko Sigera i Hemlina, Tipin je zamišljeno pogledao ostale kauboje. Po njihovim ozbiljnim licima i napetoj tišini koja je vladala u odaji, zaključio je da između njegovih ljudi odnosi nisu onakvi kao što bi trebalo da budu. No, tek kada je zapazio krv na Somersovom licu, Tipin je odlučio da se ne meša u spor između njegovih ljudi, ma šta da je bilo u pita-

nju. Njegov princip je bio da uvek treba dopustiti drugovima iz spavaonice da sami reše svoje razmirice i nesuglasice, i da se u njihov spor umeša samo onda kada je pretila opasnost oružanog sukoba. A pošto je u spor ovoga puta bio umešan i vrlo razumni Endi Somers, Tipin je bio siguran da do oružanog obračuna neće doći. – Pretpostavljao sam da ćete mi podneti izveštaj čim se vratite sa prikupljanja stoke, Hemline – rekao je obraćajući se gromadnom kaubiju. – Već dosta dugo čekam da se pojavite. – Hemlin je slegnuo ramenima i palcem pokazao iza sebe. – Moj brat je povređen. Hteo sam da proverim da li je teško ranjen i ko ga je ranio. – Izgleda da je Džig tražio vruga u gradu i da je naleteo na nešto što nije bio u stanju da sredi – rekao je Tipin. – To što se tamo desilo nema nikakve veze sa mojim rančom. – Hemlin se na to osmehnuo usiljeno. – Pa, sada svakako nema veze, pošto ste rekli Holideju da napusti grad. To je bio mudar potez. – Mislim da je to bilo korisno, Hemline – rekao je Tipin i dodao – za sve nas. – Poslednje reči je izgovorio sa posebnim naglaskom. – Imam već dovoljno briga zbog prikupljanja stoke koje nam predstoji. Šta ste našli na severnom delu brežuljka? – Samo nekoliko malih krda. – Koliko na broju, otprilike? – Siger se progurao pored Hemlina i iz džepa izvadio komad ispisanog papira i dao ga Tipinu u ruke. Pošto je kratko vreme pažljivo čitao cifre ispisane na papiru, Tipin se namršti. – Računao sam da će ih biti mnogo više – rekao je. – Jahali smo puna tri dana, pa onda još jedanput toliko. Prokrstarili smo svaku stopu prerije i brda – rekao je Siger. – Ako tamo ima još goveda sem ovih koje

smo doterali, onda ona moraju biti pod zemljom.

Tipin je umorno uzdahnulo i okrenuo se da pođe. Zagledao se zamišljeno kroz otvor vrata prema izlomljenoj liniji brdskih vrhova koji su se nalazili u daljini. Kada bude počelo pravo okupljanje goveda, njegovi kauboji će oterati sve živo od reke prema brdima, tačnije do podnožja brda. Pošto su brda već pretresana neće biti nikakvog odlaganja u dogonu goveda preko prerije do korala za žigosanje. Neće biti potrebno više od šest ili sedam dana da se sva stoka sabere u jedno veliko krdo a posle, još najviše dve nedelje da se sva goveda žigošu, da se odvoje ona odrasla grla stasala za prodaju, i da se posle toga istera na pijacu ono što više nije za držanje za ispašu. Ako bi lepo vreme još malo potrajalo, računao je da će u roku od mesec dana moći da pokaže Dženi, svojoj ženi, koliko je bogat čovek. Njen stav prema njemu možda će se tada izmeniti nabolje, i možda će čak biti raspoložena da krenu na jedno duže zajedničko putovanje. S obzirom da će posle prodaje dela stoke imati potrebe za manjim brojem radnika, biće u mogućnosti da se oslobodi onih koji su mu zadavali glavobolju. Džig i Bil Hemlin će obavezno biti otpušteni, a ako ne promeni držanje i Siger će sigurno poći za njima. Dok je silazio niz stepenice, Tipin je rekao. – Vas dvojičica, nameravate li da odete do grada? – Pa, to je bila pogodba kada smo se ponudili da odemo da pretresamo brda – rekao je Dek Siger. Tipin se okrenuo i pogledao ga ne menjajući bezizrazan izraz lica. – Ostajem pri tom dogovoru, ali bih voleo da se za dva dana vratite nazad. Do tada će ostali pregledati

opremu, kola i ostalo što nam je potrebno za dogon stoke, a takođe će popraviti i ograde. Hteo bih da pođemo za tri dana od danas, i to u ranu zoru.

– Odlično – rekao je Siger i pošao niz stepenice praćen Bilom Hemlinom. Tipin se uklonio u stranu da bi ih pustio da prođu, i mada mu je jedna pomisao došla na um, uzdržao se da je dvojici svojih kauboja predoči. Setio se naime da je Holidej dao obećanje u pogledu Lusi, i da je sada bio momenat da ih upozori da se u gradu ponašaju uzdržano. Da će Siger dobro namučiti Lusi i da će se posle toga ta devojka dugo sećati njegove kazne, nije ni najmanje sumnjao, kao što nije sumnjao da će Bil Hemlin biti surov prema svakome ko se usudi da pomene poniženje njegovog brata. Ali, Džordž Tipin je bio svestan toga da to ne može sprečiti. Tešio se time da ga niko neće optuživati što nije učinio ono što je inače nemoguće učiniti. Konačno, njega su se ipak najviše ticali njegov posao i vođenje sopstvenog ranča. Vrativši se u kuću, Tipin se umorno skljkao u stolicu sa naslonom i zagledao se u suncem ispečenu i osušenu preriju. Sa susedima je bio u prijateljskim odnosima. U gradu je bio poštovan, u banci je imao priličnu sumu novca, a njegova stoka bila je najbolja u celoj oblasti između reke Plejt i Meksika. Zbog čega je onda bio ljut na samog sebe i zbog čega su ga morale brige koje bi svaki drugi čovek na njegovom mestu lako odbacio od sebe. Odgovor je dobio kada se Dženi iznenada pojavila na ulaznim vratima kuće, odevena u tanku široku bluzu koja je lepršala na lakom povetarcu. Zastala je na vratima i zauzela stav namerno sračunat da ga oduševi i uzbudi. I, tako je i bilo. Njeno

držanje i njena atraktivna pojava naglani bi ga da se vrlo brzo pomiri s njom, da nije slučajno zapazio njen pogled i pošao pravcem kuda su njene usjaktele, zainteresovane oči bile usmerene. Tog trenutka iza štale pojavili su se Bil Hemlin i Dek Siger, a Siger kao da je znao da ga žena njegovog gazde posmatra, odjednom je mamuznuo konja u galop i mašući šeširom u znak pozdrava, zakliktao je kao mahnit.

– Zar i on? – zapitao je Tipin nemoćan da u svom glasu prikrije prizvuk razočarenja i ljutnje. Dženi ga je samo pogledala praveći se da ne razume pitanje. – Siger, vrug te odneo, šta se praviš da ne razumeš – rekao je Tipin ogorčeno. – Nisi mogla da dobiješ Holideja, pa sada izgleda proračunavaš na koji način da dobiješ ovoga. – Dženi je zabacila svoju dugačku kosu rukom i lagano prišla do ograde verande. – Tražiš li od mene da idem zatvorenih očiju? – zapitala je, gledajući ga značajno. – Hoću samo da ne paradiraš ovuda i ne daješ očima signale, ženo. Da znaš da je s tim svršeno za tebe. – Dženi je pogladila rukama svoja čvrsta ispupčena prsa i kradomice pogledala Tipina u čijim je očima odjednom buknila vatra želje. – Možda bi trebalo da sedim samo u kući iza zatvorenih vrata i da zurim kroz prozor, da li bi to hteo? – zapitala je. Tipin je lagano ustao sa dubokom borom na namrštenom čelu. Pucanj revolvera u daljini prekinuo je tišinu prerije i on se okrenuo da bi video kako se Siger, glave obesno zabačene nazad, poigrava sa revolverom koji se još pušio u njegovoj ruci. Kada se Dženi nasmejala, Tipin se besno okrenuo prema njoj. – Došlo je vreme da ozbiljno porazgovaramo, devojko – rekao je turobno. –

O čemu to? O stoci ili o prašini, ili o tome kako ovde zaudara? – rekla je Dženi podsmešljivo. Tipin se uputio prema njoj i za trenutak Dženi je u njegovim očima zapazila izraz negodovanja i ljutnje. Kada je prvi put prihvatila njegova udvaranja, to je učinila zbog toga što je svako u Sakramentu govorio o njemu kao o stočarskom baronu sa granice, i što su mu vrata domova svih uglednih ljudi bila otvorena. Slušajući to, smatrala ga je za veoma dobru partiju i već je sebi pred očima slikala veliku kuću sa zabavama i bogatim društvenim životom. Očekivala je da će sredovečni stočarski plemić biti previše zauzet poslom, i da će je uglavnom ostavljati samu da slobodno istražuje druge puteve zabave i prijatnog života. Ali, nažalost, ispalo je sasvim drugačije nego što je ona zamišljala, i Tipin se za izuzetno kratko vreme koliko ga je poznavala, pokazao kao čovek koji ne voli da troši i ne mari mnogo za slavlje i pompu, kakve je ona želela da doživi.

Pred njegovim naletom ona je ustuknula i tresnula mu u lice. – Ti sve više i više podležeš svojoj ljubomori, Džordže. Ako nisi u stanju da se kontrolišeš, onda je bolje da mi daš otpreninu i da odem. – Daću ti ja otpremninu, videćeš – rekao je Tipin besno. Dograbilo ju je za ruku i povukao nazad u kuću. Pošto je za sobom zatvorio vrata udarcem noge, zavitlao ju je preko sobe i gurnuo da sedne na kanabe. Stojeći nagnut iznad nje, počeo je da joj govori relativno mirnim tonom. – Želim te, draga moja, zaista te mnogo želim i spreman sam da učinim sve da bih te usrećio, spreman sam da ti pružim sve što bi poželela da imaš. Ali, nisam ja pobedio ovu divljinu na granici time što sam dopuštao da neko

od mene napravi budalu, ili da mi otima ono što je moje. Mi smo se propisno venčali, onako kako si želela, i zato se lepo drži onoga što je dogovoreno i poštuju svoje obaveze. – Ovde je jako toplo – rekla je Dženi, nadajući se da će skretanjem razgovora na drugu temu bar dobiti u vremenu toliko koliko je bilo potrebno da se njen muž malo smiri. – Toplo je i ja ću atmosferu napraviti još toplijom, vrelom, da ćeš se opeći na njoj, dajem ti reč – razderao se Tipin. – Odsada ćeš moći da izlaziš iz kuće samo onda kada sam ja s tobom. Ići ćeš samo tamo gde ja kažem da možeš ići. Ako ja nisam kod kuće, Endi Somers će biti tu da te pazi i vodi računa o tvom kretanju. Ali, jednu stvar sigurno nećeš smeti da radiš, nećeš smeti da paradiraš ispred kuće i ovim poštenim ljudima daješ mogućnost da razmišljaju o nečem što je daleko od njihovog položaja i mogućnosti. Jesi li me čula? – Dženi je sada već sasvim mirna i potpuno samouverena, jer nije dobila batine koje je maločas očekivala, zauzela opet izazovnu pozu koju je znala da koristi kao svoje najsigurnije oružje. Znala je da je sasvim nemoguće ograničiti njeno kretanje tako kako je njen muž zamišljao, pogotovu što je tromi i sporovozni Somers trebalo da bude jedini čuvar njenog morala i zapreka sprovođenju njenih želja. Takvog čuvara znaće uvek da nadmudri ako bude htela da prikrije svoje kretanje.

– A šta ću učiniti u slučaju indijanskog napada, Džordže? – To besmisleno pitanje sasvim je izbacilo Tipina iz njegovog toka misli. – Indijanci? – ponovio je. – Kakve veze sada Indijanci imaju sa svim ovim? – Pa, ovo je granica, zar ne, divlji predeo u kome se svašta događa Džordže? – Dženi je uspela da svoj

glas kontroliše i da mu doda jedva primentu notu sarkazma. – Rekao si i sam da se ovde peva sasvim druga pesma nego u Sakramentu gde si me našao, pa otuda nije čudo što verujem da iza svakog žbuna vreba neki crvenokožac, naoružan do zuba i spreman da poćini svakakvo zverstvo. Šta ću ja raditi ako te na primer Indijanci ubiju, iskasape tvoje verne sluge i kao prvo Somersa, i ostale kauboje izbace iz stroja. Pitam se šta ću raditi? Da se sakrijem? – Tipin je digao pogled prema tavanici i u oćajanju zakoloutao očima. Znao je da se poigrava s njim, da ga mami i sasvim sigurno je znao da se ne može meriti s njom kada dođe do igre reći, sarkazma, lukavstva i drugih spletki uma i jezika. Ali, tako mu svega na svetu, neće dozvoliti da ponovo napravi istu grešku koju je napravio u prvim danima njihovog zajedničkog života. Nećeš dozvoliti da mu izmakne iz ruku. – Neće biti nikakvog indijanskog napada ni Indijanaca, ženo, i neće biti više nikakvih Holideja i Sigeri. Prema tome, možeš mirno očekivati da će ti jedno zanimanje biti da uređuješ ovu kuću i kada to završiš da sediš u svojoj stolici i vrtiš palčeve. Ako ne budeš htela da se time zabaviš, onda ti stoji na volju da sediš i plačeš sve dotle dok ne isplačeš oči, ali znaj da nikuda nećeš otići odavde. Ako promeniš ponašanje, i za ono što ti pružam ne pružiš nešto zauzvrat, znaj da ti niko na svetu neće pomoći niti će moći da ti pomogne. – Posle ove tirade Tipin se osećao bolje i krepkije. Sto mu gromova, šta mu je trebalo da komplikuje život uzimajući ovu ženu ili bilo koju drugu? Ali, sada se to više nije moglo ispraviti.

*

Pošto se odmarala više od jedan sat, Mirjam Unzer se konačno s mukom digla sa poda i vukući se otišla u svoju sobu. Sada, posle batina koje je dobila od muža, ćaša joj se zaista prepunila. Oprala je krv sa lica, spakovala jednu malu torbu i posle kratkog pogleda po spavaćoj sobi u kojoj joj Unzer nije pružio nikakvo zadovoljstvo, nego samo muku i neprijatnosti, obavila je šal oko svojih mršavih ramena i vrativši se u dnevnu sobu utulila je svetlost lampe. Sve vreme na licu joj je lebdeo izraz gorćine i gađenje. Stojeć i u mraku, ponovo je počela da razmišlja o svojoj odluci. Bila je i suviše slaba da jednostavno pešice ode iz grada, a nije imala novca da kupi konja, pa čak ni toliko da ga iznajmi. Druga mogućnost koja joj je pala na pamet, bila je da nekako rezerviše mesto u diližansi i tako otputuje iz grada. Kada Unzer bude otkrio da je nema kod kuće, neće biti zabrinut i sigurno neće poći da je traži. Mogla je početi nov život i mada u srcu nije gajila nikakvu nadu o nekoj budućoj sreći, novi život, ma kakav bio, znaćće bar neku promenu. S obzirom na to kako je kod Slejda Unzera živela, ta promena ne može biti gora. Njen problem bio je kako da plati kartu u diližansi kada za to nije imala novca. Poznavala je upravnika „Vels Fargo“ kompanije, nekog Karla Benca, ali, poznavala ga je sasvim površno, kao što se zna ćovek iz drugog kraja grada koji se sreće samo nedeljom u crkvi. No, možda će on ipak imati razumevanja za njen slučaj, jer je kao i većina drugih u gradu prezirao njenog suprua i verovatno priželjkivao da mu učini neku neprijatnost. Voljna

da okuša sreću, Mirjam je nečujno izašla iz kuće i uputila se ulicom u pravcu poslovnog dela grada. Samo jednom, kada su naišli neki konjanici i drugi put kada se zamalo srela sa grupom građana očigledno pijanih, bila je prinuđena da se povuče dublje u senku, da je ne bi primetili. No, ovi su zaneseni raspravom o talentu Lusi Sproul mirno prošli pored nje, koja je bila priljubljena uz jedna uvučena vrata. Konačno je bez mnogo muke stigla do zadnje strane poslovnice prevoznicičke kompanije, i tu je neko vreme ostala u tami. Diližansa je bila spremna za polazak i u unutrašnjosti pokrivena štale mogla je da vidi ogromnu siluetu Karla Benca koji je bio zauzet slaganjem nekih kutija u blizini vrata. Nigde nije bilo ni traga od vozača diližanse, niti od putnika.

Mirjam je već nameravala da izađe iz svog skrovišta i Bencu izloži svoje muke i zatraži od njega da joj udeli jedno mesto u diližansi, kada je primetila da su se pred salunom zaustavila dva konjanika. Odmah je prepoznala obojicu, jedan je bio Dek Siger, a drugi gromoglasni i hvalisavi Bil Hemlin. Poznala ih je samo kao ljude kojih se njen muž pribojavao. Nedelju dana pre toga, njih dvojica su došli u njihovu kuću da posete njenog muža. Mirjam je tada brzo otišla u svoju sobu, jer je želela da izbegne da im kuva kafu ili da ih služi pićem, što bi njen muž sigurno zatražio da je bila u blizini. Znala je da su posle toga na terasi dugo vremena o nečemu raspravljali, ali, nije znala o čemu, jer je to nije zanimalo a već davno je prestalo da je interesuje sve što je bilo u vezi sa njenim mužem. Htela je da prička da Hemlin i Siger pređu trotoar i uđu u salun, pa da tek onda uđe u ga-

ražu diližanse i razgovara sa Bencom, ali je zastala kada je ugledala svog muža koji se pojavio na vratima zatvora i bez dvoumljenja se uputio u pravcu ove dvojice. Ako je slučajno bude ugledao, znala je da će to biti velika nesreća za nju, i da će morati vraški da plati svoju drskost, pa se brzo uvukla još dublje u uličicu, nastojeći da što više utišava svoje ubrzano šumno disanje. Zatim je čula glas nekog čoveka koji nije mogla da prepozna. – Došli ste u grad da vidite vešanje, Bile? – Te reči oživele su u Mirjaminom sećanju pominjanje njenog muža da u zatvoru ima nekog zatvorenika koga treba čuvati. Ako je već bilo pripremljeno da se taj zatvorenik obes, zar to ne bi bila najbolja mogućnost da se neprimećeno izvuče iz grada. Oduševljena time što je čula, Mirjam je prišla bliže uglu ulice da bi jasnije mogla da čuje razgovor.

– Kakvo vešanje, do đavola? – promrmľao je Hemlin. – Vešanje pljačkaša diližanse. Taj dasa je dočepao gomilu zlata i ubio starog Džonsona. Ćim je Bernet javio za pljačku i ubistvo, Unzer je skupio poteru i ne zvao se ja Roki; ako to nije prvi put u njegovom životu što je pošteno zaradio svoju šerifsku platu. Vratio se kasno večeras sa jednom nevaljalcem i priča se da su ga u brdima uhvatili na delu kada je hteo da spali sandučić u kome se nalazilo opljačkano zlato. – Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda je Mirjam čula Hemlinovo mrmljanje. – Ko je taj? – Neki čovek po imenu Holidej. Isti onaj koji je pre nekoliko dana pretukao tvoga brata. Kako sam ja čuo, Holidej se sporećkao sa tvojim bratom i pokazao se jači od njega, ali, posle toga je dolazio Tipin i njih dvojica su nešto razgova-

rali, pa je Holidej posle toga otišao iz grada. Izgleda da je bio sa nekim u dosluhu, jer je prošle noći napao i opljačkao diližansu sa još dvojicom tipova. Bernet je prepoznao Holideja kao Džonsonovog ubicu, i sada se više priča o tome da će ga jednostavno obesiti, nego da će mu se suditi. Pretpostavljam da ste došli to da vidite.

Mirjam je izvirila iza ugla. Nekoliko dana ranije posmatrala je iz svoje sobe grupu kauboja koji su prošli pored njene kuće i čula je odlomke njihovog razgovora. Jedan snažan čovek, malo proćelav, pominjao je tada Holideja i izgleda da je rekao ostalima da je Džig opasan i da bi Holidej trebalo da ga se čuva. Mirjam je čvrsto stisnula pesnice. Holidej! Znala je da ne greši. Koliko je mogla da prosudi po onome što je videla, taj Holidej je bio pravi čovek, ostavio je na nju utisak kakav nijedan drugi čovek do tada nije ostavio. Videla ga je nekoliko puta u gradu kada je išla da kupi potrebne stvari u trgovini. Bio je to visok, skladno građen čovek, lepo odeven, glatko obrijanog lica i uredno začešljane kose. Najviše od svega, zapazila je njegove sivoplave oči koje su mirno gledale iz senke markantnih izvišenih obrva. Takav čovek morao je biti ideal svakoj ženi, i nije mogla da ga se ne seti kada je čula pominjanje njegovog imena. Setivši se sada incidenta u salunu o kome je nepoznati glas pričao, izgledalo joj je da taj čovek ne može biti kriv. Ako je Holidej pretukao brata ovog nasilnika Hemlina, i to sam protiv svih, zar ga to nije činilo više herojem nego nevaljalcem? A što se tiče pljačke, o tome nije razmišljala, ali je čvrsto verovala da se za čoveka Holidejevog kova

ne može zalepiti ništa nečasno i podlo, kao što su pljačka i ubistvo iz zasede.

Bil Hemlin je sjahao i Dek Siger je brzo pošao za njegovim primerom. Ali, kada je Bil pošao u pravcu zatvora, a Siger se uputio za njim, njen suprug je stao ispred njih. Po mišljenju Mirjam, njen muž je izgledao zabrinut, što je nimalo nije iznenađivalo. Želela je da se na njega sruči ceo pakao muka i nevolja, isto tako kao što je podsvesno želela da Holidej bude oslobođen i izbegne smrt. Čula je kada je njen muž progovorio. – Čekaj malo, Bile, moram nešto da razgovaram s tobom i Sigerom. – Idem da ubijem Holideja – rekao je Bil Hemlin. – Ne preči mi se na putu. – Do đavola, saslušaj me šta ću ti reći – počeo je da preklinje Unzer. – Ako to učiniš, sve ćeš upropastiti. Sve je sređeno. Nema potrebe za linčovanjem, a još manje za ubistvom. – E, reci mi kako si to uredio – rekao je Hemlin podrugljivo. Unzer je prišao bliže ovoj dvojici i rekao nešto što Mirjam nije mogla da čuje. Primetila je da se izraz Sigerovog lica izmenio, ali, izgledalo je da ono što im je njen muž rekao nije imalo nikakvog uticaja na Hemlina. Tada se umešao Siger. – Čekaj malo, Bile. Daj da ga čujemo šta hoće da kaže. Možda je to nešto pametno!

Hemlin je međutim stojao još uvek okrenut prema zatvoru, i sevajući očima zurio tamo gde se nalazila njegova nesuđena žrtva. Unzer se plašljivo okrenuo oko sebe da bi proverio da li ih ko gleda, pre nego što je pošao prema uličici u kojoj je malo pre toga Mirjam potražila pribežište. Mahnuo je ostalima da pođu za njim. Uzburkanog srca koje je lupalo tako jako da se Mirjam činilo da će ga svako čuti na sto metara

razdaljine, šerifova žena je potrčala s ugla dublje u uličicu i sakrila se iza platforme za utovar. Videla je kada su tri čoveka ušla u sporednu ulicu gde je Unzer ponovo zastao i proverio ima li koga u blizini. Bacio je jedan kratak pogled u pravcu šupe za diližansu i očigledno zadovoljan onim što je video, okrenuo se prema Hemlinu i Sigeru. – Slušajte, uhvatio sam Holideja bez ikakve muke, i to onako kako se samo poželeti moglo – rekao je. – Bernet ga je prepoznao kao Džonsonovog ubicu. Sem toga, cela potera je naišla baš u trenutku kada je Holidej spaljivao komad daske od kovčežića. Tjub Kidi i nekoliko drugih su tražili da Holidej ne bude obešen na licu mesta, i da mu se pošteno sudi, ali na osnovu takvih dokaza on će ipak biti svakako obešen. – Rekao sam ti da je on moj – rekao je Hemlin tmurno. – Koga je briga i šta je važno kako će ta džukela crći, Bile? – rekao je Unzer ravnodušno. – Važno je da na kraju bude sahranjen. U isto vreme, to će prikriti svaki trag koji ukazuje na nas. – Mirjam je provirila ispod platforme i videla kako se Siger zamišljeno češka rukom po bradi i njenog muža koji je očiju usjaktelih od uzbuđenja, izvirio iza ugla na glavnu ulicu da bi bio siguran da ih niko ne posmatra. Bil Hemlin je stojao očigledno u nedoumici, još uvek nesposoban da se potpuno uključi u tok šerifovih razmišljanja. Ni Mirjam nije sasvim razumela šta njen muž hoće da kaže, ali, zbog Unzerove tajnovitosti i zabrinutog držanja, znala je da se ne radi ni o čemu dobrome. Odmah zatim, saznala je nešto više.

– Holidej će biti osuđen i obešen, i time će se slučaj okončati – nastavio je

njen muž da objašnjava svoju ideju. – Naravno, ja ću posle toga nastaviti istragu, po okolini i raspitivaću se da bih kod ljudi stvorio utisak da tražim Holidejeve saučesnike i opljačkano zlato. Pošto će sva moja istraživanja ostati bez rezultata, posle izvesnog vremena cela afera će pasti u zaborav. Zna se već, svako čudo za tri dana. Mogu da vam kažem da nam razvoj događaja ide naruku, jer nećemo čak morati da se selimo odavde kao što smo računali. Možemo ostati u gradu i možda čak izvesti još neki poduhvat. – To mi izgleda dosta razumno rezonovanje – okrenuo se Dek Siger Hemlinu i ovaj još uvek sumnjičav u vrednost šerifovog predloga, nije prestao da se mršti. Zgrčena na platformi za utovar stvari, Mirjam je razmislila o onome što je čula i uprkos veoma lošem mišljenju njenog muža o njenoj inteligenciji, vrlo brzo je shvatila važnost onoga što je čula. Odmah je shvatila da ga s tim saznanjem može potpuno uništiti, samo pod uslovom ako bi joj neko poverovao da je to istina. Ali, ko je taj? I kada će ulučiti priliku da nekome kaže šta je čula i kome bi to mogla reći? Zagladila je rukom neurednu kosu i ramena su joj umorno klonula. Bila je jednostavno niko i ništa, osoba bez poznanika i prijatelja. Razočarana, duboko je uzdahnula. Tada je Siger opet progovorio. – Meni se Slejdovo mišljenje dopalo, Bile. Časna reč, niko ne bi mogao ništa bolje da smisli. Svi su krajevi konaca povezani i sve se uklapa. Možemo sačekati neko vreme, možda mesec dana, što nam uopšte neće značiti mnogo. A onda, možemo početi da se troškarimo i živimo kao grofovi. Neka vrug nosi Holideja, šta me

se tiče šta je uradio sa Lusi. Dobiće svoje; i ja sam zadovoljan.

Mirjam je pažljivo posmatrala i posle nekoliko trenutaka videla kako je Hemlin konačno klimnuo glavom u znak da se slaže, pre nego što je rekao. – Dobro, ali ako se nešto iskomplikuje Unzere, znaj da ću doći da se obračunam s tobom. A ti znaš kakav sam ja. – Ništa se neće iskomplikovati – uveravao ga je Unzer. – Vidiš i sam da sve ide kao podmazano. – Kada će biti suđenje? – zapitao je Siger. – Sutra u podne. Sve sam pripremio. Rekao sam Bernetu da bude pristojan i pri čistoj svesti, jer on inače zna da se napije kao svinja, a ostali iz potere će potvrditi samo ono što smo svi videli kada smo uhvatili Holideja. – Taj rok mi sasvim odgovara, Slejde – rekao je Siger zadovoljno, ali skoro istovremeno je odjednom promenio raspoloženje zbog čega mu se lice smračilo. – Imam nešto još da uradim noćas, što bih želeo da Holidej čuje pre nego što bude obešen. – Molim te samo nemoj da praviš nikakve nepravilnosti – počeo je da preklinje Unzer. – Do đavola, nemojte bilo šta da rizikujemo. – Rekao sam da me za Holideja nije briga, jer će dobiti svoje, ali, ona mora da plati svoj deo. Sama je tražila ono što će dobiti – rekao je Siger svečano. Odgurnuo je Unzera u stranu i zakoračio na drveni trotoar. Mirjam je videla kada je Hemlin pošao za njim, a odmah zatim i njen muž, brišući rukom oznojeno čelo. Sa zbrkanim mislima uskovitlanim u zbunjenoj glavi, Mirjam je puzeći izašla ispod platforme za utovar. Po onome što je maločas čula, shvatila je da je Holidej ležao optužen za nešto što nije učinio, i kada on bude obešen, njen muž, Siger i Hemlin biće van svake opasnosti. Smrt

nevinog čoveka treba da im donese korist. Shvatila je i to da je sve to bilo u vezi sa pljačkom dilažanse, ubistvom i krađom zlata, što je značilo da je ulov u toj igri veoma veliki. Onda se setila da je njen muž rekao da će njegova potraga za Holidejevima saučesnicima i zlatom biti bez rezultata. Nije li to značilo da će on možda ili tražiti jedno i drugo na pogrešnim mestima, imajući u vidu određeni cilj, ili je već znao koga bi trebalo da traži i nije želeo da krivce nađe? Naravno, puklo joj je pred očima, krivci su mogli biti samo Siger i Hemlin.

Ali, tok njenih misli pošao je i da'je. Kakva je uloga njenog muža? Svakako mračna, jer, inače zašto bi šaputao i krio se da ga ne vide u društvu s onom dvojicom? Njen muž ili je zajednio sa Sigerom i Hemlinom opljačkao dilažansu, ili je skovao plan i bio duhovni tvorac tog zločina. Prema tome, ako mu pođe za rukom da Holidej bude osuđen za pljačku i ubistvo, slučaj će biti zaključen, a on, Siger i Hemlin biće čisti kao suza i van svake sumnje. Mirjam je ostavila svoju platnenu torbu pored zida u sporednoj ulici i smelo je izašla na trotoar. Stojala je tu izvesno vreme, razmišljajući o ono malo ljudi koje je poznavala u tom gradu. Setila se da je jednom prilikom, kada je imala neku hitnu poruku za svog muža, otišla da ga potraži u salunu gde je ovaj provodio najveći deo svoga vremena. Neposredno posle dolaska u salon, Mirjam je prisustvovala tuči koja se završila pucnjavom. Setila se da njen muž nije bio sposoban da kontroliše situaciju i smirivanje iste prepustio je vlasniku saluna Tjubu Kidiju koji je uzeo sve u svoje ruke. Mirjam je bila potpuno sigurna da bi se kratka pucnjava između dvojice

završila opštim krvoprolićem, da Tjub Kidi nije uložio sve snage da to spreči. Kada su se duhovi smirili, Tjub Kidi nije ni pokušao da prikrije svoje nezadovoljstvo zbog neodlučnosti i nedostatka autoriteta koje je šerif Unzer tom prilikom pokazao. Nije li onda baš Tjub mogao biti njen potencijalni saveznik? Mirjam je razmišljala o toj mogućnosti dok je budnim okom odmeravala kretanje na ulici. Konačno, pošto se odlučila da joj drugo ne preostaje, pohnatila je trotoarom i skrenula u ulicu koja je vodila ka salunu. Nije znala gde Kidi boravi, ali je pretpostavljala da je njegova soba negde na spratu. Znala je da su ostale sobe izdate nekim ženama koje su zabavljale salunske goste na način o kome Mirjam nije želela da razmišlja. Ako bude mogla da sa nekom od njih stupi u kontakt i preda joj poruku za Kidiju, možda će se vlasnik saluna odlučiti da je sasluša. Ona će mu onda izložiti sve što je čula od svoga muža, a zauzvrat zatražiće od njega novac za kartu za dilžansu. Kada jednom sedne u dilžansu i otputuje, nikada je više niko neće videti u ovom gradu.

Mirjam je neprimećeno stigla do sporednih stepenica i već je zakoračila na prvi stepenik kada je začula ženski vrišak. Vrištanju je usledila provala psovki, besomučna vika i ono karakteristično lomljenje nameštaja koji se rušio po sobi. Mirjam je zastala kao sleđena, nesposobna da pođe ni gore ni dole. Gužva, prevrtanje nameštaja i psovke, praćene prigušenim vrislima, nastavile su se skoro čitav minut. Zatim je došao težak potmuo udar nečega što je palo na pod, praćen otvaranjem vrata i odjekom nečijih koraka koji su se lagano

približavali. Uplašena, Mirjam je pohnatila uz stepenice, sve dok nije ugledala kako jedna žena posrćući izlazi iz sobe sa balkonom, pruža ruku da se prihvati za ogradu stepenica i pošto joj to nije uspelo, pada. Kada je žena pala licem prema podu terase, Mirjam joj je pritrčala i pažljivo ju je okrenula na leđa. Bila je to Lusi Spoul. Lice joj je bilo podnadulo, mestimično krvavo i disala je s naporom. Lusini prsti čvrsto su je stegli za ruku, tako da je Mirjam morala da prinudi sebe da ne krikne. – Ja sam Mirjam Unzer – rekla je. – Sada je sve u redu. Otišao je. – Lusi je iznenada širom otvorila oči i bolno pogledala Mirjam. – Šerifova žena? – zapitala je. – Da – potvrdila je Mirjam. – Ali, ne naprežite se sada. Povređeni ste, koliko vidim dosta ozbiljno. Pokušaću da vam pomognem. – Dajte mi samo neki revolver – zavapila je Lusi. – Ubiću tog kućkinog sina, izrešetaću ga, makar šta posle sa mnom bilo. – Ne vidim kako će vam to pomoći – rekla je Mirjam. – Hajde, ustanite, pokušaću da vam pomognem da se vratite u sobu. – Uprkos svojoj krhkosti i slabosti, Mirjam je uspela da digne Lusi na noge i da je uvede u sobu. Ali, čim je Lusi potpuno došla k sebi i shvatila gde se nalazi, odgurnula je Mirjam u stranu i potrčala prema vratima. Mirjam je doviknula za njom. – Ne izgledate baš prijatno, mis Sproul. Ne bi trebalo da se u takvom stanju pojavljujete među svetom.

Lusi je nestrpljivo pogledala, ali se ipak vratila nazad u sobu i na malom ogledalu pogledala svoje lice. Od strašnog prizora koji je ugledala, iz grla joj se oteo prestrašeni krik, i Mirjam je pohnatila da joj prinese stolicu i pomogne da sedne. Zatim je napunila lavor vode

iz posude koja je tu stojala i prinela ga do nje. Naterala je Lusi da zabaci glavu unazad, a onda je ovlažila jedan deo peškira i vrlo nežno počela da joj briše krv sa lica. Dok je to radila još dve žene su ušle u sobu, bledog lica i vrlo uzrujane. – Videle smo Deku kada je sišao dole u salun – rekla je jedna od njih. – Lice mu je bilo izgrebano, a košulja pocepana. Izgledao je tako kao da je spreman da sve živo rastrgne na komade. – Sve što je ta kukavica rastrgla, bila sam ja – rekla je Lusi umirena nešto činjenicom da joj je sada lice opet bilo čisto i da je, koliko je mogla videti, jedina povreda na licu bila posekotina obrve i nešto naduvena vilica. – Hulja – rekla je druga žena. – Možemo li mi nešto da učinimo? – Prepustite tog kućkinog sina meni – rekla je Lusi. – Doći će i za njega dan odmazde. – Lusi je nabacila malo pudera na obrvu, a onda je ponovo pažljivo pogledala Mirjam i na njenom čelu se urezala duboka bora. – Mnogo sam vam zahvalna, gospođo Unzer. Ali, šta vi ovde radite? Ovo nije mesto za žene kao što ste vi. – Izgleda da ovo nije uopšte mesto ni za jednu ženu – rekla je Mirjam. – Zašto vam je to učinio? – To se vas ne tiče – brzo je odgovorila Lusi. Ustala je i pokušala da popravi izgužvanu haljinu. Ali, haljina je bila toliko pocepana na mnogo mesta, da ju je ona ljutito pokidala sa sebe i prišla ormanu. Pošto je odabrala jednu dekoltovanu haljinu, obukla ju je i sela na stolicu ispred ogledala i počela da uređuje kosu. Mirjam je stojala i izvesno vreme je ćuteći posmatrala Lusi, a onda je odjednom rekla: – I ja sam večeras bila pretučena od jednog muškarca – i kada su je tri žene radoznalo pogledale pokazala je prstom svoj naduveni

nos i modre obraze. – Imam i druge modrice i brazgotine koje se ne vide.

– Vaš muž? – zapitala je Lusi. Mirjam je klimnula glavom. – I on je ista takva hulja kao i Siger, gospođo Unzer. Bila bi sreća za vas da ga se otarasite. – To sam i sama zaključila večeras – rekla je Mirjam. Lusi je pogledala svoje prijateljice, a onda je jednu od njih zamolila da zatvori vrata. Žena je poslušala i onda su sve tri prišle bliže do Mirjam. – Nameravate li da raskrstite s njim? – pitala je Lusi. Mirjam je mogla samo da se namršti, jer ni sama još uvek nije tačno znala šta namerava. – Mislite da ga ubijete? – nastavila je s ispitivanjem druga salunska zabavljačica. Mirjam se prestrašeno trgla. – Oh, to nikada ne bih mogla da učinim – rekla je. – Šta onda? – zapitala je Lusi, osetivši odjedanput simpatiju prema toj maloj nesrećnoj ženi. – Odlučila sam da ga napustim – rekla je Mirjam. – Diližansa odlazi noćas, ali, ja nemam novac da kupim kartu. On mi nikada nije davao dovoljno novca. – Taj nitkov je dosta para trošio u salunu kad nije pio piće na kredit – rekla je Lusi žestoko. – Koliko vam je novca potrebno? – Ne znam – priznala je Mirjam. – Bojala sam se da pitam. Ne znam više kome u ovom gradu mogu da verujem. Mnogo ljudi ga se plaši, i mogli bi mu otkriti moje namere. – Ne bi trebalo da se plaše čoveka kao što je on, verujte mi – rekla je jedna od žena. – Imao je sreću da se dočepa metalne zvezde i revolvera, inače bi se svake druge noći valjao u slivniku gde bi cmizdrio kao poslednja ništarija. – Lusi je odmahnula rukom, što je trebalo da znači da traži tišinu i pažljivo je pogledala Mirjam. – Stvarno mislite da odete? – pitala je. – Odlučila sam se.

– I mislite da se nikada nećete predomisliti i vratiti nazad? – Nikada. – Šta ćete uraditi? – Mirjam se zagledala Lusi u oči, a onda je pogledala i druge dve. Stisnula je usne. – Ono što najbolje mogu – rekla je tako tiho da su reči jedva mogle da se razaberu.

Lusi je nešto pogrdno rekla sebi u bradu, i obratila se šerifovoj ženi. – Čuj-te, to na šta ste sada mislili, slobodno zaboravite, gospođo Unzer. Niste vi stvoreni za to. – Prišla je do stola i otvorila jednu vezenu kesu. Pošto je izvesno vreme preturala po njoj, izvukla je ruku i silom ugurala nekoliko novčanica u Mirjaminu ruku. S osmehom na licu, Lusi je rekla. – Evo, i neka vam je srećan put! – Mirjam je pogledala novac, i u očima su joj se zavrtele suze. – Ali, kako ću ja to moći da vam vratim? – Vratićete mi na taj način što ćete navesti Unzera da sebi počupa košu. Požurite! – Mirjam je klimnula glavom, ali, pre nego što je izašla iz sobe još jednom se obratila Lusi. – Imate li olovku i papir? – Lusi je pokazala rukom na stočić na drugom kraju sobe na kome se nalazio paket koverata, sa papirom i olovkom. Bez reči, Mirjam je sela za sto, napisala nešto na komadu papira koji je stavila u koverat koji je zatim zatvorila i predala Lusi. – Ovo će svima u gradu objasniti zašto sam otišla. Želim da svi znaju kakav život mi je moj muž pružio i šta je sve radio – rekla je. Lusi je pogledala omot sa jedne, a onda sa druge strane. Pismo nije bilo adresirano ni na koga. Mirjam je dodala. – Ako ga pričuvate nekoliko dana, to pismo će ga sprečiti da pođe za mnom. Treba da dobijem na vremenu. – Lusi je bacila omot na sto i klimnula glavom u znak pristanka. – U redu, gospođo

Unzer. Vi ste pomogli meni i zato ću ja pomoći vama. Sada su naši računi izravnati. – Mirjam je prišla vratima koja su vodila na balkon, ali je tu zastala i u nedoumici pogledala nazad. – Sada bih želela da sam ovamo češće dolazila, jer bih vas u tom slučaju bolje upoznala. Možda bismo čak postale i prijateljice.

Ni jedna od žena iz šaluna nije odgovorila ništa, i Mirjam je klonulih ramena izašla napolje. Dok je silazila niz stepenice čula ih je kako nešto uglas šapuću, ali, na to više nije obraćala pažnju, jer je se nije ticalo šta misle o njoj ili koliko je sažaljivaju. Pismo koje je ostavila sve će objasniti i do kraja svog života, bez obzira gde će otići i kako će živeti, sećaće se svake reči koju je napisala. Vratila se zatim do sporedne ulice pored prostorije transportne kompanije, sačekala dok se ulica potpuno ispraznila, a onda se žurno uputila trotoarom u pravcu zatvora. Znala je da kada njen muž jednom izađe iz svoje kancelarije, a ne dođe kući, da je tada otišao u salun, a kada ode u salun, nije bilo verovatno da će se vratiti brzo. U takvim slučajevima ostavljao je u zatvoru staroga Bena Makdonalda, a Mirjam je znala da će sa Makdonaldom lako izaći na kraj. Onda kada nije pijančio, Makdonald je spavao. Pre nego što je ušla u šerifsku kancelariju, proverila je da li je njen muž unutra. Nije ga bilo i ona se zadovoljno osmehnula. Uputila se pravo prema Benu Makdonaldu koji na njenu žalost nije bio pijan niti je spavao. U stvari, on je sedeo na Unzerovoj stolici sa puškom položenom na stolu. Kada je pri slaboj svetlosti svetiljke prepoznao Mirjam, Makdonald je promrmljao. – Šta vi sada želite, gospođo Unzer? – Došla sam da vidim Slej-

da – slagala je. – On nije ovde, zar ne vidite? Bolje bi bilo da ga potražite na nekom drugom mestu. Ovde imam jednog važnog zatvorenika koga moram da čuvam i naređeno mi je da nikoga ne puštam unutra. – Mirjam je pogledala čoveka na ležaju u prvoj ćeliji, ali, kako je on ležao, nije mogla da bude sasvim sigurna da li je to Holidej ili nije. – Slejd je zaključao jedan orman u kome držimo rublje, i mislim da je ostavio ključ ovde u svom pisaćem stolu – nastavila je da laže. – Treba mi taj ključ i nema potrebe da ga uznemiravam ako se negde zabavlja. To me ne bi čudilo posle jedne ovako uspešne potere. – Kladi se da se stvarno zabavlja – složio se Makdonald sa negodovanjem što i on ne učestvuje u slavlju. – Dok ja sedim ovde i delim s njim svu odgovornost, on uživa a ja nemam čime ni da okvasim grlo. Uostalom, šta vam to pričam. Potražite taj vaš ključ ako vam je baš toliko potreban.

Mirjam je prišla do stola i Makdonald je ustao sa stolice da bi joj oslobodio prostor za otvaranje fioke. Mirjam je otvorila dve fioke pre nego što je našla opasač sa revolverom. Izvukla je revolver i sakrila ga ispod šala, a onda čvršće pritegnula šal oko svojih mršavih ramena. Posle toga je ispreturala još dve fioke pre nego što je u jednoj našla neki stari ključ. Pritežući čvrsto šal, prošla je pored Makdonalda i pokazala mu ključ, a kada je ovaj klimnuo glavom potvrđujući da je video šta je uzela, ona je pokazala rukom prema Holideju koji je u međuvremenu ustao i seo na ivicu ležaja. – Je li to taj pljačkaš dilažanse? – pitala je prilazeći bliže rešetkama ćelije. – Naravno, to je on, opasan je kao svi osuđenici na smrt. Ostanite dalje od

rešetaka. – Izgleda da neki ljudi ne misle tako o njemu – rekla je Mirjam. – Na primer, izvesna mis Sproul. – Mirjam je pri tom pogledala Holideja u oči i namignula. Makdonald je nezadovoljno progundao. – Šta biste vi mogli da znate o Lusi Sproul, gospođo Unzer? Do đavola, žene njenog kova... – Žene njenog kova su često neshvaćene, mister Makdonalde. Hvala vam što ste mi dopustili da potražim ključ.

Mirjam je počela da se okreće prema vratima i u tom trenutku je ispustila ključ. Ključ je sa zveketom odskočio od poda i zastao nekoliko stopa dalje od nje. Još uvek razmišljajući o Lusi Sproul, Makdonald se automatski sagnuo da ga dohvati, i u tom trenutku Mirjam je neverovatno vešto za njenu prirodu, proturila revolver kroz rešetke prema zatvoreniku. Holidej je upola ustao, a upola se nagnuo prema rešetkama, dograbio revolver i sakrio ga ispod jastuka, samo trenutak pre nego što se Makdonald uspravio sa ključem u ruci. Pružio ga je Mirjam koja mu se najljubaznije zahvalila i izašavši u noć uputila se prema stanici dilažanse. Kada je stigla do ulice u kojoj se stanica nalazila, uzela je svoju putnu torbu ostavljenu pored zida i ušla pravo u stanicu. U kolima su sedela već dva putnika i svi paketi su bili sklonjeni s ulaznih vrata. Mirjam je Karlu Bencu pružila novac za kartu i bila je prijatno obradovana što joj je još uvek ostalo pet dolara od onoga što joj je Lusi Sproul dala.

Nameštajući šal oko sebe, pogledala je sa puno poverenja Karla Benca i rekla tihim, poverljivim glasom. – Ne bih želela da moj muž sazna da sam otputovala ovom dilažansom, mister Bence. Niko sem vas nije me video i ne zna da ću otputo-

vati. – Benc je zaprepašćeno otvorio usta. – Vi... vi... – Vi znate moga muža, gospodine Bence. Ako me vrati nazad, to će značiti isto kao da sam već mrtva.

– Igrajući na kartu da je Benc prosto-dušan čovek i da ima razumevanja i meko srce, Mirjam je prošla pored njega i popela se u diližansu. Tada se zavalila u sedište i sklopila oči. Diližansa ju je nosila sve dalje i dalje od mesta u kome je dugo vremena živela kao u paklu.

*

Dok Holidej je sačekao da odjek koraka Mirjam Unzer zamre na ulici i tek onda je ispod jastuka izvukao revolver koji mu je doturila. Proverio je magacin i našao da je revolver propisno nabijen. Čim je video revolver koji mu je ta žena pružila, znao je da je to baš njegovo oružje. Ta žena je bila izvanredno inteligentna, jer je odmah shvatila da je njegov revolver ostavljen najverovatnije u pisacem stolu njenog muža, čim ga nije videla da visi obešen o kuku na zidu. Tako je dakle došla u zatvor, prevarila čuvara i doturila mu revolver. Uprkos zahvalnosti koja ga je ispunjavala, Holidej je bio radoznao da sazna razlog zašto mu je pomogla. Video je brazgotine i otekline na njenom licu, a zapazio je da joj je i nos bio podnaduo. Da li je ta žena možda želela nekome da se osveti?

Nije dugo razmišljao o tome, jer nije imao vremena za gubljenje. Imao je revolver u rukama, a Makdonald je bio jedina osoba koja mu je stojala na putu. Kad se bude našao van ćelije, moći da se dočepa i konja, a posle toga neće mu biti teško da pobegne. Ustao je i prišao rešetkama baš u trenutku kada je nje-

govu pažnju privuklo skoro razdragano brbljanje gomile ljudi koji su se približavali. Makdonald je požurio do ulaznih vrata i pošto je pogledao napolje, lice mu je prebledelo. Brzo je zatvorio vrata i zamandalio ih rezom. Zatim je pogledao kroz prozor i opsovao. – Izgleda kao da se čuje gomila za linč – dobači mu Dok. Makdonald je osetio da mu se hladan znoj sliva niz leđa. – Bernet je na čelu gomile, i vidim da maše rukama kao vetrenjača – rekao je. – Pregaziće te – rekao je Dok. Makdonald je liznuo nervozno usne i pogledao staru pušku u svojim rukama. – Za onaj jad koji mi daju kao platu, nemam nameru da se mešam, Holideje. Oni traže tebe i mogu te uzeti ako im je volja. – To je bilo sve što je Dok želeo da čuje. Naperio je revolver na njega, i kada je Makdonald široko razrogačio oči i bezglasno zinuo, Dok mu je zapovednički rekao. – Odsada sve što budeš učinio treba da bude mudro, i biće bolje za tebe, Makdonalde, ako bude mudro. Kao prvo, uzmi ključeve i otključaj ovu ćeliju. Brzo! – Makdonald je nastavio da zuri, ko zna koliko bi tako dugo ostao da Dok nije palcem zategao obarač revolvera. Hladno metalno klik trglo je šerifovog pomoćnika iz obamrlosti. On je ispustio pušku na pod i požurio preko odaje. Sa kuke na zidu iza pisaceg stola uzeo je svežanj ključeva i zveckajući drhtavim rukama, preko odaje se vratio do ćelije i stavio ključ u bravu. Graške znoja slivale su mu se niz naborano posivelo lice. Napolju na ulici, žagor glasova je postajao sve bliži i sve glasniji. Smrtna opasnost bližila se, i avet smrti nadnosila se nad Holideja.

Brava je škljocnula i Dok je iskočio iz ćelije držeći neprestano na oku upla-

šenog Makdonalda. Dograbilo ga je za rame slobodnom rukom, odgurnuo ga u ćeliju i zaključavši vrata svežanj ključeva bacio je prema ulaznim vratima. Tek tada je prišao prozoru da se lično uveri šta se napolju događa. Kao što je Makdonald maločas rekao, Džad Bernet je išao nekoliko koraka ispred uskomešane gomile polupijanih ljudi koji su se brzo približavali, mašući rukama i vičući pogrdne, krvožedne povike. Dok je brzo uzeo svoj opasač iz fioke pisaćeg stola, prišao zadnjim vratima, otvorio ih i zastao samo toliko da dovikne Makdonaldu. – Ne mešaj gospođu Unzer u ovo, mister. Ako slučajno uradiš suprotno, znaj da ću se vratiti, a to onda neće biti prijatno po tebe. – Dok je zatim izašao na vrata i potrčao pored zida zatvora. Bernet je bio doveo svoje raspaljene sledbenike do trotoara ispred zatvorske zgrade. Dok je sačekao dok su počeli da lupaju na vrata zatvora, a onda je pošao prema sporednoj ulici i potrčao. Ali, jedva da je stigao do nje, kada je iza sebe začuo nečije povike. – Eno ga! Držite ga! – Dok je potrčao u cik-cak da bi izbegao kuršume koji su počeli da zvižde oko njega, neki opasno blizu njegovih ušiju. Povećao je ubrzani trk, proklinjući u sebi što će svetlost sa ulice kojoj se približavao, sasvim jasno izložiti njegovu siluetu streljačkim kvalitetima gonilaca. Čuo je kako Bernet dovikuje za njim. – Pobegao je iz zatvora, pucajte, ubijte ga, budale! – Jedno tane zarilo se Doku u rame i izbacilo ga iz ravnoteže. Od udara taneta zamalo da nije pao. A onda je hor pijanih glasova nadjačao šum koraka u trku. Okrenuo se, ugledao Berneta u čijim je rukama plamteo revolver i čuo urlanje razgoropadene mase. Bernetove laži doprinele

su da ga svi u gradu smatraju za pljačkaša dilažanse i ubicu, sinulo je Doku kroz glavu. Nije znao da li će mu uspeti da pobjegne iz ove zamke ili neće, ali, čak i ako bi mu uspelo, Bernetovo svođenje, a sada njegovo bekstvo iz zatvora, biće svakoj poroti dovoljno čvrst dokaz o njegovoj krivici. Za sve to u najvećoj meri bio je kriv taj podlac Bernet. Za tu gadost nitkov je morao da plati zasluženu cenu.

Dok se potpuno umirio, nanišanio i opalio. Tane je tupo udarilo u Berneta, i ovaj se srušio, urlajući od bola. U padu se grčevito uhvatio rukama za stomak. Ostali u gomili odjednom su zastali, trenutno zabrinuti više za svoju sigurnost i život nego za hvatanje i kažnjavanje nekog njima nevažnog Holideja. Dok je ispraznio revolver iznad njihovih glava i svi do jednog su se razbežali na sve strane kao uplašeni zečevi. Dok je zatim stigao do kraja ulice, okrenuo se i video da ga još samo dva čoveka prate, a onda se ponovo okrenuo i potrčao uz bočnu ulicu u kojoj nije bilo svetla. Nastavio je da trči u pravcu gradske štale ali, kada je bio na domaku cilja, ugledao je gomilu ljudi u ograđenom prostoru koji su iz sve snage dozivali štalskog momka. Krvareći iz rane na ramenu, Dok je bio prinuđen da se prikrije. Našao je jedan mračan kutak u dvorištu štale i stao tu, osluškujući dok je vođa grupe naređivao štalskom momku da dobro motri i ako eventualno ugleda Doka da odmah puca, ne pitajući za objašnjenje. U svakom slučaju, štalaru je zabranjeno da mu dozvoli da se dočepa konja. Ostavivši dva čoveka da zajedno sa štalskim momkom čuvaju stražu, ostali su se udaljili da bi nastavili potragu u drugim ulicama. Pošto

je pogodio i verovatno ubio Berneta, Dok je bio načisto da su njegove šanse da u ovom gradu ostane živ veoma male, skoro beznačajne. Pa ipak, nije mu se dopadala pomisao da pobjegne, a da prethodno ne skine ljagu sa svog imena. Pre svega, nije želeo da ga do kraja života ljudi prezrivo gledaju, a drugo, verovatno da bi za njima bila izdata poternica i bez obzira na njegove ranije zasluge i ponašanje, ne bi mogao slobodno da se kreće svuda gde želi. Jedina mogućnost da taj problem reši, bila je da ostane negde u blizini i da pronađe prave počinioce zločina. Međutim, ovako ranjen, bez konja, u neprijateljski raspoloženom gradu, malo je bilo šansi da će takvu zamisao moći da dovede do uspešnog završetka.

Pošto se glavna gomila gonilaca povukla, Dok je izvadio maramicu iz džepa, i koliko je mogao, previo je rame. Rana mu je pričinjavala prilično bola na delu mišića na prsima i jednoj strani vrata, koji su mu brzo utrnuili i postali nepokretni. No, sam bol nije ga mnogo brinuo, već više posledica nedovoljno očišćene rane. Naslonjen na ogradu, napunio je revolver novim mecima i pokušao da smisli plan kako da se iz te nemoguće situacije izvuče. No, snažan bol ometao ga je da mirno razmišlja. Do tada je šerif Unzer preuzeo komandu u gonjenju begunca i dvorištem je odjekivao njegov rezak i piskav glas. – Podelite se u četiri grupe i zatvorite sve izlaze iz grada. Ako ugledate tu hulju, pucajte u meso bez postavljanja pitanja. Mi ostali ćemo poći od gornjeg dela grada i pretrešćemo svaki kutak gde bi se mogao sakriti. Naći ćemo ga, makar se pod zemljom sakrio, a onda zna se šta mu sleduje. – Mada je po prirodi bio

hladnokrvan, a iskustvo ga je naučilo da svaku opasnost dočeka smiren, Dok ipak nije mogao da bude ravnodušan na pretnju koja se nadvijala nad njim. Obrisao je kapljice hladnog znoja sa vrata. Baš kada je hteo da pođe da potraži neko bolje skrovište, ugledao je Bila Hemlina i Deku Sigeru kako stoje na ulici, nekih pedesetak metara daleko od štale. Pošto je organizovao poturu, šerif Unzer im se pridružio. Na Dokovo iznenađenje, izgleda da su Hemlin i Siger pažljivo slušali sve ono što je šerif govorio. Nije mogao da razume. Kako to da se njih dvojica nisu potrudili čak ni da ga očešu ramenom kada su u gradu, a verovatno i na drugom mestu, obojica otvoreno izražavali svoju agresivnu individualnost koja nije trpela nikakva pravila osim njihovih sopstvenih. Dosta puta ih je video kako potpuno ignorišu šerifa. Video je jednom ili dva puta da je Unzer ustuknuo pred njima. A sada, šerif je vodio glavnu reč, i oni su se ponašali kao lepo vaspitani dečaci.

Dok je tu činjenicu potisnuo dublje u svest, i tiho pošao pored ograde. Osećao je da mu rame bolno pulsira i znao je da neće daleko stići ni dobro proći ako ga ubrzo propisno ne previju. Mnogi iz gomile su ga sigurno videli kada se zaneo od Bernetovog pogotka, pa će zbog toga sigurno postaviti stražu oko kuće gradskog lekara, za slučaj da on zatraži njegovu pomoć. Kuda je na drugu stranu mogao krenuti? Ponovo je zastao i pogledao prema Unzeru, Hemlinu i Sigeru koji su iščezli u sporednoj ulici koja je vodila do glavne ulice. Možda bi se mogao osloniti na Tjuba Kidija, pomislio je, ali, ako je Kidi kao i mnogi drugi u ovom gradu šenio pred Unze-

rom, onda je on približavanjem vlasniku saluna samo navlačio omču na sopstveni vrat. Pomislio je na druge ljude koje je upoznao u gradu i otpisao ih kao nepouzdanе saveznike, osim možda Lusi Sproul. Što se nje tiče, verovao je u njenu iskrenost i privrženost, ali je ostavljena žena ponekad mogla da postane osvetoljubiva. Nije znao koliko mu je oprostila što ju je prepustio na milost i nemilost bezdušnog Deku Sigeru. Nadao se ipak da se sve zvezde nisu zaverile protiv njega i da će u Lusinom srcu još uvek biti dovoljno topline i spremnosti da za njega preuzme neki rizik. Ako to bude učinila, neće moći da joj se oduži do kraja života. Galama na ulici se u međuvremenu utišala, ali je buka dopirala sada iz pravca saluna. Verovatno su tamo gonoci ispijali boce viskija i prikupljali hrabrost za potragu. Preskočivši ogradu, Dok je šunjajući se prešao dvorište dve trgovine, provukao se kroz stovarište drvene građe i najzad se zaustavio u dubokoj senci saluna. U svim sobama na spratu, gorelo je svetlo, i kada su se dve mlade žene pojavile na zadnjoj verandi i otkopčale dugmad na haljinama da bi se rashladile na svežem večernjem vazduhu, morao je da se, povuče da ga ne bi primetile. Učinio je to više instinktivno nego što se bojao da su neprijateljski raspoložene prema njemu. Morao je međutim da vodi računa o tome da mu sve pojedinosti odnosa nisu poznate. Nije pre svega znao kako će one reagovati na njegovu avanturu sa Lusi, ili, koliko zavise od Unzerove dobre volje da im omogući život u ovom gradu.

Imao je utisak da je Lusi vođa svih salunskih devojaka i da kao njen prijatelj i kod ove dve dame uživa izvestan

ugled i naklonost. Zbog toga se rešio da rizikuje. Izašao je iz senke i uputio se prema zadnjim stepenicama koje su vodile na balkon, spuštene glave i nastojeći da zaboravi na bol u ramenu. Nalazio se na nekih tri do četiri metra daleko od stepenice, kada je začuo nečiji prigušeni krik. Krik se jedva čuo, i Dok je zastavši, digao glavu i našao se licem u lice sa dve mlade salunske dame. Proklinjući u sebi zlu sreću, Dok je stavio ruku na dršku revolvera, sa namerom da ih uplaši i time natera na ćutanje. No, ta pretnja na jednu od devojaka nije ostavila nikakav utisak i ona je požurila do drugog kraja verande i nagnuvši se preko, ljutitio je povikala u pravcu sporedne ulice pored saluna. – Zar vi muškarci uvek morate toliko da galamite? Zar u ovom gradu čovek ne može na miru da se odmori? – Neki od ljudi koji su se tamo nalazili doviknuo je prema verandi: – Gonimo onog ubicu Holideja, i zato nije važno kakvu galamu pravimo. Jesi li videla u hulju? – Dok je hitro skočio u zaklon ispod odmorišta na stepeništu. Sa revolverom u ruci stojao je tamo, zadržavajući dah, jer nije želeo da prolije krv nekog nedužnog građanina i nadao se da neće biti primoran da to učini. – Da sam ga nekim slučajem videla, pozvala bih ga unutra – rekla je mlada devojka koketno njišući kukovima. Uz gromoglasan kikot, njena družbenica joj se pridružila. – I ja, takođe. Kako bi bilo da sklopimo pogodbu, Horacio? Ako nađete Holideja dovedite ga nama i mi ćemo vam platiti bolje nego Unzer. Po onome što smo čule, on je pravi muškarac i vredelo bi poigrati se s njim. – Začula se skaradnim rečima složena psovka, a onda je onaj čovek ponovo

progovorio. – Vrag vas odneo, ovo nije trenutak za vaše glupe šale. Holidej je ubio Džonsona, a maločas je provalio iz zatvora i ubio Džada Berneta. On je sada mahnit i spreman da puca na sve i svakoga.

– Zar je zaista tako? – doviknula je opet jedna žena. – Jadna misis Bernet. Baš će joj biti žao što neće imati ko da je svake subote prebije do smrti, zar ne? – Dok je začuo neko mrmljanje, a onda je neki drugi glas doviknuo. – Znači da ga niste videle? – Ne, nismo. Čule smo samo da je neki konj pre kratkog vremena odjurio iz grada. – Konj? Jeste li sigurne? – Pa, znam valjda kakav zvuk proizvodi topot konjskih kopita, blesava budalo – bio je odgovor. – Kada? Kuda je otišao? – Pravo sporednom poprečnom ulicom pre jedno tri minuta. Da vi, budale, niste pravili takvu galamu, sigurna sam da biste ga i vi čuli. – Zatim je Dok čuo vučenje nogu po trotoaru. – Hajde da obavestimo Unzera. – Kada su žurni koraci zamrli u daljini, Dok je izašao ispod odmorišta stepeništa i popeo se na verandu. Obe žene su nastavile da motre na gonioce koji su se udaljavali. Kada je Dok pošao preko verande prema njima, jedna je rekla: – Lusina soba je treća po redu, mada mislim da to nije potrebno da vam kažemo. Požurite i ne zaboravite da nas niste videli. – Biću vam uvek zahvalan za ovo – rekao je Dok šapatom. – Ako vam Lusi nekada dosadi, mister Holideje, samo nas potražite. Bilo koju od nas dve. Ako se ove budale vrate, mi ćemo ih kao goveda uputiti na drugu stranu. – Dok je čvrstim koracima pošao preko verande i već je bio podigao ruku da pokuca na trećim vratima, kada su se vrata otvorila. Lusi Sproul je brzo pruži-

la ruku, uvukla ga unutra i odmah zatvorila vrata za njim. Zatim se odmakla korak nazad i osmehnula mu se naduvenim usnama. – Ovde ćeš biti bezbedan, Dok – rekla je. – Devojke su uz mene. – Dok ju je pogledao ozbiljno. – Šta se desilo s tobom? – pitao je. – Siger – rekla je. Dok se smračio. Slutio je da se nešto tako može desiti i kada je napuštao grad, poneo je sa sobom i dozu izvesne brige zbog devojke. – Ali, Tipin mi je obećao da će smiriti Sigeru. – Možda je hteo, a možda nije mogao. Sinoć ne bi bio grub da mu nisam rekla da je između njega i mene sve završeno.

Dok ju je uzeo rukom za bradu i digao joj lice prema svetlosti. Modrice i posekotine na obrvi izazvale su sa njegovih usana gorku psovku, ali, pre nego što je mogao da izrazi svoje žaljenje zbog toga, Lusi je primetila njegovo krvavo rame. – Nije važno Dok, uopšte nije važno. Daj da vidimo šta je s tobom. – Dok je skinuo maramicu sa rane na ramenu i duboko isprekidano uzdahnuo kad ga je zbog toga novi bol prostrelio kroz vrat i prsa. Lusi je uplašeno kriknula i brzo rascepila iskidanu krvavu košulju da bi oslobodila ranu. Kada je videla raskomadano mesto na ivici rane i tanak mlaz krvi koji je procurio niz Dokove grudi, kvaseći celu stranu košulje, ona je naglo pobledela. Pomogla mu je da legne u krevet, skinula je sa njega ostatak košulje, a onda je za trenutak zastala zbog toga što nije znala šta da preduzme. – Je li metak još uvek unutra? – zapitala je. Dok je ozbiljnog lica klimnuo glavom. – Čini mi se kao da mi je u ramenu topovsko đule. – To je još više zbunilo Lusi. Pogledala je prema vratima, a onda izustila neku kletvu sebi u bradu. – Ne smem

da rizikujem, da siđem dole za viski ili toplu vodu, Dok. Šta da radim? – Očisti ranu što bolje možeš, a onda čvrsto pritegni. Izdržaću nekako. – Dokle? – Dok je slegnuo ramenima. – Nešto će se već rešiti. On što mi je sada najpotrebnije, to je jedan konj. – Zar namera vaš da u ovakvom stanju bežiš? – pitala je s nevericom. – Nameravam da insceniram kao da bežim. Ali, neću otići odavde. – Njegove reči su izgleda umirile Lusi. Napunila je lavor vode, pažljivo oprala ranu, a onda joj je Dok rekao kako da namesti zavoj. Kada je završila sa previjanjem, uzela je lavor i vodu prosula preko verande. One dve žene na koje je Dok naišao pri dolasku, još uvek su bile napolju i Lusi im je kazala da je odmah obaveste ako bi se neko pojavio. Zatim se vratila do Doka koji je do tada već navukao svoju iscepanu košulju. Novu nije imao pri ruci, a njegova torba sa stvarima nalazila se na sedlu njegovog Miga. Nešto malo boje vratilo mu se u lice i dok je stojao, u Lusinim očima izgledao je kao nešto grandiozno i neuništivo. Privila se uz njega i on ju je uzeo za bradu podigao joj glavu i poljubio je. Lusinim telom prostrujala je golicava želja i ona ga je uzela za ruku i stavila je sebi na grudi a onda ga je zagrlila oko vrata i privukla sebi, tako da su im se usne ponovo srele.

Dok se povinovao njenim osećanjima bez protesta, ali i bez mnogo zanosa, i kada ga je Lusi najzad pustila iz zagrljaja, na njenom licu lebdeo je žalostan osmeh. – Tebe neće biti lako smiriti, je li tako Dok? – rekla je. – Ne, nikako neće biti lako, tu si u pravu. – Ali, to sada nije ni važno, jer imam neprilika – odgovorio je. – Jedna od njih je što mi

treba konj. Rana će mi izdržati dok ne nađem nekoga da mi izvadi tane i dobro očisti ranu. Kada to obavim, vratiću se nazad. – Žao mi je – rekla je Lusi žurno. – Izgleda da sam kao i sve sebične osobe mislila samo na sebe. Ali, nemoj da me osuđuješ zbog toga, Dok. Ostavio si na mene snažan utisak i to se ne da izbrisati. – Ukoliko pre odem, utoliko će mi biti bolje šanse da se izvučem i da se vratim! – rekao je Dok ponovo menjajući predmet razgovora. Ovaj put Lusi ga je nežno gurnula da legne na krevet, okrenula se i izašla iz sobe. Dok ju je čuo kako razgovara sa dvema salunskim zabavljačicama na verandi, a onda se jedna od njih vratila do sobe, zastala na otvorenim vratima i zapalila cigaretu. Dok je odbijala prve guste oblake dima, rekla je: – Lusi će vam nabaviti konja, Dok. Ona je dobra žena i dobra duša. Nemojte je povrediti, to ne bi bilo korektno, jer ona to nikako ne zaslužuje.

Dok je ostao da leži na krevetu da se odmara i čeka. Buka u salunu u prizemlju postajala je sve jača i jača, sve dok konačno nije zaglušila sve druge šumove sem njegovog sopstvenog disanja. Posle desetak minuta pomislio je da je možda krenulo naopako, pa je ustao sa kreveta i uprkos protivljenju mlade žene, oprezno je izašao na verandu. Ali, tek što je stigao do ograde, s namerom da se nagne preko nje i proveri šta se događa na ulici, kada je do njega dopro ujednačen topot konjskih kopita i on je ugledao Lusi koja se približavala sporrednom ulicom vodeći za sobom jednog osedlanog konja. Pohitao je odmah niz stepenice i uzeo uzde iz njenih ruku. Letimičan pogled u pravcu odakle je došla, uverio ga je da je niko ne prati i

zadovoljan njenim uspehom, a kao poslednji dokaz duboke zahvalnosti, sagnuo se prema njoj i nežno je poljubio. Kada ju je pustio, Lusine oči su blistale od sreće. – Vрати se Dok – rekla je. – Naravno da ću se vratiti – obećao je, znajući da će se vratiti ne samo zbog Lusi već zato što je znao da izvor i kraj njegovih nevolja leže u ovom gradu. Mamuznuo je konja u slabine i poterao ga u trk, a Lusi se popela uz stepenice, ali pre nego što je stigao do kraja sporedne ulice začula se vika praćena pravom erupcijom revolverске paljbe. Dok je skrenuo u sporednu ulicu da bi izbegao kuršume koji su počeli opasno da zvižde oko njega, i kada je izbio na ivicu grada, ošinuo je uzdama konja u pun galop prema preriji.

*

Na toplom jutarnjem suncu, Dok je u bistroj vodi potoka najpre oprao pa onda ponovo previo ranu na ramenu. Mada nije mogao sasvim dobro da proveri stanje svoje rane zbog njenog položaja na spoljnoj strani ramena, sam dodir blizu ranjenog mesta bio je tako raspinjući bolan da je iz toga bilo jasno da je trovanje od olovnog kuršuma već počelo. To mu je nametalo imperativ da što pre nađe nekoga ko bi ga operisao i izvadio mu kuršum iz rane. Ali, koga? Ponovo je bio sateran u tesnac. Uspelo mu je da pobegne iz zatvora i iz grada, ali, ni sada nije bio ništa bliži rešenju svojih problema, nego što je bio kad ga je šerif Unzer zaključao u ćeliju. A možda je u izvesnom smislu sada bio još u goroj situaciji. Ako bude izgubio još malo vremena skrivajući se u brdima, lako bi se moglo desiti da umre, a

da niko nikada ne sazna kako je završio život. Zaključio je da bi najpogodnije mesto za početak njegovih traganja bilo mesto gde je po šerifovim rečima izveden napad na diližansu, a to je mesto zvano Tejlors Kating. Sećao se toga mesta. Jednoga od dana kada ga je mučila dokolica, pojahao je svoga Miga i prešao nekih dvadesetak ili tridesetak milja. Lako je mogao naći mesto koje je tada zapamtio po njegovoj divljačkoj živopisnosti. Istina, tragovi su bili tri dana stari, ali i tako je možda mogao iz njih nešto da sazna. Skrenuvši konja u potok, jahao je koritom pre nego što je ponovo izašao na čvrsto tlo i poterao konja galopom kroz kameniti predeo ispresecan jarugama prema mestu koje je po tome nosilo svoj naziv. Još puna dva sata jahao je po tvrdom kamenitom terenu. Za svaki slučaj, ako bi potera i našla njegov trag na mestu gde je napustio korito potoka, njegov trag ne bi bilo lako pratiti od tog mesta pa dalje do njegovog cilja. Stigavši do Tejlors Katinga, Dok je sjahao i osmotrio teren na kome je po svim znacima diližansa zaustavljena. Bilo je mnogo tragova i bilo je vrlo teško napraviti razliku među njima i pravca, ili tačnije rečeno pravcima, kuda su ti tragovi išli, dati neki smisao. Jedan trag međutim izdvajao se iz ostalih i izgledalo je da je vodio prema nekom žbunju na ivici udoljice zvane Tejlors Kating. Radoznao da otkrije kuda trag vodi, Dok je pošao za njim i pošto je prošao nekih pedesetak metara izbio je na jednu malu čistinu. U travi je otkrio mnogo opušaka cigareta i tragova čizama, što je ukazivalo da je jedan od napadača čekao na tom mestu da dođu i ostali, a što je još važnije, trag tog čoveka koji je čekao sa

male čistine, vodio je dalje u pravcu grada.

Ali, šta je bilo sa drugom dvojicom? Dok se vratio do mesta napada i odatle je počeo da pravi sve šire koncentrične krugove oko male jaruge u nadi da će tako otkriti i trag dvojice ostalih saučesnika u napadu. Pri završetku trećeg kruga skoro pola milja dalje od mesta napada, naišao je na jedan širok potok. Jahao je samo pola milje uz potok, kada je u blatu ugledao duboke otiske potkovanih konjskih kopita. Pošavši za njima, otkrio je da je trag vodio prema severu. Iz priča Tipinovih kauboja koje je dosta slušao u salunu, znao je da se Tipinov ranč pruža negde odatle prema brdima, odakle se dalje spušta prema istoku sve do ranč kuće i još dalje. Mrtav umoran i slab od gubitka krvi, Dok se odmorio jedan sat i po vreloj žegi sunčanog popodneva nastavio dalje. Trag je bilo lako pratiti sve dok se nije pridružio glavnom putu koji su svi ostali Tipinovi kauboji često koristili. Pošto ipak nije bio u stanju da pouzdano utvrdi da je trag dvojice napadača vodio u pravcu Tipinovog ranča ili je možda taj put korišćen samo da bi napadači njime prošli do brda, a dalje odatle do granice, Dok se uputio prema ranču gde mu je, kako se bar nadao, neko mogao pružiti pomoć i previti mu ranu. Nalazio se na nekih pola milje daleko od ranč kuće i jahao je sasvim lagano, uživajući u predvećernjoj hladovini, kada je čuo neku buku sa druge strane prevoja pred njim. Petama je mamuznuo konja u trk i tako je jahao sve dok nije stigao do jedne jaruge ograničene s obe strane glatkim, visokim kamenim liticama. Sjahavši iz sedla, naterao je natraške svoga konja u jedan

uzani prorez između stena i stavio mu ruke na nozdrve za slučaj da konj frkne.

Posle nekoliko minuta, iz prerije su se pojavila kola pokrivena arnjevima, idući iz pravca istoka prema zapadu, i praćena grupom ljudi na konjima, po odelu, očigledno kauboji. Dok je izbrojao konjanike, među njima je prepoznao Somersa i još dvojicu kauboja koje je znao kao Reda i Henka, a onda je, kada su prišli bliže, prepoznao i ostale kauboje iz Somersove grupe. Na začelju je vrlo ozbiljnog lica jahao Džordž Tipin. Nije bilo ni traga od Bila Hemlina ili njegovog brata Džiga, niti od Deki Sigera, pa je Dok otuda pretpostavio da je Tipin počeo okupljanje stoke bez njih, verovatno im pri polasku ostavljajući poruku da se posle povratka iz grada pridruže glavnoj grupi. Sačekao je dok je cela kolona prošla pored njega, a onda je lagano poterao konja preko brdskog prevoja i uputio se prema zadnjem delu Tipinove ranč kuće.

Dojahao je u hlad jednog velikog drveta i sjahao, sve vreme nastojeći da savlada bol u ramenu koji mu je svaki pokret pričinjavao. Tek što je sjahao, primetio je da se neko približava ranč kući. U prvom trenutku nije mogao da raspozna ko je ta osoba sem što je primetio lagano gegavo kretanje u odelu kauboja. U tom trenutku u kući se zapalila svetiljka i njena žuta svetlost probila se kroz prozor i obasjala čoveka koji je prilazio kući. Bio je to Džig Hemlin, i kada ga je svetlost obasjala na njegovom licu se ogledao izraz usplahirenosti. Neko je doviknuo. – Rečeno ti je da ostaneš u spavaonici, Hemline! Vрати se tamo! – Mada nije imao prilike da je mnogo puta čuje, Dok je prepoznao glas Dženi Tipin. Privezao je uzde

svoga konja za jednu nisku gredu i nastavio pešice. Kada je prišao na nekih tridesetak stopa od nepomičnog Hemlina, zapazio je da u kaubojevima očima buktu plamen mržnje. Video je takođe da mu je desna šaka ufačlovana debelim slojem zavoja i da mu ruka visi o prevezu. Umesto da se udalji, Hemlin je odgovorio. – Do đavola, gospođo Tipin, ruka me jako boli i mučno mi je da sam sam. Moram nešto da popijem i ublažim bol, a možda bi bilo interesantno i ako bih sa nekim porazgovarao. Možda bi mi to pomoglo da zaboravim na ranu. Ovde nema nikoga sem vas.

– Neću da imam nikakve veze s tobom – odvrtila je na to Dženi. – Ako priđeš samo jedan korak bliže, pucaću. Ti znaš da nisam loš strelac, a budi siguran da se neću dvoumiti da ti prosviram lobanju. – Izgleda da je upozorenje Dženi Tipin samo za trenutak zabrinulo Hemlina, jer se posle prvog iznenađenja lukavo osmehnuo i glasno doviknuo. – Sto mu muka, to što kažete zaista nije lepo. To nije način da se ljudi sprijatelje, gospođo Tipin. I da znate da nemate potrebe da sa mnom igrate igru i zauzimate važan stav kao da ste ne znam ko. Glasovi putuju daleko, a ja nisam držao uši zatvorene za ono što se priča. Znam dobro šta ste bili pre nego što vas je Tipin doveo ovamo, znam šta vam treba i znam šta najviše od svega u životu volite. Nemojte uzimati lik poštene dame i svetice. To vam kod mene neće vredeti ništa. A ovako bismo se mogli lepo zabaviti, mogli bismo nešto popiti i ostalo. Šta kažete na to? – Snažna eksplozija prolomila je tišinu predvečerja, i dok je video da je Hemlin poskočio kao oparen, jer je kuršum udario ispred njegovih nogu i zasuo ga komadi-

ma zemlje, peska i prašinom. Sada je Dženi ponovo doviknula, ovaj put sa više odlučnosti. – Sledeći metak prosviraće kroz tvoju tupavu glavu, Hemline. – Hamlin je ustuknuo nekoliko koraka i pri tome spustio levu ruku pored tela. – O kej, o kej – rekao je. – Mislio sam da se možda osećate usamljeni, to je sve. Ako ste baš takvog raspoloženja kao što kažete, onda ništa, zaboravimo sve. – Zatim se okrenuo i pošao da se udalji od kuće. Dok je vratio revolver u futrolu i naslonio se na deblo jednog drveta. Hladan znoj mu se počeo slivati niz lice, a disanje mu je postalo brzo, čak bolno. Znao je dobro da će se, ako mu niko ne ukaže pomoć, uskoro onesvestiti, a ipak, približiti se Dženi Tipin u njenom sadašnjem raspoloženju moglo je biti krajnje opasno. Mada je u nekoliko susreta uzgredno odigranih u gradu pokazala spremnost da mu na mnogo načina ukaže svoju naklonost, verovatno da sada, sama i nesigurna, ne bi oklevala da na svakog nezvanog gosta ispali metak umesto dobrodošlice.

Zatim je zapazio da je Hemlin zašao iza spavaonice. Samo malo kasnije, lukavi nitkov se ponovo pojavio na onom drugom udaljenom kraju. Odatle je Hemlin presekao preko dvorišta do štale, a onda, pošto je tamo nepomično stajao izvesno vreme, ponovo se pojavio pognut kao da hoda čučeci na nogama i punim trkom, ali nečujno pojurio prema ranč kući. Dok je izašao iz svog zaklona i sa revolverom u ruci žurnim koracima se uputio prema zadnjem delu kuće. Tek što je stigao u senku nadstrešnice iznad zadnje verande, kada je Dženi Tipin sa puškom naslonjena na rame izjurila na zadnja vrata. Misleći

da ju je nadmudrio, Džig Hemlin je napravio tragičnu grešku. Napustio je svoje skrovište iza ugla kuće i nečujno kliznuo pored ograde terase. Plotun iz Dženine puške polomio je ogradu u paramparčad i Hemlin je prestrašeno zauzlao, ali, ipak bio je dovoljno priseban da se sa revolverom u ruci zgrči u zaklon iza stuba verande. Videvši da je Dženi izgubila Hemlinov trag i da ga više ne vidi, a da ovaj sa tog mesta može postati vrlo opasan za mladu ženu, Dok je izašao iz pomrčine sa revolverom u ruci. – Dosta je bilo, Hemline! – doviknuo je. Revolver je držao uperen u Hemlina i kada se Tipinov kauboj okrenuo da se suoči s njim, našao se suočen sa crnim pretećim okruglim otvorom revolverске cevi. Dženi se okrenula i nanišaniła pušku na Doka. Dok nije obratio pažnju na nju. – Baci revolver, Hemline. Ako to ne učiniš, imaćeš posla sa mnom. – Hemlin je pogledao Doka, a onda Dženi, pa zatim ponovo Holideja. Usne su mu se razvukle u zversko ljutito keženje i njime je ovladao neutoljiv bes. – Šta, opet ti! Sada ću te... – povikao je besno i bez nišanjenja ispalio jedan hitac. Tane je svirnulo sasvim blizu Holidejevog lica, ali, pre nego što je Hemlin uspeo da ispali i drugi hitac, grmnuo je Dokov „linkoln“ i metak je pogodio Hemlina tačno u grudi. Od siline udara, Hemlin je ponet unazad kao papirna lutka na vetru. Za trenutak je zamlatarao rukama, a zatim je pao na zemlju, počeo da grebe noktima tlo, a onda se zgrčio i umirio. Za Džiga Hemlina životni put bio je završen.

Dženi je odbacila pušku i potrčala prema Doku. – Oh, Holideje, Holideje! – Dok ju je prihvatio kada je skočila

sa verande njemu u naručje. Da bi zaštitio ranjeno rame, izvio se u stranu i kleknuo kolenima, ali zamalo što nije pao. Uspeo je da je odvoji od sebe i Dženi je stala, skoro ljuta zbog njegovog gesta. – Šta nije u redu, Dok? Spasli ste me od Hemlina, a sada me gurate od sebe? Zar smatrate da sam toliko nezainteresovana i neprivlačna? – Dok je prstima desne šake pritisnuo mišicu ispod ranjenog ramena trudeći se da ublaži oštre bolove. Znoj mu je pocurio niz lice i u glavi je počelo da mu se muti. – Za ime božje, pomozite mi da uđem – rekao je jedva razgovetim glasom. – Teško sam ranjen. – Dženi ga je najpre sumnjičavo pogledala, a tek onda je primetila da mu se sa ranjenog ramena i dalje niz grudi širi velika krvava mrlja. Tek tada je spazila da razlog njegovog držanja nije odbojnost prema njoj, već rana na ramenu i njeno raspoloženje se odmah promenilo iz osnova. – Oh, bože moj, pa vi ste ranjeni! Brzo, dajte da vas uvedem unutra. – Dok je odložio svoj revolver u futrolu i obuhvativši ga oko struka, Dženi mu je pomogla da se popne uz stepenice na verandu. Stigavši do vrata, Dok je u nedoumici zastao. – Ima li još nekog u blizini? – pitao je. – Ne, nema nikoga. Zahvaljujući mudrosti mog muža, dogon i prikupljanje stoke počeo je jedan dan ranije nego što je planirao. On je želeo da pođem sa njim, ali, ja sam se u poslednjem trenutku predomisllila. Rekla sam mu jednostavno da nisam raspoložena da provedem pune dve nedelje u toj bednoj pustoј preriji u kojoj će boraviti sa svojim ljudima. Zamislite samo da budem tamo među stokom i kaubojima, bez mogućnosti da se okupam i pristojno uredim. I sad se

ne kajem što sam tako odlučila. Otići ću kasnije da se vidim s njim, kada mi se javi i pošalje nekoga da me odvede. – Zatresla je glavom i zabacila kosu na leđa, a onda sasvim pribrana nastavila je dalje. – Moj glupi muž ostavio je onu svinju da me bajagi štiti; ali, sami ste mogli videti kakvu je vrstu zaštite taj nevaljalac imao na umu. Hajdete unutra.

Dok je pošao za njom u kuću. Opružio se na divan da bi Dženi mogla da mu pregleda ranu. Sva zadovoljna što može nešto da učini za njega, ona je nestala negde u zadnjem delu kuće. Kada se malo kasnije vratila, u rukama je nosila flašu viskija, lavor sa toplom vodom, zavoje i jedan oštar šiljasti nož. Nasula je viski u čaše za oboje, a onda je flašu dala Doku u ruku, dok je ona zagnjurila nož u lavor sa vrelo vodom. Tek kada je stala ispred njega na njoj se moglo videti da je zbog nečega nervozna. – Mislim da ćemo morati da izvadimo kuršum iz rane, Holideje – rekla je tiho. Dok je klimnuo glavom i digao ruku. Mišići su zaigrali na njegovom licu, ali, sem toga, lice mu je ostalo potpuno bezizrazno. – Nikada do sada nisam pokušala da izvedem ovakvu operaciju, Dok – rekla je bojažljivim glasom. – Iako sam imala veliku porodicu, oca i šestoro braće, nikada nisam imala posla sa ranama od metka. – Učinite to najbolje što možete. Ja ću vam pomoći. Glavno je, bez obira na krv koja će poteći, da nož zavučete dovoljno duboko u ranu i poduhvatite metak. Ostalo će zavisiti od vaše dovrtljivosti – rekao je Dok, nastojeći da svojim mirnim glasom sugestivno deluje na Dženi. – Samo pazite, nemojte da se uplašite, jer onda je sve propalo. – Nasuo je sebi još jedno

piće, iskapio čašu do dna, a onda je seo na divan i stavio šaku na koleno. Čvrsto je stisnuo ruku. Dženi se nagla nad njega, zadržala dah da bi prikupila hrabrost i snagu, a onda je energično zavukla vrh noža u ranu. Kada mu je bol prostrela grudi, Dok je samo stisnuo zube i videvši da je Dženi počela da se koleba, klimnuo joj je glavom da nastavi s operacijom.

– Samo nastavite tako, Dženi – procedio je kroz stisnute zube. – Već ste stigli do kuršuma i sada možete vrhom noža proći pored njega. – Graške znojice izbile su mu na čelu, obrazima i gornjoj usnici. Dženi je još malo gurnula vrh noža i dok je to radila, Dok je nastojao da misli o drugim stvarima. U mislima je preturao činjenice koje je do tada otkrio, jašući do mesta napada i posle, i došao je do zaključka da su se dvojica koji su učestvovali u napadu na dilžansu vratili na Tipinovo zemljište, a možda i na sam ranč. Dvojica! Setio se da je neko rekao da su u vreme njegovog sukoba sa Džigom Hemlinom, Bil Hemlin i Dek Siger bili negde daleko od ranča u potrazi za zalutalim govedima u brdima prema severu. – Evo ga! – rekla je Dženi najzad i Dok je pogledao olovno tane u njenoj šaci. Uspeo je da joj se zahvalno osmehne i zadovoljan što je operacija završena, hteo je da naspe još jednu čašu pića, ali mu je Dženi uzela čašu iz ruke i direktno nalila viski na ranu. Dok nije mogao da zadrži krik i nesvesno je pokušao da ustane, ali ga je Dženi prisilila da ostane na divanu, uprkos potocima hladnog znoja koji su mu se slivali niz lice. I sama zadovoljna svojim uspehom, ona se sagnula i strasno ga poljubila. Dok nije ni pokušao da se izmakne

mada je bio uhvaćen između osećanja zahvalnosti koju je dugovao i saznanja da je ona Tipinova žena i da je svaki pokušaj da je dobije nemoralan i nedostojan. – Biće vam dobro čim vam previjem ranu, Dok. Posle toga možemo da razgovaramo. – Dok joj nije ništa odgovorio. Kada je posle nekoliko minuta završila sa previjanjem, na njegovo zadovoljstvo vrlo spretno i uspešno, on je ustao. Dženi je pokupila ostatke odeće i ostatke krvi očistila čistom krpom, a onda mu je prišla očiju usjaktelih od sreće, drhteći celim telom. – Ovde smo sasvim sami, Dok. Ostaćete kod mene, zar ne? – Iz grada će se uskoro vratiti Bil Hemlin i Dek Siger – rekao je na to Dok. – Brzo? Otkuda to znate? – Znam zato što me gone – rekao je. – Dženi je zastala zaprepašćeno. – Gone vas? Zar zbog onoga što ste uradili Hemlinovoj svinji od brata?

Dok je odmahnuo glavom. Posle vađenja kuršuma iz rane, bol više nije bio tako oštar i rame ga je samo tupo bolelo. Osećao se slab i iznuren, ali, posle nekoliko časova odmora, dobrog i obilnog obroka i možda još koje čašice pića, biće kako se nadao, opet sposoban da se kreće. – Šerif Unzer i veći deo građana odnekuda su došli na to da sam pre nekoliko dana presreo diližansu, ubio vozara i odmaglio sa kovčežićem zlatnog praha. To je razlog zašto me gone. – Dženi ga je gledala zapanjeno. – Ali, zašto sumnjaju u vas, Dok? Vi to niste učinili, zar ne? Trebalo je da im to odmah objasnite. – Izgleda da se pljačka desila kratko vreme posle mog odlaska iz grada. Posle razgovora sa vašim mužem, odlučio sam da odem, ali sam iz nekih razloga o kojima sada ne želim da pričam sa vama, još kratko

vreme ostao u planinama. Znao sam da se može desiti da me Bil Hemlin i Siger potraže, pa sam ih zbog toga čekao. – Dženi ga je posmatrala pažljivo dok je pričao, nastojeći da pronikne u prave razloge koji su ga zadržali u okolini. Naslućivala je suštinu, i bora ljubomore joj se usekla u čelo. – Zašto niste otišli pravo u grad? Sigurno d bi vas ona žena dočekala raširenih ruku, i da bi vam pružila bolju negu nego ja. Sigurno se kajete što ste došli ovamo, a ne na pravo mesto. – Dok je u Dženinom glasu primetio prizvuk ogorčenja i ljubomore, ali se napravio da to ne primećuje. – Nikada se ne kajem za ono što sam učinio, a drugo, vi ste mi pomogli kao pravi profesionalac. U svakom slučaju, sada sam tu, a kako će dalje ići videćemo. Hemlin i Siger me nisu našli, ali me je zato potera dobro pričepila. Neki Bernet, ne znam da li ga znate, ali ispostavilo se da je on jahao kao pratilac diližanse, idenfitikovao me je kao jednog od trojice napadača. Tako se desilo da me je potera skleptala, odvela u grad i strpala u ćeliju. Još mogu da kažem da sam imao sreće, jer je moglo biti i gore. Da nije bilo Kidija, obesili bi me na licu mesta.

Dženi je i dalje gledala previjeno rame. – To znači da ste pobjegli iz zatvora i došli ovamo? – Dok nije smatrao da je važno i da bi imalo neku svrhu ako bi joj kazao kako je pobjegao. Štaviše, saznanje o tome moglo je probuditi njeno neraspoloženje. Zbog toga je jednostavno klimnuo glavom i rekao. – Tek što sam provalio iz zatvora naišao je Bernet sa gomilom pijanih građana koji su nameravali da me linčuju. Izvukao sam se u poslednjem trenutku. Došlo je do pucnjave i ja sam tog

Berneta spravio sa zemljom. – Je li mrtav? – Ne znam ali, sumnjam da je mogao da preživi metak u grudi. – Iz Dženinog lica nestalo je i poslednje kapi krvi i kršeći prste ona je ustuknula dva koraka nazad. – Onda znači da ste vi ono što za vas kažu, Dok? To znači da ste vi revolveraš, možda čak profesionalac, kome je ljudski život vredan koliko i metak? – Dok je uzdahnuo duboko. – Nisam zaustavio nikakvu dilžansu niti sam ubio bilo koga sem jednog čoveka koji je nameravao da me ustreli. Bernet je nišanio na mene i nije bilo izlaza. Posle toga, dočepao sam se konja, otišao na mesto gde je pljačka izvršena, i tamo sam saznao nekoliko interesantnih stvarčica. A sada, kada sve to znam i pošto se zahvaljujući vama dobro osećam, mogu da krenem.

U tom trenutku, na kraju čistine iznenada je odjeknuo topot kopita. Oboje su čuli šum i Dok je pokretom ruke zadržao Dženi da ostane na svom mestu, a on je u tri krupna koraka stigao do prozora sa prednje strane kuće i bacivši pogled na čistinu, ugledao je desetericu konjanika koji su se lagano približavali kući. Dženi mu se ipak približila pored prozora i pošto je osmotrila grupu konjanika, rekla je ustreptalim glasom. – To su Bil Hemlin i Siger. Naći će telo Džiga Hemlina.

– Neka ih, neka ga samo nađu – rekao je Dok. Čvrstim koracima se odmah uputio prema stražnjim vratima i izašao na zadnju verandu. Dženi je pošla za njim i zaustavila ga kada je hteo da siđe niz stepenice. – Šta da im kažem, Dok? – Bilo šta. – Da li da kažem da me je napao i da sam ga ubila, misleći da je neki lopov? – Možete i to. I to je dobro kao bilo šta drugo – rekao je Dok. – Ne-

ću im reći da ste vi bili ovde, Dok – rekla je užurbano. – Tako ćete moći da se vratite kada sve bude završeno, zar ne? – Dok ju je pogledao, obrisao znoj sa čela, a onda se udaljio samo prema voćnjaku iza zadnjeg dela ranč kuće.

*

Dek Siger je prvi sjahao direktno na prednju verandu Tipinove kuće. U toku jahanja dosta je razmišljao i doneo odluku o mnogo čemu u ovoj aferi. Kao prvo, potražiće hulju koja je ukrala njegovog konja i izrešetaće ga mecima, tako da ga ni najbolji lekar neće zakrpati. Drugo, raščistiće račune sa Holi-dejem prvi put kada ga ugleda i to ne samo svoje račune, veći račun mrtvog Džada Berneta. Treće, zaboraviće na Lusi Sproul koja se pokazala kao prava uličarka i potražiće neki lakši plen kao na primer Dženi Tipin. Posle toga, jednostavno će moći da sačeka dok pljačka bude zaboravljena, uzeće svoj deo novca i otići će svojim putem. Bio je već na domaku ulaznih vrata kada su se ona otvorila i na verandu je izašla Dženi Tipin. Siger je s izrazom poštovanja skinuo šešir, ali je istog trenutka trupka jući nogama, na verandu stao Slejd Unzer i odgurnuo ga u stranu. – Ja ću voditi razgovor, Dek. Ne zaboravi da ja vodim ovu grupu – rekao je bez okolišenja. Dek ga je pogledao mrgodno, ali ga je jedan pogled Bila Hemlina umirio, i on se ćutke povukao u stranu. Još jedan račun, pomislio je u sebi. Pre nego što sa punim džepom para pođe jednom zauvek iz ovog kraja, pokazaće Unzeru gde mu je mesto i kolika je njegova prava vrednost.

Unzer je tada uzeo reč. – Tražimo jednog čoveka koga vi verovatno poznajete, gospođo Tipin. To je onaj kockar i probisvet Holidej. Pretpostavljamo da je možda pobegao u ovom pravcu. – A zbog čega tako nešto pretpostavljate? – pitala je Dženi. Unzer je bacio pogled na Sigeru koji je odgovorio umesto nje. – Nemojte sada da se pravite nevešti, gospođo Tipin. Ceo svet zna da je vaš muž razgovarao sa Holidejem i da ga je molio da ode iz grada, zbog vas. Nikome nije promaklo da vas dvoje rado gledate jedno drugo. – To što kažete čudi me. Mislila sam da je Holidej otišao iz grada zato što je prebio Džiga Hemlina, pa se bojao osvete. Pretpostavljam da je mom mužu bilo do toga da njegovi ljudi ne gube glave u obračunima, i da je zato tražio od Holideja da otputuje – odgovorila je Dženi hladno. Ali, Siger se nije dao pokolebati. – Ne. To je samo pividno, jer je gazda želeo da tako izgleda. Razgovor je vođen zbog vas, siguran sam u to. Prema tome, kada je Holidej, koga gonimo zbog ubistva i oružane pljačke, pobegao iz šerifovog zatvora, mi smo računali da će se uputiti u ovom pravcu. Ranjen je, i treba mu pomoć, a ne sumnjamo da bi mu meko srce kao vaše tu pomoć pružilo vrlo rado. – Dženi je slušala naslonjena ležerno na dovratak, a sve vreme je mirno posmatrala ljude. Pri slaboj svetlosti, Sigeru je izgledala nedodirljiva, skoro neprikosnovena u njenoj ženstvenoj naivnosti. Ali, Siger je dobro znao da je u suštini sasvim drukčije. – Je li dolazio ovamo? – zapitao je značajno. Dženi je ponovo skrenula pogled do Sigeru. U jednom trenutku pre nekog vremena ozbiljno je razmišljala da ohrabri njegove želje, ali

kasnije je tu ideju odbacila, jer, mada je u Sigeru bilo nečega što ju je privlačilo, bilo je mnogo drugih stvari koje su je odbijale. Ta odbojnost je preovladala i Siger je izgubio bitku, ali, ona sama nije isključivala mogućnost da je takvom ishodu doprinela i pojava Doka Holideja koji je u sebi imao sve o čemu je sanjala. – I ako je dolazio, ja ga nisam videla – rekla je bez trunke dvoumljenja.

– Pa dobro, mi bismo ipak pogledali za svaki slučaj, gospođo Tipin. – Gledajte koliko god hoćete – rekla je Dženi i pružila ruku iza sebe, sa namerom da zatvori vrata. Na to je Siger žmirkajući rekao. – Mislim da bi najpre trebalo da počnemo sa pretresom kuće gospođo Tipin. – Ne, to nećete – presekla ga je Dženi oštro. – Ono što je u kući, to je sasvim privatna stvar. Moj muž to ne bi nijednog trenutka dozvolio... – Vaš muž se neće ljutiti – prekinuo ga ju je Siger oštro. – Pogotovu kada čuje da gonimo jednog ubicu, i kada čuje je ko je taj. Odgurnuo je vrata i ušao unutra pre nego što je Dženi mogla bilo šta učini da ga zaustavi. A kada je utrčala unutra i zgrabila kvaku da bi zatvorila vrata, on joj je samo blokirao put i preko ramena dozvao Unzera. – Šerife, reci ljudima da pretresu kuću, spavaonicu, štalu i ostalo. – Rekavši to, i sam je ušao unutra i počeo pažljivo da razgleda odaju, ali, nije primetio ništa što bi nagoveštavalo da je Dženi imala nekog posetioca, sve dok nije zapazio dve čaše i bocu viskija na stolu. Pogledavši čaše, otkrio je da su obe upotrebljavane, mada su bile prazne. Okrenuvši se, video je Dženi koja je stojala iza njega sa priznanjem krivice u očima koje su sijale ljutito. – Vi uvek pijete iz dve

čaje? – primetio je Siger podrugljivo. Dženi je prošla pored njega, zatvorila flašu zapušačem i odgovorila oštro. – A zašto da ne? – Lažete! – optužio ju je Siger. – Holidej je sigurno bio ovde. Pre koliko vremena? – Gubite se iz moje kuće – povikala je Dženi, i zamahnula rukom da mu opali šamar, kada je odjednom iz zadnjeg dela kuće do njih dopro nečiji povik. Požurivši na zadnju verandu, Siger je ugledao ljude opkoljene oko nečijeg tela, nepomično opruženog na zemlji. Neko je povikao. – Pa, to je Džig. Mrtav je!

Iza kuće se u tom trenutku pojavio Bil Hemlin ogroman, preteći narogušen. Odgurnuo je u stranu sve koji su mu se našli na putu, sve dok bledosivo lice njegovog brata nije jasno obasjala slaba svetlost sa verande. Iz njegovog grla otelo se stravično stenjanje, a celo telo mu je zadrhtalo od vulkanskog besa. – Neka se svi sklone u stranu – viknuo je Siger. – Dajte ovamo svetlost da pogledamo tragove. – Čemu to? Zbog čega treba da tražimo tragove? – zaurao je Bil Hemlin i ratoborno se uputio odlučnim koracima prema stepeništu verande. – Potražićemo Holidejeve tragove, eto zašto. Pretpostavljam da ga je Holidej ubio, to je sigurno! – Kako to? – rekao je Hemlin i dalje krajnje uzrujan. – On je bio ovde sa gospođom Tipin – rekao je Siger. Ljudi iz potere su se u međuvremenu razmyleli po mračnom dvorištu, a Slejd Unzer se pojavio i pokušao da vođenje istrage uzme u svoje ruke. Ali, Sigerove misli letele su grozničavom brzinom i on se nimalo nije obazirao na Unzerove zahteve da sačuva svoj autoritet vlasti. Pod Sigerovim rukovodstvom ljudi su se fenjerima pretražili dvorište i otkrili Holidejeve

tragove koji su dolazili iz voćnjaka do kuće i vraćali se nazad. Našli su takođe i mesto gde je bio vezan njegov konj. Trijumfujući, što je njegovo tvrđenje bilo tačno, Siger je pokupio ljude i objavio. – Holidej je bio ovde, Džig je hteo da ga napadne i sredi, ali, Holidej je srediо njega. Ostalo je možda samo da nagađamo, ali, kako mi se čini, Holidej je posle toga odjahao. No, neće moći daleko da pobegne, sem ukoliko mu je misis Tipin previla ranu. – Siger je pogledao mladu ženu pravo u oči i na njegovu optužbu, ona je odgovorila resko. – Držao me je na nišanu revolvera. Kada je Džig naišao s namerom da ga ubije, Holidej je ubio njega, baš kao što ste i rekli. Onda je čuo da vi dolazite i smatrao je za pametno da pobegne. – Što sa vas skida svaku odgovornost, gospođo Tipin – rekao je Siger. – Sama, nezaštićena žena na rancu nije nimalo prijatan osećaj. Šta ste drugo mogli da uradite nego da postupite onako kako razbojnik traži? – Ostali članovi potere izgledali su zadovoljni Dženinim objašnjenjem, a naročito Unzer koji je u želji da što pre i u što većoj meri povрати svoj ugled i autoritet, naredio ljudima da pojašu konje. Ali, Bil Hemlin je i dalje ostao pored stepenica verande i netremice zurio u Dženi. Sa svakim sekundom atmosfera je postajala sve napetija i neprijatnija, i Dženi nije mogla da se otrgne osećaju nelagodnosti koji ju je obuzeo.

– Šta je, šta vi želite? – zapitala je konačno. – Istinu, eto šta hoću, istinu. Znam ko ste i ko ste bili. Znam da je Siger u pravu što se tiče vas i Holideja i ne samo Holideja, nego skoro svakog čoveka koji nosi pantalone. Prema tome, recite tačno kako stoji stvar, curo.

Može li Holidej daleko stići ili ne može? – Teško je ranjen – rekla je Dženi. – Ni-sam mogla mnogo da mu pomognem. Nije bilo vremena za to. – Pustimo neka se sada završi na tome, Bile – rekao je Siger trudeći se da smiri svog krupnog prijatelja. Pođi s Unzerom i pomози mu da hulju satera u tesnac. – A šta je s tobom? – zapitao je Hemlin još uvek razdražen. – Ja ću ostati ovde sa gospođom Tipin, Holideju može slučajno dunuti u glavu da se vrati nazad kada vi ostali odete sa ranča. U tom slučaju, on će biti mrtav čovek. – Ja hoću da se obračunam s njim – dreknuo je Bil Hemlin. Siger je slegnuo ramenima. – Znam dobro kako se osećaš, Bile. – Ali, šta je to važno? Neću sahraniti Holideja dok ti ne budeš imao prilike da ga vidiš mrtvog. A sada požuri, ostali su već krenuli. Uradi samo onako kako sam ti rekao, i sve će se završiti dobro. – Hemlin se počeo rukom po potiljku i nekoliko puta vrhom čizme udario po zemlji. Zatim je pošao do mesta gde je obasjano svetlošću sa verande ležalo telo njegovog brata, zastao je iznad njega nekoliko trenutaka, a onda izgubljenih i užarenih očiju skrenuo pogled prema Dženi koja je, uplašena stravičnom pretnjom njegovog pogleda, pohitala u kuću i zaključala vrata iza sebe. Siger je kratko vreme lupao na vrata zahtevajući da ih otvori, a onda je obišao oko kuće do glavnih ulaznih vrata na prednjoj strani. Našavši da je Dženi i ta vrata zaključala, ostao je da stoji na verandi, zavijajući cigaretu i istovremeno posmatrajući kako Unzer i potera odlaze i zamiču u noć.

Posle nekoliko minuta piknuo je vrhom srednjeg prsta tek upola ispušenu cigaretu, prišao prozoru i iskoristivši

dršku revolvera kao čekić, razbio prozorsko okno. Kada je uklonio ostatke oštrog stakla Dženi je preko odaje prišla prozoru sa malim revolverom u ruci. Naperila ga je na Sigeru i dala mu do znanja da će se svim silama boriti protiv njegovog upada u kuću. Kao da mu je svejedno da li će ući unutra ili ne, Siger je samo slegnuo ramenima i udaljavši se od prozora rekao. – O kej, o kej. Mogu ja i da čekam. Ali, gazdi se nikako neće dopasti da čuje priču koju ću mu ispričati, gospođo Tipin, priču o tome kako ste pomogli svom ljubavniku da pobegne. – Iz Dženinog lica nestalo je i poslednje kapi krvi. – Ništa mu vi nećete reći – kazala je. – Hoću, reći ću mu svakako, a mogu tu priču potkrepiti još svakakvim dodacima. Mogu vam napraviti takvu zbrku iz koje se nećete izvući. I zato dobro razmislite. Ako se predomislite, dođite k meni. Ja ću biti u blizini, i imam dovoljno vremena za sve do čega mi je stalo. – Rekavši to, Siger je iščezao ispred prozora ostavivši Dženi da drži revolver u prazno, i da ga proklinje.

*

Dok je posle dužeg jahanja zaključio da pošto je potera za njim verovatno van grada, grad najbezbednije mesto da se skloni. Već potpuno iscrpljen sa bolnim ramenom, setio se kako mu je Mirjam Unzer pomogla da se oslobodi iz zatvora, pa se zato okolišnim putem uputio prema šerifovoj kući. Bilo je mračno. Tiho je pozvao Mirjam, ali odgovora nije bilo. Ušao je u kuću, upalio palidrvce i pogledao oko sebe. Kuća je bila u strašnom neredu, sa neprijatnim mirisom ustajalosti. Ušao je u sobu i

kada je video da nema nikoga, legao je na divan, računajući da će ga i najmanji šum probuditi. Kada se dva sata kasnije probudio, već je uveliko bio dan. Bio je sav okupan u znoju, a u telu nije osećao ni trunke snage. Ipak, prešao je preko dvorišta i žurno uputio prema vezanom konju. Sa male udaljenosti, nešto više uz ulicu, začuo je kretanje. Naglo promenivši pravac prošao je prema zadnjoj strani kuće koja je bila zaklonjena od sunca, a istovremeno i od pogleda. Odatle je mogao da čuje šumove koji su se približavali i konačno je razaznao ljudski razgovor. Ti ljudi su zastali na trotoaru u blizini sedlarske radnje. Predmet njihovog razgovora bio je poziv Lusi Sproul koja je tražila da se svi građani okupe u salunu gde će im ona, kako je najavila, dati jedno obaveštenje od velike važnosti za njihov grad. Vest o njenom pozivu već se bila pronela gradom i ljudi su počeli da se okupljaju u salunu. Dok je sačekao da se ulica isprazni, a onda se uputio pored sedlarske radnje i poslovnice transportne kompanije prema sporednoj ulici koja je vodila pored saluna. Kada je stigao do dvorišta saluna, popeo se uz spoljne stepenice i pošao duž hodnika do vrha stepenica koje su povezivale salun sa spavaćim sobama na spratu. Naslonivši se na zid, začuo je kako je u jednom momentu Lusi tražila tišinu. Kada su svi začužali, ona je počela. – Ovde imam pismo napisano rukom žene Slejda Unzera koje mi je ona dala iste večeri kada je otputovala dilažansom iz grada. Zamolila me je da to pismo pročitam što je moguće većem broju građana, sa ciljem da građanima objasni kako je njen muž postupao s njom i koliko ju je svih ovih godina

zlostavljao. – Posle Lusinih reči, Dok je začuo čitav hor ljutito izgovorenih komentara.

Tada je Lusi ponovo zatražila tišinu i nastavila. – Bila sam više nego zadovoljna da postupim tako kako je to nesrećna žena od mene tražila, ali, kada sam pročitala pismo, otkrila sam da je misis Unzer bila nešto mnogo više nego obična žena koja želi da se osveti za muke i patnje koje joj je Unzer naneo. U tom pismu nije bilo ni pomena o tim mukama i patnjama, nije bilo ni reči o gresima njenog muža prema njoj, već samo o gresima koje je taj čovek učinio na štetu ovog grada. Pismo je kod mene i svaki od vas kasnije će moći lično da ga pročita ako to želi. – Gomila je sada stajala i ćutke slušala, i zavrivši preko stepeništa prema salunu, Dok je primećio da je Lusi uspela da svojim pričanjem potpuno zaokupi pažnju svakog prisutnog građanina. Tjub Kidi je stajao sa krpom za brisanje u ruci i mrštenje njegovog lica ukazivalo je da nije nimalo srećan i zadovoljan načinom kako je taj dan počeo.

– Gospođa Unzer se nije trudila da nas obavesti da je njen muž kukavica i brutalna životinja, da je čovek koji joj nije pružio ni udobnost ni novac neophodan za život, ni bilo koji drugo deo sreće koja je svakom ljudskom biću potrebna – nastavila je Lusi. – Umesto toga, ona ga je optužila kao lopova i ubicu. – Iz nekoliko pravaca saluna začulo se ljutito gundanje koje je Lusi žustrim pokretom ruke brzo umirila. Mašući pismom povisila je glas da bi je svi razgovetno mogli čuti. – Prema izjavi misis Unzer, njen muž u dogovoru i uz pomoć Deka Sigera i Bila Hemlina, zautstavio je dilažansu onog prokletog dana,

ubio je Lija Džonsona i opljačkano zlato negde sakrio. Posle toga je, opet u dogovoru sa Džadom Bernetom, za taj zločin lažno optužio Doka Holideja, sa ciljem da ovaj bude osuđen i obešen, tako da kada ta afera bude završena, on, Hemlin i Siger mogu na miru da podele opljačkani novac i žive u izobilju na plodovima svoga zločina. – Te reči su pratili buran izliv glasnih negodovanja, besna vika i da zahtevi se nešto preduzme, na jednoj strani onih koji su u to što su čuli poverovali, a na drugoj onih koji nisu poverovali. Jednih i drugih bilo je u skoro podjednakom broju. U opštem metežu, kada se nije znalo ni ko pije ni ko plaća, Tjub Kidi je odlučnim koracima prišao do Lusi, istrgao pismo iz njene ruke i koliko ga je grlo nosilo povikao da se svi ponovo umire.

Kada je tišina ponovo zavládala, Kidi je glasno pročitao pismo, i Dok je posle toga zaključio da je nastao momenat da rizikuje i da je sada najpogodniji trenutak da se pokaže. Dok je silazio niz stepenice Lusi je potrčala da ga presretne i Dok je, pošto joj je zahvalno klimnuo glavom, mirno rekao: – Hvala na svemu, Lusi. Odsada ću ja sam govoriti u svoje ime. – Jesi li čuo šta sam rekla, Dok? – pitala je Lusi. – Verujem da je sve istina, sigurna sam u to. Mirjam Unzer nikada ne bi lažno optužila svog muža, makar koliko da je bio svinja prema njoj. – Možda je dobar deo toga istina, Lusi. Videćemo. – Držeći ruku na dršci revolvera, Dok se uputio prema Tjubu Kidiju koji je stojao iza pulta ozbiljnog izraza lica. Videvši neodlučnost na Kidijevom licu, Dok je rekao: – Tražim samo nekoliko minuta pravo da govorim, Tjube, i ne nameravam da

bilo koga od vas umešam u aferu kao moje eventualne saučesnike. Pretpostavljam da mnogi od vas ovde misle da je Mirjam Unzer u želji za osvetom bila u stanju da izrekne i najcrnju laž, samo da bi ocrnila ime svog muža. – Pa, i to bi moglo biti – doviknuo je neko iz pozadine gomile i odmah je bio podržan glasovima drugih koji su izrazili slaganje sa takvom pretpostavkom. – Moglo bi biti, ali možda ipak nije tako. – Dok je uzeo pismo od Kidija i pročitao ga. Zatim je, vraćajući ga nazad Lusi, nastavio da izlaže svoje mišljenje. – Misis Unzer u pismo tvrdi da je slučajno čula razgovor između njenog muža, Hemlina i Sigera kada su razgovarali o pljački i mom hapšenju. Iz pisma se jasno vidi da je njen muž moje hapšenje i priznanje odnosno osudu i smrt, smatrao kao savršen način da njih trojica zametnu svoj zločinački trag. Ona kaže da su nameravali da me obese. I sami znate da je sve bilo usmereno u tom pravcu. Posle toga bi Unzer kobojaži preduzeo korake da otkrije ostale zločince i zlato i kada bi time umirio grad i kada bi posle nekog vremena afera pala u zaborav, njih trojica bi lepo podelili plen i nastavili da žive kao časni i poštteni građani.

Gomilom je zavládala grobna tišina. Onda je neko iz pozadine ponovo doviknuo: – A gde je ona mogla da bude da sve to čuje, Holideje? Zar hoćeš da nas uveriš da su Hemlin i Siger bili takve budale pa da o tome s Unzerom razgovaraju pred njom? – Na to je Lusi mahнула pismom iznad glave i koraknula ispred Doka. – Ne, ne kaže to niko. Mirjam Unzer u pismu tvrdi da ih je prisluškivala i čula njihov razgovor kada je čekala na stanici dilažanse da kupi kar-

tu. Bila je skrivena da je ne bi primetili, i tako je sve čula. Na njenu nesreću nije imala novca da kupi kartu, pa je pošla do Tjuba da od njega pozajmi novac ako on bude hteo da joj ga da. Na putu prema salunu, tačnije do Tjubove sobe, čula me je kako vrištim i kako pokušavam da se odbranim od te svinje Sigerera koji me je stravično izudarao. – Lusi je digla glavu tako da bi svi mogli da vide masnice na njenom nosu i obrazima. – Pomogla mi je da se vratim u svoju sobu, jer sam ostala da ležim na podu verande skoro onesveščena posle batina i zlostavljanja kojim me je ona životinja Siger zasuo. Ako neko od vas sumnja i želi još neki dokaz neka samo pita Lili i Rouz. Njih dve su bile sa mnom kada mi je gospođa Unzer dala ovo pismo i zamolila me da ga ne otvaram dok ona ne bude daleko odavde. Ja sam joj dala novac za kartu i ona je diližansom otputovala iz grada. – Dok je prišao i stao pored nje, videvši da je Lusi uspela da većinu prisutnih pridobije i uveri u istinitost svojih reči. – Pretpostavljam da je odmah, pošto je napustila Lusi, pomogla meni da pobegnem iz zatvora – rekao je Dok. – Zar ona? Ona vam je pomogla? – povikao je neko. – Zar gospođa Unzer? – Naravno, niko drugi nego baš ona – rekao je neko na kraju odaje i iz gomile se izdvojio Ben Makdonald, namršten i nesiguran da li da pođe napred ili da ostane gde je. Kada su se sve oči okrenule prema njemu, Makdonald je zaplićući jezikom zbog žurbe objasnio.

– Vrag je odneo, mora biti da je ona, jer niko drugi nije ulazio u zatvor. Slagala me je da je došla da uzme ključeve iz Unzerovog stola, ali mora da je tada uzela i Holidejev revolver i na neki na-

čin mu ga dodala. Nisam video kada i kako, jer je to lukavo i vešto izvela. Ubrzo posle njenog odlaska iz šerifove kancelarije, Dok je odjednom uperio revolver u mene, a onda me zaključao u ćeliju čime me je primorao da ga pustim napolje. Odmah posle toga, naišla je gomila koju je predvodio Džad Bernet, naoštrena na Holideja i spremna na linč. Ali, kao što znate, to nije uspeo, jer je Holidej uspeo da pobegne, a Džad Bernet je dobio svoje. – I ja sam dobio svoje – rekao je Dok pokazujući svoje previjeno rame. – Bernet je nasrnuo na mene kao da mu život zavisi od toga da li će me sravniti sa zemljom i ja nisam imao drugog izbora nego da pucam. Bio je na kocki ili njegov život ili moj. – Makdonald je i dalje stajao ozbiljan i uspravljen, još uvek mrgodno gledajući Holideja, ali bez reči protesta i negiranja Holidejevih izjava. To je iskoristila Lusi da ponovo digne pismo iznad glave i da kaže. – Ovde ima jedna rečenica u kojoj se tvrdi da je Bernet dobio novac od Unzera. Pitam se zašto je Bernet tražio novac od jednog takvog crkvenog miša koga pas nije imao za šta da ujede i zašto mu je Unzer dao novac. Tu ima nešto što bi se moralo rasvetliti. Možda je to bio deo nagrade za usluge koje je Bernet učinio Unzeru, kao na primer za izjavu da je Dok Holidej bio jedan od napadača na diližansu. Da li neko od vas ima bolje objašnjenje za jednu takvu činjenicu? – Niko nije imao ništa. Lusi se toplo osmehnula Doku. – Zar ti se ne čini da se sve uklapa, Dok? – upitala je. – Za mene se uklapa – potvrdio je on. Ali, Tjub Kidi se nije odmah složio sa njihovim zaključkom. – Vraga, ja ne bih mogao da kažem da meni izgleda sve

baš tako prosto i sigurno. – Uzeo je opet pismo od Lusi i ponovo ga pročitao, praćen budnim pogledima ćutljivih posmatrača koji su nestrpljivo očekivali šta će Kidi reći. Konačno, Kidi je nešto promrmrljao i bacio pismo na površinu šanka. – Mnogo toga zavisi od pisma gospođe Unzer – rekao je konačno. I suviše toga. A ja opet ne mogu da zaboravim da je ona žena puna mržnje prema svome mužu zbog načina kako je postupao prema njoj. Ne mogu da zaboravim ni to da je pobjegla i da nije više ovde. Ne možemo da je ispitamo i proverimo koliko su navodi u pismu tačni, a koliko je plod njene mašte.

– Da li bi ti ostao duže sa huljom kao što je Unzer da si ti na njenom mestu, Tjube? – zapitala ga je Lusi. – Nisam na njenom mestu i neću tako da postavim stvar – uzvratio je Kidi oštro. – Nisam takođe ni sklon da se u svemu složim s tobom, jer ti imaš nekih razloga za ispoljavanje ličnih osećanja, pošto te je Siger prebio. Časna reč, za to će mi platiti kada ga budem uhvatio, ali, to je druga stvar. Ono što je sada potrebno to je da sačuvamo prisustvo duha, da se ne povodimo za osećanjima i da ne donosimo prebrze zaključke. – Nema potrebe da donosimo prebrze zaključke, Tjube – složio se Dok. – Kako se meni čini, svi delovi priče zasada se lepo uklapaju. Zar se ne sećate kako je šerif bio uspaljen da me obesi čim me je ugledao kada ste prvi put naišli na mene. Verovatno da bi to i učinio da nije bilo vas koji ste se usprotivili i tražili da mi se pošteno sudi. Recite mi sada, zašto bi on želeo da me smesta obesi, ako ne bi imao na umu da će time prikriti sopstvene tragove? I zar vam se ne čini čudnim da me je Bernet lako

identifikovao odmah čim ste dojahali u moj logor? Ipak, ni reči nije bilo rečeno o drugoj dvojici napadača na dilžansu, sem da su oni verovatno uzeli zlato za sobom i pobjegli preko granice. – Na svim stranama u salunu započela je bučna diskusija i dok su jedni tvrdili da je Holidejevo izlaganje logično i verodostojno, drugi su još uvek sumnjali da do jučerašnjeg kriminalca mogu primiti i prihvatiti kao časnog čoveka. Tek kada su se štrasti već unekoliko smirile, uspeo je Tjubu Kidiju da ponovo uspostavi red u salunu.

– Dobro, pretpostavimo da je sve tačno i da u sve poverujemo, Holideje – rekao je Kidi – Šta onda? – Ne tražim od vas ništa, sem da se niko ne meša ni u šta. Ja verujem da je pismo gospođe Unzer tačno zbog toga što je rizikovala da se izloži opasnosti i vrlo verovatno susretu sa svojim mužem koga je želela da izbegne, a ipak mi je pomogla da pobeegnem iz zatvora. Zašto? Zato što je znala da sam lažno optužen i što je osećala da ne može da ide iz grada i ostavi jednog nedužnog čoveka da bude obešen za zločin koji je učinio njen muž. Zato je pomogla meni da pobeegnem i zato je ostavila pismo sa zahtevom da bude otvoreno tek onda kada ona bude bezbedna, jer je to pismo trebalo da obelodani Unzera kao hulju, što on u stvari i jeste, i što je istovremeno trebalo da sa mene skine svaku sumnju. – Dok se posle tih reči udaljio od Tjuba Kidija i pažljivo prešao pogledom po skupu. Kada je Lusi pošla da stane pored njega, Dok je rekao. – Ne, Lusi, ostani ovde, ovo je moj posao i samo ja moram da ga završim. Dugujem najviše tebi, a zatim ostalima koji veruju u moju nevinost. Ali, sve dok nemam potpuno sigurne

dokaze protiv Hemlina, Sigera i Unzera, ja sam još uvek osumnjičen za pljačku i ubistvo i čoveka koji je pobjegao pred zakonom. Jednostavno, ne želim da se bilo ko od vas meša u moj životni put. – Dok je lagano prišao sporednim vratima saluna. Niko se nije pomakao s mesta da ga zaustavi, mada nije bio sasvim uveren da su svi prisutni verovali u njegovu nevinost. Otvorio je sporedna vrata i pre nego što je izašao rekao. – Neka niko ne polazi za mnom. Jeste li me čuli, niko! – Odmerio je pogledom Tjuba Kidijsa, a onda je zakoračio na ulicu. Išao je lagano, visok, gordo uspravljnjen, častan i hrabar čovek, spreman da učini sve da skine ljagu sa svog imena. Dok ga je posmatrao kroz prozor svoga saluna, Tjub Kidi je zaključio da će svaki čovek koji se bude usudio da Holideju stane na put, nesumnjivo žigosati sebe kao najveću budalu na svetu. Zaključio je da u takvim situacijama sa Dokom Holidejem ne može biti šale.

*

Tek kada je prošlo jutro, Dek Siger je odlučio da učini sledeći potez. Do tog trenutka Unzer, Hemlin i ostali još se nisu bili vratili na Tipinov ranč, što ga je dosta čudilo, s obzirom da je znao koliko Unzer mrzi jahanje po preriji i koliko je Bil Hemlin privržen komforu. Sećanje na način kako ga je Dženi prošle noći nadmudrila, bacilo je Sigera u rđavo raspoloženje. Nije mu se dopadalo kad nešto ne ide onako kako on to želi. Pa dobro, pomislio je, pokazaće toj kučki kako se ljudi kao on obračunavaju sa ženama njenog kova. Nastojeći da hoda nečujno, uputio se prema zadnjoj strani kuće. Uzeo je kamen sa

zemlje i pošto je pažljivo nanišanio hitnuo ga je prema zadnjoj strani krova. Čim je čuo da je Dženi Tipin potrčala kroz kuću i udaljila se od zadnje verande, potrčao je iz mesta i svom težinom naleteo ramenom na zadnja vrata. Šarke su popustile i on je iza kiše polomljenih dasaka hrupio u sobu. Začuo je prestrašeni krik i skočio je iza divana u dnevnoj sobi gde je sa zapetim revolverom počeo da čeka da se Dženi pojavi, pa da je uzme na nišan. Nije morao dugo da čeka, jer je Dženi, shvativši da je glupo nasela na naivan trik, dojurila nazad kroz kuću i potrčala prema spavaćoj sobi koja joj se odnekuda učinila najbezbednijom. Siger je sačekao dok nije prošla pored njega, a onda je skočio iz zaklona i obema rukama ju je obuhvatio oko struka. U prvom momentu Dženi je bila i suviše šokirana da bi se oduprla, ali, kada je Siger počeo da joj stiska dojke i da je privlači sebi, ona je noktima nasrnula na njega s očajničkim besom uhvaćene tigrice. Kada su mu se njeni prsti zarili u lice i kada su ga zboleli njeni udarci vrhovima cipela u cevanice, Siger je pomahnitao i zavitlao je svom snagom o zid. Dženi se odbila od zida, a istovremeno je Siger udario najpre desnom a onda levom pesnicom po licu. Dženi je stenjući pala na zemlju i krv je potekla sa njenih raspuknutih usana. Siger se sagnuo nad nju, digao je sa zemlje i gurnuo je ispred sebe kroz hodnik ka njenoj spavaćoj sobi. Stigavši do ulaza u sobu, svom snagom ju je gurnuo prema krevetu. Dženi se prekotrljala preko kreveta i pala na pod na drugu stranu.

– Hoćeš da mi iskopaš oči, je li? Sada ćeš dobiti svoje – viknulo je ludački. Obišao je oko kreveta, dohvatio ju je za

kosu i već je hteo da je svom snagom povuče i digne na krevet, kada je primetio da joj je telo mlitavo. Bluza joj je bila pocepana i tamo gde je maločas stiskao prstima na belom nežnom tkivu grudi, videli su se crveni i modri otisci. Ali, modrice i podlivi krvi nisu ga zabrinjavali. Začudilo ga je i uplašilo besvesno kolutanje njenih očiju i jezik koji joj je mlitavo visio iz usta. Pustivši je na zemlju, zapazio je da joj je glava neobično, nekako mlitavo, kliznula na jednu stranu i ostala tako neprirodno iskrivljena. Čelo mu se orosilo znojem, a ledeni žmarci su mu zamileli niz kičmu. Njene široko otvorene i ukočene oči netremice su zurile u njega. Siger je ustuknuo odmahujući glavom u neverici da je to što vidi zaista stvarnost. U sobi je vladala potpuna tišina. Uzmicao je natraške sve do vrata, pre nego što je zastao uskomešanih, zbrkanih misli, sve više obuzet strahom. Dugo vremena nije mogao da odluči šta da radi. Onda ga je topot kopita konja koji se približavao, trgao iz stanja ukočenosti i naterao ga da požuri ka prednjem delu kuće. Kroz prozor je ugledao Džordža Tipina koji je jahao ka kući.

Siger je izvadio revolver i nervozno stisnuo dršku. Obrisao je rukavom znoj sa čela i od ogrebotina koje mu je Dženi nanela noktima, na rukavu su mu ostali tragovi krvi. Besno je opsovao i digao revolver da nanišani na došljaka, ali mu je istovremeno mozak radio grozničavo. Nije mogao da zna kakve bi komplikacije iskrsele ako ubije Tipina. Neko bi mogao da čuje pucanj i da dođe da pogleda šta se zbiva. Morao je, dakle, da pobegne sa ranča, a kasnije bi mogao da kaže da se Holidej vratio, iznenadio ga i razoružao, a onda je silo-

vao i ubio Dženi. Ta priča ne bi izdržala neku temeljnu proveru, ali je za njega bila bar neki izlaz. Uostalom, Holidej je već bio žigosan kao ubica, pa mu se novo ubistvo moglo lako pripisati. Dok je Tipin zaustavivši konja pred verandom silazio iz sedla, Siger je potrčao prema zadnjem delu kuće. Psujući poluglasno, zaobišao je telo Džiga Hemlina koje je još uvek ležalo na istom mestu. Zatim je pritrčao svome konju, u jednom skoku vinuo mu se na leđa i ne osvrćući se, ošinio ga kajasima po vratu, od čega je životinja pojurila u pomaman trk. Kada je Džordž Tipin čuvši topot kopita prošao kroz kuću zainteresovan da vidi ko to dolazi, Dek Siger je već zamicao za prvu liniju drveća. Pošto mu je sunce sijalo u oči, Tipin je konja i konjanika video samo kao maglovitu, mutnu siluetu. Videvši da ne može da zaustavi konjanika, Tipin je požurio nazad kroz kuću. Na podu dnevne sobe našao je komad Dženine iscepane bluze i mrlje krvi na jednom od zidova. Zaprepašćen tim otkrićem i uplašen onim što se bojao da će otkriti, pošao je laganim koracima prema hodniku koji je vodio u spavaću sobu. Sa ulaza u sobu video je samo namešten krevet. Od Dženi nije bilo ni traga. Okrećući se da pođe da je potraži na drugom mestu, odjednom je zapazio da je lampa na noćnom stočiću prevrnutu. Obišao je oko kreveta da bi podigao lampu i užasnut zastao kao okamenjen kada je ugledao beživotno telo svoje mlade žene. Sa izubijanog lica beživotno su zurile njene prazne, razrogačene oči. Tipin je posrnuo nazad kao da ga je neko udario maljem, ali nije mogao da odvoji pogled od njenog izubijanog, podnadulog lica.

Nije znao koliko dugo je tako stojao u stanju potpune oduzetosti i obamrlosti čula, pre nego što je prisilio sebe da klekne pored njenog mrtvog tela. Kada joj je digao glavu i kada joj se vilica mlitavo opustila, sa njegovih beskrvnih usana sleteo je dubok očajnički krik. Sa puno nežnosti digao ju je sa poda i položio na krevet. Pošto joj je sklopio oči izašao je iz sobe i teturajući se otišao na terasu. Besmislenim gestom izvukao je revolver i opalio u drveni luk krova i tek kada je ispraznio magacin i kada je obarač škljocnuo u prazno, bacio je prazan revolver i kliznuo na drveni pod, gde je ostao da kleči, lica zagnjurenog i šake, potresan grčevitim jecanjem.

*

Dok se ulogorio u brdima nedaleko od grada, više zbog toga da bi proverio da li će neko iz grada poći njegovim tragom, nego iz nekog drugog razloga. Nije mislio da će čovek kao Tjub Kidi, u trenutku kada je na kocki budućnost grada, sedeti skrštenih ruku i čekati da sudbina donese ono što je neminovno. Pola sata kasnije, pošto je popuštao cigaretu, Dok je ugledao grupu konjanika koja se bez žurbe približavala preko prerije. Nije ga brinulo što dolaze, naprotiv, njihov dolazak mu je odlično odgovarao. Ako su Kidi i građani sreli Unzera i njegove pajtaše Sigera i Hemlina, onda su oni, možda, pritisli trojku da im odgovori na neka pitanja. To će kod ovih izazvati paniku i možda ih navesti da pobegnu preko granice. Ali, pre toga, moraće da iskopaju zlato, bez obzira gde su ga sakrili. To bi opet i suviše pojednostavilo i olakšalo Dokov položaj, a do sada, od momenta kada je kro-

čio na ovu teritoriju, ništa mu nije išlo lako i jednostavno. Kada su se konjanici udaljili, Dok je sačekao da krećući se u pravcu Tipinove ranč kuće, zađu iza susednih brda, a zatim se obazri-vo uputio za njima. Nije trebalo očekivati da će postaviti straže iza sebe, ali, opreznost na Zapadu nikada nije škodila.

Uz dnevnu žegu koja je postajala sve jača, puna tri sata je pratio trag, nadajući se da će, ako dođe do obračuna, građani ostati po strani. Došao je do zaključka da je sukob samo Unzerova, Sigerova, Hemlinova i njegova stvar, i da obračun treba da se odigra između njih, bez mešanja drugih. Nije mu bilo važno na koga će od njih trojice prvo naići, ili će to biti na svu trojicu odjednom. Pismo Mirjam Unzer pružilo je mnogima dosta materijala za razmišljanje, kada se tome doda da je Lusi uvek govorila u njegovu korist, obračun s ovom trojicom nevaljalaca i otkriće i povraćaj ukradenog zlata, bilo bi dovoljno da se sve preostale sumnje otklone. Tek što je prošlo podne, Dok je ugledao Kidija i njegovu družinu kako se odmaraju pored jednog potoka. Kidi je nemirno šetao gore-dole, po čemu se videlo da je nervozan. Ostali, nenaviknuti na žegu na otvorenom prostoru bez hladovine, ležali su opruženi po zemlji u raznim stepenima iscrpljenosti. Po njihovom izgledu i bezvoljnom držanju, a na drugoj strani po Kidijevoj nervozi, Dok je nagađao da će uskoro odustati i vratiti se kući. Odlučio je da ih zaobiđe i da posle toga skrene prema zapadu, odakle je u širokom luku kružnim putem mogao stići do pašnjaka Tipinovog ranča. Sa svog mesta na uzvišenju, jasno je video put dilažanse koji je u jednom pravcu vodio preko se-

vera, a na drugoj strani pošumljene padine brda koje su senčile prostrane istaknute pašnjake Tipinovog ranča. Pojahao je prema ranču, radoznao da sazna kako je Dženi Tipin sačekala dolazak Sigera, Bila Hemlina i ostalih. Bio je uveren da se i dalje može osloniti na nju kao pouzdanog saveznika, i da će, kada Džordž Tipin dođe kući, objasniti svome mužu šta se u njegovom odsustvu događalo. Njeno objašnjenje moglo je pridobiti Tipina da stane na njegovu stranu, a sa svoje strane, Dok je računao da bi mu svaki novi prijatelj bio dobrodošao.

Približavajući se ranč kući, začuo je iz dajine tutanj konjskih kopita. Zategao je vođice i oslušnuo tutanj koji je postajao sve glasniji. Ne želeći da rizikuje konfrotaciju sa bilo kim, Dok je poterao konja na malo viši stepen od onoga na kome se našao, i zaustavio ga u senci jedne skupine stena. Legavši na jednu od njih, sa suvim žbunom ispred sebe, koji ga je zaklanjao od pogleda, izvadio je revolver i počeo da čeka. Iščekivanje nije trajalo dugo. Crven u licu i jašući kao besomučan, na neravnom prašnjavom putu tridesetak metara daleko od njega, pojavio se Džordž Tipin. Dok se pridigao na jedan lakat, neodlučan da li da se javi rančeru ili ne, ali njegovu nedoumicu presekla je sudbina, donevši odluku umesto njega. Tipin je odjednom skrenuo sa sporednog puta i uputio se prema putu kojim je obično vozila dilizansa. Dok se vratio svom konju, vinuo se na njegova leđa i pošao za rančerom. Skoro čitav sat pratio je Tipina na razumnom odstojanju, praveći samo male obilaske, i kada se pred njim ukazalo korito nekog potoka, zategao je vođice i usporio da bi proverio

trag. Nije se čuo nikakav šum osim povremenog zavijanja vetra i prigušenog grgotanja vode koja se ispod njegovih nogu slivala preko kamenja. Instinktivno oprezan, Dok je sjahao i sagnuo se da razgleda Tipinov trag. Od putokaza pa dalje, Tipin je poveo svog konja niz strminu do potoka, a onda je nastavio da ide pešice duž obale još nekih stotinu metara pre nego što je ponovo pojahao i poterao konja punim trkom. Dok je ponovo uzjahao i uputio se ka šumarku pamukovog drveta. Pred sobom je iznad šumarka ugledao komad plavog neba i uputio se u tvom pravcu, ušiju naćiljenih da bi uhvatio svaki šum. Stigao je skoro do kraja šume, kada se šum ipak čuo. Bilo je to rzanje konja, a onda glas nekog muškarca. Dok je skočio iz sedla, ostavio konja vezanog za granu i nastavio dalje pešice. Sa jednog isturenog mesta iza grupe stena, ugledao je grupu konjanika na čistini udaljenoj ne više od pedesetak metara. U sredini grupe stajao je Tipin, siv u licu, okupan znojem i lica zgrčenog i naboranog od bola. Ostali su stajali oko njega, šerif, smrknutog lica, Bil Hemlin namršten i zagledan u svoje mesnate ruke kojima je čvrsto stiskao sedlo. Ostali, sve ljudi koje je Dok s vremena na vreme viđao u gradu, izgledali su strašno pogođeni nečim što se desilo ili njima ili nekom koga su poznavali.

Jedan visok, neverovatno mršav čovek odjednom je poterao svoga konja napred i približio se Tipinu. Bacio je kratak pogled na ćutljivog i zabrinutog Unzera, a onda na Hemlina, i tek tada je progovorio. — Šta mislite da joj se desilo, Džordže? — pitao je. Tipin ga je pogledao rastreseno i sav ojađen odmahnuo je glavom. — Ne znam. Kada

sam se vratio na ranč, video sam samo da je neko na konju pobjegao. Kada sam ušao u kuću, našao sam Dženi slomljenog vrata, ali pre toga bila je fizički zlostavljana. – Jesi li... Jesi li video nitkova, Džordže? Jesi li prepoznao kućkinog sina? – zapitao je visoki, mršavi građanin. – Video sam ga samo s leđa, Kaule. – Imaš li nešto na osnovu čega bismo ga mogli identifikovati? – ponovo je zapitao Kaul. – Makar jednu sitnicu koja bi nam pomogla da ukebamo zlikovca i istegnemo njegov prljavi vrat? – Tipin je oborio pogled i telo su mu potresali grčeviti trzaji. – Bila je tako mlada – čuo ga je Dok kada je rekao. – Možda je neko mislio da je malo više neobuzdana, ali, bila je na putu da se smiri i prihvati sva pravila ponašanja. Mislim da bih za izvesno vreme uspeo da je ukrotim i da od nje napravio divnu, odanu suprugu. – Unzer je prišao korak napred i glasno se umešao. – Džordže, mi smo ovde u poteri za Holidejem. I, kako mi se čini, dobili smo još jedan razlog da ga obesimo. Znaj da nećemo odustati od gonjenja i da se nećemo smiriti sve dok tu prljavu svinju ne sateramo u tesnac i ne damo mu ono što zaslužuje: batine, vešanje i na kraju dva metra zemlje.

– Holidej? – začudio se Tipin. – Mislio sam da je on otišao iz našeg kraja. – Vraga je otišao. Sve je bilo samo podvala. Opljačkao je diližansu, ubio starog Džonsona i mada smo uspeli da ga uhvatimo, uspeo je da pobjegne i ubije Džada Berneta. Gonimo ga već celu noć i časna reč, neće nam pobeći, jer je u bekstvu dobio metak u rame, a nema gde da se sakrije i izleči ranu. Njegovi časovi su izbrojani, veruj mi. – Nešto boje se vratilo u Tipinovo lice. Odmah-

nuo je glavom s nevericom. – Jesi li siguran u to što kažeš, Unzer? – pitao je. – Tako siguran kao što sam siguran da me sunce greje, Džordže. Gonili smo ga do tvog ranča gde je stigao pre nas i pretnjom revolvera prinudio je tvoju ženu da mu previje ranu. Nekako odnekud je iskršao Džig Hemlin i Holidej ga je ubio. – Džig Hemlin? – rekao je glasom u kome je ovladala tuga. – Rekao sam mu da ostane na ranču i da pazi na bezbednost moje žene. Sa ranjenom rukom nije bio sposoban da pođe s ostalim kaubojima. Ostavio sam ga s porukom za Sigeru i Bila, da se pridruže prikupljanju stoke kada se vrate iz grada. – Pa eto, učinio je ono što je smatrao da mu je dužnost. Pokušao je da spreči Holideja da napastvuje tvoju ženu, Džordže. Nesreća je u tome što Džig nije bio u stanju da se meri sa Holidejem i taj pokušaj se za njega završio loše. Kada smo mi stigli na ranč, našli smo ga mrtvog, a tvoju ženu tako usplahirenu da smo smatrali da moramo nešto da učinimo za nju. Pretražili smo tragove i našli mesto gde se Holidej skrivao pre nego što je upao u kuću. No, njega nismo našli, jer je svakako odmahlio kada nas je čuo da dolazimo. Posle toga smo nastavili da tragamo za njim celu božju noć i ceo dan. – Tipin je digao glavu i njegov zainteresovan pogled je prošetao po licima ispred njega. Pre nego što se upiljio u Bila Hemlina, izvesno vreme je odmeravao Unzera. – Ne vidim ovde Sigeru. Kako to? – rekao je odjednom. Na Unzerovom licu se ukazao izraz zabrinutosti i on nije mogao da se obuzda da ne pogleda unezvereno Bila Hemlina. Ali, ovaj je držao glavu oborenu i samo je kratka bora pored

njegovih usana otkrivala da je njega nešto odjednom bacilo u brigu.

Mršavi čovek po imenu Kaul opet je na sopstvenu inicijativu preuzeo da Tipinu objasni Sigerov izostanak u grupi. – Siger je na tvom ranču, tamo čeka Holideja da mu naiđe u zasedu, Džordže – rekao je. Tipin je odmahnuo glavom. – Ne, nije tamo. Kada sam naišao jedan konjanik je pobegao, a moju ženu sam zatekao mrtvu u sobi. – Možda je Siger bio taj koji je odjahao – rekao je Kaul. Tipin je stegao vilice i netremice se zagledao u šerifa. – Šta je, Slejde, šta se to ovde događa? Zašto si ostavio Sigeru samog sa mojom ženom? Čoveka kao što je on? To je kao da si ostavio kozu da čuva kupus? – Unzer se nelagodno osvrnuo oko sebe i Hemlinovo ćutanje ga je bacilo u još veću brigu. – Do vraga, Džordže, Siger je jedan od tvojih najpouzdanijih ljudi i sam se javio da ostane na ranču za slučaj da se Holidej odnekud pojavi. – I ako se Holidej pojavio? – zarežao je Tipin. – U tom slučaju bi ga Siger sredio. Dek je u baratanju revolvera najbolji od svih nas, zar ne? – Tipin je pritegao svoga konja do šerifovog. Oči su mu plamtele od ogorčenja. – Moja žena je zlostavljana i ubijena, čoveče. Možeš li mi objasniti kako je Holidej mogao tako nešto da uradi ako mu je Siger bio za vratom? Teško, bogami. – A ako Holidej nije izvršio zločin, ko ga je onda izvršio i gde to stavlja Sigeru? Kakva je onda njegova uloga? – Unzer je prebledio u licu i još jednom je pokušao da i Bila Hemlina uvuče u raspravu. Ali, Hemlin se pravio da je zauzet umirivanjem konja koji se vrteo u krug i sasvim je ignorisao njegov molećivi pogled. – Dek mora da se umorio od čekanja... Čekati celu

noć... nije lako. Verovatno mu je dosadilo, pa je došao da nas potraži, jer je sigurno želeo da nam pomogne da što pre nađemo Holideja. A, možda je otišao u grad da ga traži. Ti znaš kakav je Siger, Džordže. Bistar je tip, a kada se na nekoga navrže, neka se taj dobro pripazi. Do vraga, Džordže, mnogo puta sam te čuo da tako govoriš.

– Jeste bistar kada su u pitanju žene i kada od njih treba da dobije ono do čega mu je stalo – podsetio ga je Tipin i nezadovoljno se namrštitio. – I ti to dobro znaš, Slejde. Takvog jednog čoveka, čoveka koji najveći deo vremena provodi hvaleći se svojim uspesima kod žena, ti si ostavio da štiti moju ženu? Takvog čoveka i to samog? – Znoj je počeo da se sliva niz Unzerovo gojazno lice. – Sto mu gromova Džordže na šta to ciljaš? Šta sam drugo mogao da učinim? Da ostanem ja na ranču da je čuvam? – I to bi bilo isto tako rđavo rešenje, kladim se – rekao je Tipin sumorno. Poterao je konja pored Unzera i žmireći zagledao se u Unzerove pratioce. Prelazio je pogledom sa jednog na drugog i posle izvesnog vremena razmišljanja rekao: – Majmun koji je pokušao da siluje i koji je ubio moju ženu nije tako olako prošao. Na zidu dnevne sobe, a još više na uglu moga kreveta, video sam tragove krvi. Bez obzira na drugo, mislim da moju ženu dobro poznajem i da bih mogao da kažem da se ne bi pokorila bez otpora. Uveren sam da je grebala, ujedala i da se svom snagom borila. – Ljudi u grupi su izmenjali poglede. Opet je na kraju Kaul rekao tihim glasom. – To znači da ti smatraš da ta svinja mora da ima povrede koje ga označavaju kao izvršio-ca, Džordže. – Ne sumnjam u to – rekao

je Tipin otvoreno. Unzer se uspravio u sedlu zabrinut do očajanja. – To bi onda moglo da ukazuje na Holideja, Tipine. Maločas sam ti rekao da je Holidej ozbiljno ranjen. Krvario je. – Tipin je uzdahnio duboko. – Budući da je progonjen verovatno bi se rešio da poseti moju ženu – priznao je. – On joj se dopadao i ona se nije mnogo trudila da to prikrije. – Unzer se kao davljenik za slamku uhvatio za mogućnost koju mu je pružio sam Tipin. – Misliš li, Džordže... ona i Holidej, da su...

– Ne mislim ništa od toga što ti misliš, bedni značkarošu – planuo je Tipin. – Holidej je pravi čovek što, hteo ili ne, moram da priznam. Ali, po mom mišljenju, on je isto tako čovek koji ne uzima ono što nije njegovo. Savetovao sam mu da ode iz grada ne zbog toga što sam se bojao za njegovu, Sigerovu ili Hemlinovu sudbinu, to moram iskreno da priznam, već zato što sam brinuo šta bi moja žena mogla da učini s njim... na moju nesreću. – Začutao je, obrisao hladan znoj sa svog ukočenog lica. – Ne verujem da je Holidej na moj ranč došao iz nekog drugog razloga nego jednostavno zbog toga da bi mu neko previo ranu. Kada je to postigao, on je otišao. – I, uzgred ubio Džiga – rekao je Unzer. – Imamo dokaz. – Kakav dokaz? – prasnuo je Tipin. – Jesi li bio tamo kada se to desilo? – Pošto nije dobio odgovor, Tipin je opet obrisao znoj sa lica i mračno pogledao Unzera. – Gde je onda Siger, Unzere? Možeš li mi reći gde je tvoj prijatelj? – Prijatelj? – dočekao je Unzer reskim glasom. – Čuj, Tipine, Siger i ja nismo ništa bliži nego... – U poslednje vreme i senke su nam nerazdvojne, Unzere. Ti, Siger i ovaj Hemlin stalno ste duvali u istu tikvu. – Rekavši

to, Tipin se koncentrisao na Hemlina. – Možda ti znaš gde je tvoj prijatelj i tvoj bliski pajtaš, Hemline? – Hemlin se ispravio u sedlu i lice mu se smračilo. – Šta hoćete time da kažete, Tipine? – Hoću da kažem da je neko zlostavljao i ubio moju ženu, mister, i da taj neko sada nosi oznake po licu. Zato mi reci gde je tvoj prijatelj veliki ljubavnik, koji računa da može imati svaku ženu koja prođe pored njega i koji je po svim pretpostavkama, ostao sam sa mojom ženom na ranču? – Hemlin se namrštio ali nije rekao više ništa. Pošto nije našao ni reč odgovora na Tipinovo pitanje, Tipin je posle kraćeg vremena i razmišljanja poterao konja iza leđa goniocima i jasnim glasom rekao. – Evo šta bih ja od vas, ljudi, tražio da mi učinite ako hoćete. Hteo bih da mi pomognete da uhvatim Holideja i Sigera. Hoću ih obojicu da bih od njih tačno saznao šta se desilo sa mojom ženom. Ako mi to učinite, biću vam mnogo zahvalan, i nikada vam to neću zaboraviti.

Ljudi su ostali nemi i tek posle kratkog ćutanja Unzer je rekao. – Nema problema, Džordže, ako je to sve što želiš sigurno da ćemo ti pomoći sve što možemo. To je u krajnjoj liniji i naš cilj. Ali ipak moram da te upozorim da nam je Holidej potrebniji od Dekaa. On je pljačkaš dilažanse i uz to ubica. Rešenje zagonetke možemo očekivati samo od njega. – A ti si obična budala ako tako misliš – dobacio mu je Tipin ljutito. Sačekao je da se građani gonioci okupe oko njega, a onda je poterao konja u trk. Dok se vratio svome konju i vinuo se u sedlo. Zaplet događaja za njega je postajao sve komplikovaniji i mada je bio polaskan Tipinovima poverenjem u njega, znao je da bi ga Hemlin i Unzer

bez milosti ubili čim bi ga ugledali, ako bi im se za to pružila šansa. Prema tome, zasada je još uvek bio progonjeni čovek sa gomilom nepritika na glavi.

*

Tek što je potera nestala sa vidika i u daljini zamro tutanj kopita njihovih konja, Dok je začuo slabo čujan topot kopita jednog konja koji se čuo iz sasvim drugog pravca od onoga kojim je potera otišla. Držeći uzde čvrsto zategnute, ostao je osluškujući da sedi u sedlu, s impulsima neke unutrašnje napeitosti koja je pulsirala u njemu. Ubrzo mu je postalo jasno da je taj usamljeni konjanik namerno držao odstojanje između sebe i potere, i da je jahao tragom gonilaca sa najvećom mogućom oprežnošću, skoro kao da se prikrada. Dok je pustio svog konja da bira put kroz šumu sve do viših terana, gde je izjahao iz gusto izraslog drveća i preko jednog dosta prostranog pojasa popločanog kamenom, prešao brdski greben. Sve vreme trudio se da poteru drži na oku, uveren da će nastaviti putem kojim su prošli i da neće skrenuti u njegovom pravcu.

Tipinovo razmišljanje o onome što je našao na ranču duboko je bilo urezano u Dokovu svest. Njegovo razmišljanje zajedno sa Dokovim ličnim mišljenjem o Deku Sigeru kao čoveku spremnom na sve, učvrstilo ga je u uverenju da je Siger bio taj koji je napao i ubio Dženi Tipin. Drugi, naravno to nisu mogli znati. A Siger je nestao. Jednostavno ga nije bilo. Ili je možda ipak bio negde u blizini? Dok je jašući izvadio revolver iz futrole i proverio da li je pun, sve vreme držeći oči širom otvorene da mu ne bi

promaklo neprimećeno kakvo sumnjivo kretanje. Kada je to kretanje primećio u obliku nejasne siluete koja se nečujno šunjala kroz stenama prikriven pejzaž, Dok je ponovo zategao vođice. Konjanik nije bio više od stotinak metara ispred njega, ali je sve više zalazio u predeo koji je mogao pružiti zaklon i skrovište za više od tuce ljudi i konja, da se ne govori o jednom konjaniku. Sjahavši, Dok je privezao konja u senci i pohitao napred, tamo gde se brdski vrh završavao u neširokoj ravni. Takav teren omogućio mu brže napredovanje. Skoro punih pet minuta skakao je sa stene na stenu, smanjujući konstantno razmak između sebe i konjanika, i kada je stigao konačno do tačke dvadesetak metara ispred njega, prepoznao je Deka Sigeru. Na Sigerovom licu, tačnije na oba Sigerova obraza, videle su se duboke krvave brazgotine gde su ga Dženini nokti zagrebali. Videlo se da je Siger uložio mnogo truda i vremena da ukloni izdajničke tragove na licu, ali su njegovi naponi bili uzaludno traćenje vremena. Da li zbog toga, ili zat što su zločinci i nasilnici obične kukavice, Siger je imao izgled čoveka koji se plašio ne samo onoga što je pozadi. Dok je opet tiho pošao napred dok nije stigao do mesta gde je trag prerijskog zeca vodio cik-cak linijom uzbrdo do jednog žarkim suncem isprženog proplanka ograničenog kružno poređanim masivnim stenama. Dok nije sumnjao da je Siger, budući da je i sam svakako čuo Tipinove reči, tražio pogodno mesto gde se mogao odmoriti i razmisliti.

Dok je odlučio da ga tu sačeka baš kada je Siger stigao do proplanka. Da bi to izveo, morao je još malo se popne i da pređe preko jednog komada čistog

prostora, ali, sačekao je da se Siger okrene i baci pogled na put iza sebe, a tek onda je kao strela, izbačena iz luka, jurnuo preko brisanog prostora i priljubio se uz jednu glatku stenu. Ostao je tako priljubljen, nastojeći da ne pričinii ni najmanji šum, osluškujući Sigerovo lagano i ujednačeno približavanje i kada je kauboj petama opomenuo konja da brže pređe poslednje uzvišenje pred proplankom, i kada je izvadio nogu iz uzengija da bi sjahao, Dok se pojavio pred njim.

I suviše obuzet svojim ličnim nevoljama, Siger ga u prvom momentu nije primetio, ali, kada je prvom nogom dodirnuo tlo digao je glavu i ugledao Holideja, poskočio je sa zemlje, nastojeći bez uspeha da se ponovo vine u sedlo i verovatno pokuša da pobegne. Na to je Dok povikao: – Dovoljno si prešao za jedan dan, Sigere! Dalje ne možeš! – Ali, Dek Siger se još nije predavao. Potegnuvši uzdu okrenuo je konja i postavio ga između sebe i Doka, a onda je skočio prema zaklonu koji su mu stene mogle pružiti. Još dok je lebdeo u vazduhu, Dokov „linkoln“ je grmnuo i metak je pogodio Sigerovo telo u skoku. Siger je prodorao kriknuo, ali, ipak je uspeo da otpuzi iza stene i da se, kopajući noktima čvrsto tlo i stranu jedne druge stene, odvuče u usek između dve stene zasenčen granjem jednog osušenog žbuna. Za momenat se nalazio u dosta sigurnom zaklonu. Dok je sačekao da se njegov očajnički uzmak završi, a onda mu je doviknuo. – Jedini put da se izvučeš odatle, Sigere, vodi preko mene mrtvog. – Siger na to nije odgovorio ništa. Dalje, dole na padini brda potera se zaustavila i Dok je video da su se Džordž Tipin i Slejd Unzer okrenuli i odvojili od grupe. Ostali su brzo

pošli za njima s izuzetkom Bila Hemlina koji je takođe pojahao za ostalima, ali je počeo da zaostaje pozadi i kad je potera odmakla oko stotinu metara, on je skrenuo među stene i najvećom brzinom odjahao dok nije nestao u daljini među retko razbacanim šumarcima.

Dok je nekoliko puta mrdnuo ranjenim ramenom koje je ponovo počelo da krvari. Mala tačkasta krvava mrlja probila se na belu površinu zavoja. Znao je da će, ako je pismo Mirjam Unzer bilo istinito, Slejd Unzer shvatiti kakva ga sudbina čeka i da će pokušati da ubije ne samo njega, nego i Sigera, ako mu se pruži prilika. Zato je Dok znao da treba da završi obračun sa Sigerom pre nego što šerif i potera stignu. Računajući na Sigerovu nečistu savest doviknuo mu je. – Dolaze po tebe, Sigere. Lice će odati tvoju krivicu. Čim Tipin bude video te ogrebotine, znaće šta se odigralo između tebe i njegove žene i ubiće te kao psa... što mislim da i zaslužuješ. Niko ga neće sprečiti u tome. Ili ti možda misliš da hoće? – Sa Sigerove strane i dalje nije bilo nikakvog odgovora. Dok je znao da je njegov metak našao cilj, ali, gde je Siger bio pogođen nije mogao da zna. Možda je bio teško ranjen, možda je izgubio svest, a možda je čak i bio mrtav. Potera za Tipinom na čelu već se nalazila na polovini padine i brzo se primicala. Dok je odlučio da više nema vremena za gubljenje i da mora da okuša sreću. Izašao je iz zaklona, zastao za trenutak u očekivanju Sigerove reakcije, a kada je ta reakcija izostala, uputio se ka mestu gde je video da je Siger otpuzao među stene. Svakog sekunda očekivao je da će planuti hitac, ali u useku stene ništa se nije micalo. Pružio je ruku, razgrnuo žbun i zagledao se u

široko otvorene Sigerove oči. Siger je ležao naslonjen na stenu, obešene vilice i mada mu je revolver ležao u krilu, on nije mogao da ga digne, jer su mu ruke bile mlitavo visile pored tela. Dok je zapazio da se Sigerove prsa jedva primetno dižu i spuštaju. Sagnuo se i podigao svog nesuđenog ubicu sa zemlje između dve stene. Sigerovi očni kapci su zatreperili. Usne su mu se pomakle i do Holidejevog uha je dopro jedva čujan šapat. – Zakasnio si, Holideje. Nosi se u pakao!

Kao da su mu te reči oduzele poslednje iskre snage, glava mu je mlitavo klonula u stranu, a između poluotvorenih očnih kapaka oči su mu staklasto zacaklile. Dok ga je izvukao između stena i položio na zemlju. Na sredini leđa između lopatica, tamo gde mu se tane zarilo u leđa zjapila je velika rana. Potera je jurila uz padinu i već se nalazila sasvim blizu vrha, a šerif je sada jahao na čelu. Unzer je primetio Holideja i zaustavivši konja ispalio na njega nekoliko hitaca. Dok je u nekoliko skokova pretrčao preko uzane čistine i jurio uz padinu ka mestu gde je ostavio svoga konja. U trenutku kada se vinuo u sedlo, Tipin i ostali stigli su do vrha prevoja. Jureći kao mahnit, pognut u sedlu, Tipin je izvadio revolver i snažno udario Unzera po ruci. Šerif je ispuštio revolver i uhvativši se drugom rukom za povređenu ruku, besno pogledao Tipina. – Zašto si, do vraga, uradio ovo, Džordže? Jesi li sišao s uma? – dreknuo je iskolačivši oči. Džordž Tipin je pokazao revolverom u pravcu mesta gde je ležalo telo na čistini, telo Deko Sigera. – Pogledaj tamo. Vidiš li one brazgotine na Sigerovom licu? – upitao je. – Za mene nema sumnje da je

on ubio Dženi. Mada bih više voleo da sam ga ja lično dočepao, Holidej nam je ovim učinio uslugu. – Šerif se i dalje držao za ruku i mračno gledao Sigerov leš. – A šta ćemo za prepad na diližansu? – upitao je iznenada. – ... i za ubistvo? – Možda ni za to ne snosi više odgovornosti nego za ubistvo moje žene – rekao je Tipin ozbiljno.

*

Negde oko sredine popodneva, pošto je jašući velikom brzinom uspeo da se izvuče iz brda i umakne Unzerovoj poteri, Dok je naišao na svež trag jednog konja koji je istim pravcem kao i glavni put kojim je obično vozilo diližansa, vodio prema Tejlors Katingu. Pošao je za tragom, proveravajući s vremena na vreme da ga neko ne prati. Puna dva sata pratio je tog usamljenog konjanika, dok ga negde pred zalazak sunca nije ugledao nekih četvrt milje daleko ispred sebe. Neposredno ispred klisure ili tačnije rečeno plitkog useka između dva brda, koji je nosio ime Tejlors Kating, konjanik je napustio put i nestao negde u pravcu brdskog prevoja na zapadnoj strani od Katinga. Dok je pošao za svojim čovekom uz padinu do prevoja i kada je stigao do vrha, pred njim se pružio pogled na neravnu kamenitu pustaru koja se pružala miljama daleko, sve do podnožja brdskog masiva. Na pustari nigde nije bilo nikoga, ni traga od konja ili jahača. Do đavola, pomislio je Dok, na ovakvom terenu čovek može izgubiti trag ne jednom čoveku nego čitavoj vojsci, a pošto se približavala noć, morao je vrlo brzo da nađe kuda je njegov čovek otišao, inače će morati da digne ruke od

njega. Od dugotrajnog jahanja celo telo mu je bilo ukrućeno, a rame ga je bolelo više nego tog jutra. Truckanje u sedlu učinilo je svoje. Već je počelo da ga hvata očajanje da je njegov trud bio uzaludan, kada se na pola milje daleko prema zapadu jato ptica diglo prema nebu. Ptice se u predvečerje ne dižu sa svojih legala na granama drveća, i Dok je znao da je njegov begunac negde tamo. Zakrivilši oči šakom zbog sunca koje se klonilo zapadu, Dok je živnuo kada je ugledao konjanika koji se pojavio iz jedne jaruge, i uputio se u pravcu podnožja jednog malo više brega. Dok je podbo konja petama i konj je odgovorio na njegov zahtev. Sada više nije mogao da misli o tome da li će ga progonjeni videti ili neće. Morao je da stigne pre nego što padne mrak. Posle još pola sata jahanja, našao se na nekih četvrt milja daleko od svog čoveka i brzo mu se približavao. Pred njim se nalazilo podnožje brda i sa bilo koje tačke na padini prošaranoj stenama i usecima, gonjeni je morao da sačeka u zaseidi i smakne ga kao od šale.

Dok je još brže poterao svog konja i stigao do prvog uzdignuća koje se kao okrugla palačinka pružala u dužini od pola milje kada je njegova žrtva, videvši ga da dolazi, jurnuo uzbrdo mahnito mamuzajući konja u pravcu jedne stene natrkrivljene širokim ispustom nalik na strehu. Dok je odlučio da okuš sreću. Zategao je vođice i kada je konj stao, izvukao je revolver i pažljivo nanišanio, jer je znao da će imati prilike samo za jedan hitac. Kada je oki-dač škljocnuo i kada mu je revolver poskočio u ruci, izgovorio je tihi molitvu svevišnjem, prvu koju se setio. U tom trenutku, Bil Hemlin je zaokrenuo svog

konja oko stene i sa strahom je mamuznuo svog konja mahnito, a poslušna životinja je u tome i uspela, ali, baš kada je sa jahačem na leđima zamicala u zaklon iza stene sa nasrešnicom, Hemlin je, pogođen Dokovim metkom, izbačen iz sedla kao dignut nekom džinovskom rukom i bačen ramenom na stenu. Izgledalo je kao da će ostati da visi na steni kao zalepljen, ali je posle delića sekunde njegovo telo kliznulo niz stenu i tresnulo na zemlju. Dok je skočio iz sedla i pošao uz padinu prema zemlji, ali, ne skidajući pogled sa begunčevog glomaznog tela. Video je da se Hemlinova glava digla i da mu sa debelih usana curi tanak mlaz krvi. Zatim je njegovo telo stegao grč i on se prevaljao na bok. Kada se ponovo vratio u isti položaj drži je revolver u ruci i surov osmeh zaigrao je na njegovim krvavim usnama. Zastavši na desetak metara udaljenosti, Dok mu je rekao. – Siger je mrtav. Isto tako i Ber-net. Ostali ste samo ti i Unzer. Razmisli o tome, jer te zaslužena kazna neće mimoići. – Hemlin je pljunuo krv i podigao revolver prema Doku. Ali, bio je slab, ruka mu je podrhtavala, a oči su mu staklasto sijale. Dok je nastavio. – Nisi baš mnogo razuman čovek, Hemline. Reci mi gde je zlato i šta znaš o Sigeru i Unzeru. Ako sve priznaš, možda nećeš biti obešen. Porota ima ponekad milosti za pokajnike.

Hemlin je liznuo krvave usne i s mukom progutao vazduh. – Ti si ubio moga brata, Holideje – rekao je, ne obraćajući pažnju na Dokove reči. – Sam je to tražio. – Nije važno – rekao je Hemlin i odjednom je ruka prestala da mu podrhtava. Smeškajući se zlobno, ispalio je metak na Holideja baš kada se ovaj,

predviđajući njegovu akciju naglavačke pružio na zemlju. Odjek pucnja Hemlinovog revolvera još je zamirao kada ga je Dok pogodio hicem iz svog revolvera. Revolver je ispao iz Hemlinove ruke i telo mu se zgrčilo kao da će ustati. Ali, to je bio samo poslednji refleksni, grčeviti pokret. Hemlin je bio mrtav kao i stena pored koje je ležao.

Dok je ustao i prišao mestu gde je ležalo Hemlinovo telo. Osvrnuo se oko sebe, razgledajući teren koji ga je okruživao. Zlato s opljačkane diližanse bilo je sakriveno negde tu u blizini, ali, gde? Nije ga mogao naći ni da ga godinama traži. Ipak, rekao je sebi jedno je sigurno. Kada bude otkrio da je Bil Hemlin nestao, Unzer će posumnjati šta je imao na umu kada je napustio poteru i pojuriće za njim što bude mogao brže, da proveriti šta je sa zlatom. Prema tome, sve što treba da učini je da bude strpljiv i da čeka. Šerif će se neminovno pojaviti i odvešće ga do zlata. Natovario je Hemlinovo telo na konja, a sam se vinuo na leđa svog ždrepcu i uputio se prema jednom omanjenom šumarku udaljenom oko četvrt milja. Stigavši u zaklon šume sjahao je i vezao oba konja i pešice se vratio do mesta gde se obračunao sa Hemlinom. Namestivši se onoliko duboko koliko je bilo moguće, Dok se naslonio na stenu još uvek toplu od sunčevih zraka i pripremio se za dugo čekanje.

*

Salun je bleštao osvetljen brojnim blistavim svetiljkama, kada se umorna potera predvođena Slejdom Unzerom i Džordžom Tipinom vratila u grad. Pošto su privezali konje pred salunom, svi do jednog gonioca su trupkajući čiz-

mama prošli kroz leptirasta vrata i poredali se pored šanka. Tjub Kidi koji ih je posluživao za šankom, primetio je šerifa i brzo mu prišao. – Ja i nekoliko ljudi išli smo da potražimo tebe, Sigera i Hemlina – rekao je – ali smo pre večeri odustali od traganja i vratili se kući. – Hoćeš da kažeš da se Hemlin nije vratio u grad? – rekao je Unzer očigledno iznenađen. – Ne, nije, a nije se vratio ni Siger koga takođe ne vidim ovde među vama. – Šta ste imali da nas tražite kada znate kuda smo otišli? – ljutnuo se Unzer i dalje odsutan sa svojim mislima i brižnim izrazom lica. – Zbog nekih pitanja na koja bi sva trojica trebalo da odgovorite – objasnio je Kidi, gledajući Unzera ispod oka.

– Što se tiče razgovora sa Dekom, tu ste zakasnili. Holidej ga je ubio – rekao je šerif kratko. – Kada sam već tu, reci kakva su to glupa pitanja. Ne želim da stojim ovde celu noć. – Ovde imam pismo koje je napisala tvoja žena. Dala ga je Lusi pre nego što je otišla zauvek i ostavila tebe i ovaj grad – rekao je Kidi. – U to pismu se protiv vas trojice iznose neke dosta ozbiljne optužbe. – Hoćeš da kažeš da ste poverovali u ono što je rekla jedna priglupa neurazumljiva žena? – povikao je Unzer ljutito. – Evo ti ga, pa ga pročitaj sam – razvio je pismo i pružio ga šerifu dodajući. – Tako ćeš moći da kažeš šta je od toga tačno a šta nije. I... želimo jasan i direktan odgovor. – Šerif je počeo da čita pismo i lice mu je oblilo crvenilo. Zatim je bacio pismo na šank. – Hoćeš odgovor, Kide? Časna reč, dobićeš pravi odgovor. Ne znam o čemu ta kučka govori, a da si ti s njom živio onoliko dugo kao ja, znao bi da u toku celog njenog života nije rekla ni jednu jedinu pamet-

nu reč. Ona je luda žena, vodi kuću kao da u njoj žive svinje a ne ljudi. – U toj kući je živela jedna velika svinja – doviknula je Lusi, i Unzer se okrenuo na petama da bi je pogledao preteći. – Ti zaveži, đubretaro! – grmnuo je. – Ne odgovaram ni tebi niti takvima kao što si ti. I neću da odgovaram nikome u ovom gradu. Tipin je odnekud zaključio da je Dek Siger napastvovao i ubio njegovu ženu i ako on hoće da veruje u to neka mu bude, nemam nameru da ga razuveravam. Ali, to sa mnom nema nikakve veze baš kao što ni Siger nije imao nikakve veze sa mnom.

Džordž Tipin, koji je do tada bio zauzet činjenicom pisma misis Unzer, odvojio se od šanka i otkinuo šerifsku značku sa šerifove košulje. Odgurnuvši Unzera u stranu, bacio je značku koja je zvečeći udarila o zid i rekao glasno. – Ja sam među onima koji veruju u ono što je napisala gospođa Unzer. Siger i Hemlin se u vreme pljačke nisu nalazili na mom ranču. Imali su dosta vremena, a nema svedoka koji će potvrditi gde su bili. Mogli su da zaustave dilžansu, da izbrišu tragove i vrata se na ranč. – Pa šta? – zapitao je Unzer cereći se podrugljivo. Sada je Tjub Kidi odgovorio na njegovo pitanje. – Pa, možda je istina ono što nam je Dok Holidej rekao kada smo ga prvi put uhvatili. On je tada rekao da je lutao po brdima razgledajući prirodu, a uzgred je čekao Hemlina i Sigera za slučaj da se odluče da ga traže. Sećaš li se njegove izjave? – Neka nosi đavo ono što je Holidej rekao – grmnuo je Unzer ljutito. – Džad Bernet je posvedočio... – Bernet je po izjavi tvoje žene dobio neki novac, Unzere – ubacio je Tjub Kidi ponovo. – Otkuda to da si odjednom naprasno

postao velikodušan s onakvima kao što je bio Bernet? – To je još jedna laž i niko je ne može dokazati – rekao je Unzer manje vatreno. Ustuknuo je dva koraka od Tipina, a onda je mračno pogledao ljude oko sebe koji su ga ćuteći posmatrali. To njihovo ćutanje izražavalo je pritajeno neprijateljstvo i Unzer je planuo. – Nosite se svi do đavola! Moja žena je lažljivica. Naći ću je i dovešću je nazad da odgovara za svoje laži. Gadura! Poteraću i Holideja i uhvatiću ga. Dovešću ga ovamo da mu se sudi. A onda, časne mi reči, bez obzira koliko me vi budete molili da i dalje budem vaš šerif, neću više nikada staviti šerifsku značku.

U odaji je zavladała duboka tišina. Posle izvesnog vremena Tjub Kidi je sa puno autoriteta objavio glasno. – Nemaćmo čvrstih dokaza protiv tebe, Unzere, a pismo tvoje žene verovatno ne bi izdržalo ocenu nijednog suda. Ali, tako mi svega na svetu, mnoge činjenice kazuju da ste ti, Siger i Hemlin izvršili onu pljačku dilžanse. Za mene lično vi ste krivci. Možda više nikada nećemo videti opljačkano zlato, ali, jedno ti mogu reći, i siguran sam da će se svi složiti sa mnom, ovaj grad je odsada zatvoren za tebe. Odlazi i ne vraćaj se nikada više! – Hor odobravanja propratio je Kidijev govor i kada se žagor utišao, Unzer se zlobno nasmešio i odmahnuo glavom. – Briga me za to. Ovo je ionako grad budala – rekao je. – Bio sam lud što sam radio za tako malu platu. – Prešao je pogledom po prisutnima u salunu, a onda je njišući se pošao prema vratima. Čim su se leptirasta vrata sklopila za njim, Lusi Sproul se ljutito okrenula Kidiju. – Ti si budala, Tjube. Valjda ga nećeš pustiti da se samo tako

izvuče. On je zločinac. – To je van moje nadležnosti – odgovorio je Tjub Kidi. – Ako je van tvoje nadležnosti, van moje nije – povikala je Lusi. – Verujem u sve ono što je Mirjam Unzer napisala, a to znači da će Hemlin i Unzer pored svih nas ovde uzeti zlato odande gde su ga sakrili i otići negde da na drugom mestu žive kao poštteni i imućni ljudi. Mislite li da je to u redu? Zar smete da dopustite tako nešto? – Kidi se osmehnulo i zavrteo glavom. – Ako se desi da tako bude, Lusi, mislim da će to biti naopako. Ali, ne verujem da će biti tako. – Ne veruješ? Ko će sprečiti da bude baš ovako kao što sam rekla? – pitala je Lusi sa prizvukom prekora u glasu. – Dok Holidej – rekao je Kidi. Ljudi koji su pošli da zauzmu mesto pored šanka, pri pomenu Holidejevog imena, odjednom su zastali. I Džordž Tipin se okrenuo prema Kidiju. – Holidej? Kako si došao na ideju da će Holidej nešto preduzeti? – pitao je. – Holidej se nije vratio u grad, a nije ni Hemlin. Ako sam dobro razumeo ono što si rekao, Džordže, Holidej je pobjegao pošto se obračunao sa Sigerom i ostavio ga vama da ga sahranite. Pre toga se Hemlin izdvojio iz grupe i niko ga nije video kuda je otišao. Ako to povežeš, videćeš da nešto miriše. Slutim da je Dok Holidej video Hemlina ili prozreo njegovu nameru, i da mu je sada na tragu...

– Ili ga je već ščepao – dodao je neko od prisutnih. – Hoćeš da kažeš...? – zapitala je Lusi zaprepašćena mogućnošću Kidijevog zapažanja. – Hoću da kažem da sam za ovo vreme od kako je došao u grad, dosta dobro upoznao Holideja, Lusi – objasnio je Kidi. – Po onome što sam kod njega video, taj čovek mi se dopada. Verujem da isto važi

i za većinu ovde prisutnih, uključujući i tebe, Džordže. Je li tako? – Očiju zamagljenih od suza, Lusi je klimnula glavom. I Tipin se složio uzdržanim klimanjem glave. Kidi je nastavio. – Prema tome, ja sve nade polažem u Holideja. To moje verovanje nije bez osnova. Vidite, on je optužen da je počinio zločin, hapšen je, progonjen, ranjen, doživeo je uz to i dosta drugih nezgoda, ali, do danas ni od koga nije zatražio pomoć. Nije ni pobjegao, što je mogao. Otuda pretpostavljam, i spreman sam da sve ovde častim pićem ako pogrešim, da Holidej nije čovek koji će pobeći. On je sada negde napolju u preriji i čeka. Vreba krivca da se pojavi. – Rekavši to, Tjub Kidi je prešao iza šanka i nalio sebi dobru količinu viskija.

* .

Dva duga dosadna sata prošla su bez događaja i umornog Holideja počeo je da hvata dremež, kada ga je udaljeno klip-klap konjskih kopita nateralo da širom otvori oči. Ustao je na noge i proverio da li mu je revolver pun. Predeo je obasjavala jasna mesečina i Dok je ugledao tamnu siluetu jednog konjanika koji je gonio svoga konja uz padinu prema steni sa kamenom nadstrešnicom, kod koje se, nešto ranije, odigrao obračun između Doka i Hemlina. Dok se povukao dublje u senku s namerom da sačeka ishod događaja klimajući glavom od zadovoljstva. Naravno! Njegove pretpostavke su se obistinile. Gde bi na drugom mestu moglo biti skriveno opljačkano zlato?

Slejd Unzer je sjahao ne dalje nego dvadesetak stopa od mesta gde je u zaklonu čučao Dok. Osvrnulo se uzgred

oko sebe kao čovek koji to čini više reda radi nego zbog stvarne potrebe, a onda je razgrnuo jedan žbun iza koga se ukazala pukotina u steni i otuda je izvukao jednu tešku, nabijenu vrećicu. Čučnuvši pored vrećice, Unzer je opipao kao sto kupac pipanjem proverava goveće koje je kupio, i na licu mu se ukazao izraz zadovoljstva. Tek kada je sa naporom prebacio vrećicu na rame i sa samozadovoljnim smeškom na usnama pošao nazad prema svome konju, Dok Holidej je učinio svoj prvi potez. Kresnuo je šibicu i iznenadni ble-sak svetlosti naterao je Unzera da se okrene na petama kao bucnut nožem. Bacio je vreću na zemlju i ruka mu je pošla ka revolveru. – Nemoj, držim te na nišanu! – odjeknuo je Dokov glas. – Sto mu... ti! – Dok je nastavio istim bezizraznim tonom. – Hemlin je mrtav i Siger je mrtav. Ti si poslednji, Unzere i što se mene tiče, ne moraš da umreš. Ali, ako se mašiš revolvera, gotov si. – Grč je stegao mišić na Unzerovoj vilici i njegove vodnjikale oči su se suzile u tanke prореze. Vrebao je svog protivnika i odmeravao svoje šanse. – Nemaš nikakvih dokaza protiv mene, Holideje – progundao je. Dok je pokazao revolverom vrećicu pored Unzerovih nogu. – Zar to nije dokaz? – zapitao je mirno. Unzer je žestoko opsovao i očešao dršku revolvera, ali, nije pokušao da ga potegne. – Čuj me, Holideje, ostavimo se sada tih formalnosti. Bio dokaz ili ne, ti ulaziš u rizik ništa manji nego ja. Zašto bismo se nas dvojica svađali? Možemo lepo da se sporazumemo i obojici će biti dobro. Ovo nije tvoja teritorija, a na mene si ostavio utisak čoveka kome promena okoline ne pada

teško. Podelimo lovu, pa svako na svoju stranu, okej?

– Nema pogađanja, Unzere, svršeno je s tobom. Vraćamo se u grad – rekao je Dok ne puštajući naperen revolver. – Tamo ćeš biti izveden na sud zbog pljačke. Možda ćeš biti optužen i za ubistvo, ali, pošto si lukav, verovatno će ti uspeti nešto da slažeš i baciš krivicu na nekog od tvojih mrtvih prijatelja. Oni neće moći da poreknu optužbu. A sada, skinij opasač i ne pravi glupost. – Slejd Unzer je nervozno liznuo suve usne i počeo da bogoradi. – Budi razuman, Holideje. Ja upravo dolazim iz grada i znam kakva je tamo situacija. Niko ne želi da zna za tebe, čak ni Lusi. Ti si tamo odsvirao svoje. Nikada ti više niko neće verovati i tvoje optužbe će pasti u vodu. Zašto izazivati sudbinu nepotrebnim rizikom. – Imam u rukama i tebe i zlato, Unzere, a ako to nije dovoljno, imam još jedan dokaz. Tamo u onom šumarku je Hemlinovo telo natovareno na njegovog konja. Morao sam da ga ubijem. – Vraga si morao – zarežao je Unzer. – Veruj ili ne, kako ti je volja. Činjenica je da sam ga našao ovde, Unzere, i da sam znao da opljačkano zlato mora biti negde u blizini. To je prost primer pljačke sa zadržskom u kojoj si ti ostao poslednji i najkrupniji živi član. Dakle, da se ne zadržavamo. Otkopčaj opasač i pusti ga na zemlju lagano. – Unzer je dosta dugo razmišljao pre nego što je otkopčao opasač sa revolverom, ali, umesto da ga pusti da padne na zemlju, zadržao ga je u jednoj ruci. Dok je jedan kraj opasača padao sa pojasa prema bedrima, drugom rukom je hitnuo opasač Holideju u lice. Dok je ispružio levu ruku da uhvati bačeni opasač, ali, sem

toga nije učinio nijedan pokret, što je desnim kažiprstom dva puta povukao okidač. Metak je pogodio Unzera u grudi i odbacio ga nazad do stene sa nadstrešnicom. Šerif je tresnuo o stenu, a onda je, lagano, pljujući krv, pao na zemlju i prokrkljao. – Svinjo, Holideje, smrdljiva svinjo... – Bile su to poslednje reči koje je Unzer izgovorio.

*

Tjub Kidi je preuzeo brigu oko tela Bila Hemlina i Slejda Unzera i u svoju kasu smestio vreću s opljačkanim zlatom. Slučaj pljačke diližanse krenuo je u pravcu razjašnjavanja. Zadovoljni građani okupljali su se oko Holideja, stiskali mu ruku u znak čestitanja i zahvaljivali mu za sve što je učinio. Sa tri popijena brendija koji su ga prijatno grejali i svežim zavojem na ramenu, Dok se umoran ali zadovoljan opružio na Lusinom krevetu, uveren da ga sada više niko neće uznemiravati, i da će na miru prospavati ostatak noći. Dok je posmatrao Lusina gola leđa sa finim zaobljenim mišicama koje su se gibale dok se češljala pred stonim ogledalom, Dok se u mislima vratio na događaje od prošlih dvadeset i četiri sata. Uprkos mnogih komplikacija sve se ipak završilo dobro. Hvatanje Unzera na delu i vraćanje opljačkanog zlata uz pismo Mirjam Unzer, potpuno su dokazali njegovu nevinost i otklonili optužbe protiv njega. Bio je čist pred zakonom i mogao je da ide gde želi ili da ostane. Čak mu je u plimi oduševljenja jedan gradski većnik predložio da zauzme Unzerovo mesto, što su svi prisutni podržali oduševljeno. Dok se osmehnuo u sebi. Kakva besmislica! Od svih alternativnih najmanje mu je

odgovaralo da nosi šerifsku zvezdu u malom, zamrlom gradu na Dalekom zapadu. Setio se svojih doživljaja sa Vajatom Erpom koje je zadržao u prijatnom sećanju, ali, to je bilo nešto drugo. Prijateljstvo sa tim velikim čovekom i trenutni hir u nekoliko mahova stavili su ga rame uz rame sa predstavnicima zakona, ali, to nije bilo isto što i šerifski poziv za koji nije imao nikakve sklonosti. Više od tih negativnih razloga stajao je i jedan pozitivan. Privlačili su ga novi putevi, putevi koji su sa sobom nosili svoj deo opasnosti i nepritika, ali su za čoveka koji nije mogao dugo ostati na jednom mestu, predstavljali životnu neminovnost. Ne samo zbog njegovog nemirnog duha, već i zbog igre sudbine kojoj se nije mogao oteti.

Lusi je završila sa češljanjem i lako kao mačka pošla prema krevetu, njišući pravilno oblikovanim, zaobljenim bedrima. Njeno jedro ali gipko telo, fino izvajano dugi udovi, glatka, nežna koža boje slonove kosti i krupne, tople oči, budili su u njemu iskričavu želju da je zagrl i utopi se u njenim dražima. Ona je zastala pored kreveta i kliznuvši pod pokrivač, legla je pored njega. Kada ga je pogledala, oči su joj izražavale tugu. – Dok? – Da, mila – rekao je, mada je znao šta će ga pitati. – Naš odnos... neće... – mučila se da nađe pravu reč – to je završeno. – Dok nije rekao ništa. Završeno? Pitanje nije odražavalo njegova prava osećanja, ali, ako bi joj sada rekao da nije završeno, ulilo bi joj neku nadu kojoj nema mesta. Kod njega bar, život se sastojao od niza pojedinosti koje nisu imale apsolutni kraj kao što nisu imale ni početak. Ona je bila deo života između korica upola pročitane knjige. Ali, u nečemu je bila u pravu. Njihov rastanak bio je

blizu. Lusi mu je stavila glavu na grudi i nežno ga pomilovala po prsima. Disanje joj je bilo tiho i ravnomerno. – Znala sam to. Posle onog poslednjeg sastanka, znala sam da tako mora biti. Ja nisam dovoljno dobra za tebe. – Ne, ti si dovoljno dobra za svakoga – rekao je glasom koji nije ostavljao mesto nedoumici. – Ti si ono od čega se stvaraju uspomene. – Uspomene? – rekla je Lusi glasom koji se lomio u grlu. – Od kakve su one koristi? – Čoveku, usamljeniku, koji je stalno u pokretu, uspomene su dobar drug, Lusi. U njihovom društvu takav čovek shvati da nije živio uzalud – rekao je Dok, milujući je po kosi. – Ova noć Dok – rekla je skoro grcajući od uzavrele želje – pripašće

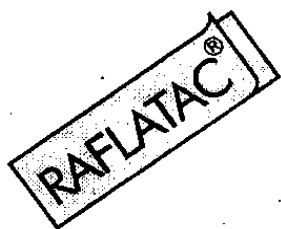
meni... samo meni. – Nama – ispravio ju je Dok. Prigrlio ju je svom snagom i video je mnogo lepšem nego što ju je ranije video, bez bora koje je surovo životno iskustvo utisnulo na njeno lice. Izgledala mu je puna životnih sokova kao da joj je taj trenutak strasti i čežnje vratio izgubljeni oreol prve mladosti. Tu sliku Lusi Sproul poneće sa sobom kada ga sutra ujutru dilažansa ponese dalje na zapad, ali će uz tu sliku poneti u srcu i dva sasvim suprotna osećanja: zadovoljstvo što je uživao u njenoj ljubavi i žalost što je ostavlja.

Ali, noćas neće žaliti. Noćas će plivati u blaženstvu kao da sutra nikada neće doći.

KRAJ

samolepljivi materijali

dekor-art

21000 Novi Sad
Narodnog fronta 73
Tel/Fax: 021/368-772
Tel.: 021/367-344
E-mail: mor@eunet.yu

TREĆI BROJ NAŠEG NOVOG SPECIJALNOG IZDANJA

NALAZI SE U PRODAJI NA SVIM KIOSCIMA

YU ISSN 0353-0000

00316

